

COLECTIA ROSIE
MAX BRAND
AVENTURIERUL

AVENTURIERUL

MAX BRAND

4

O capodoperă !

Cavalerul Regelui

de Michel Zevaco

Apare în curând

MAX BRAND

Aventurierul

Traducere de
d. N. Georgescu

EDITURA DANUBIU
BUCUREȘTI, STR. Dr. ISTRATE Nr. 10

Colecția ROȘIE

*ține să-și cucerească cel
mai bun loc în domeniul
publicațiilor romanelor de
acțiune și polițiste.*

*Primele patru lucrări
apărute sunt o cheazășie
în această priviuță.*

1. Cetatea focului

de Sax Rohmer

2. Asul de Pică

de Henry Holt

3. Destinul Mariel Roget

de E. A. Poe

4. Aventurierul

de Max Brand

la numărul următor :

5. Gândacul de aur

de A. B. Sherlock

6. Eșafodul mă așteaptă

de J. Matthews

7. Adoratorii Satanei

de A. Ausburry

8. Sânge în Vest

de Bret Harte

AVENTURIERUL

de Max Brand

CAP. I.

MATCHUL DE BOX

Întreg Bottomville își mai amintește încă și azi de ziua în care Barry Litton, supranumit Barry cel albastru, apărură pentru prima oară în orașelul lor. Toți locuitorii târgului îl văzură atunci în plină activitate.

Intr'o dimineață călduroasă — nimic uimitor — căci în Bottomville era totdeauna tare căldură și mai ales atunci când soarele strălucea pe cer, — un om călare pe un catâr, urmat de un cavaler mândru călare pe un cal cafeniu, cu pete negre, pătrunseră în oraș. Amândoi erau plini de praf. Dar ceea ce atrăgea îndeosebi atenția localnicilor era felul mândru în care pășea calul, era marea depărtare dintre ochii lui precum și îngustimea botului său. Se știe că arabii atribue aceste însușiri celor mai nobili cai de rasă.

Cei doi străini se opriră în fața cârciumei lui Pudge Oliver. Strașina cea mare a dușenii umbrea chiar și jghiabul în care se adăpau caii. Oliver Pudge uida locul de sub strășină din belșug. Și astfel răcoarea produsă imbia la bău-

tură cal și călăreț. Iar o mare parte din afacerile strălucite pe care le făcea cărciumarul se datorau acestui lucru.

Cel de pe cal cercetă cu luarea aminte, o clipă doar, pe oamenii care se odihneau pe verandă și strigă deodată:

— Willow!

Călărețul de pe cal sari jos din șea, genu și luând o poziție militărească se întoarse către stăpânul său:

— Da, domnule!

Oamenii de pe verandă se prăvăliră tare mirati unul la altul. Căci în Bottomville nu se spunea „domnule”, decât la bătrânii respectați sau la cetățenii de seamă. Dar ceea ce îi uimea și mai mult era faptul că însuși Willow avea o înfățișare falnică, care impunea respect.

Nu era prea mare, dar partea superioară a trupului îi era tare puternică. Avea picioarele puțin încovoiate, ca și când nașura i le făcuse într'adins astfel pentru a înconjura pântecul unui cal spătos. La aceasta se mai adăuga și alt fapt: atunci când ridicase mâna să salute, dădu la iveală un antebraț foarte muschiulos, destul de păros. Se zăreau și liniile albastre și roșii ale unui tatuaj executat cu multă îngrijire. În general, Willow, făcea impresia unui om care avusese o viață tare aventuroasă. Ar fi putut fi luat cu ușurință drept conducătorul unei trupe de oameni, dar ar fi fost de mirare să fi fost așa ceva, deoarece el se adresase tovarășului său prin cuvântul „domnule”.

— Willow, spuse cavalerul, îmi pare că ad-

un om cumsecade poate găsi o băutură vrednică de el. Ce spui?...

— Și eu am această impresie, domnule, răspunse Willow umezindu-și buzele crăpate de arșiță și de praf și privind cu jind spre ușa cărciumei.

— Numai că de aici nu ne putem da seama de aceasta, spuse celălalt — un om tânăr și înalt — mai bine du-te înăuntru și cercetează localul. Apoi, vino afară și spune-mi și mie ce ai văzut.

— La porunca dumneavoastră, domnule! zise Willow, urcând în grabă treptele și dispărând în dosul ușei.

Pe atunci tot Bottomville vula de războiul dintre Chaney și Morgani, care izbucnise — așa cum se întâmplă deobicei chiar și între două state mari — din motive de cea mai mică însemnătate. De fapt era vorba de stăpânirea unui singur taur, căruia în locul semnului de proprietate i se aplicase un cap de mort. De aceea animalul fusese poreclit „taurul, cap de mort”.

...Jerry Deacon, care aparținea partidului Morgan în timp ce-și sorbea cu poftă obicinuita halbă de dimineată, discuta cu un străin despre acest taur. Tocmai când Willow pătrunse în cărciumă, străinul își dădu cu părerea despre această afacere. Se vede treaba că Jerry nu-i împărtășea gândui. Căci amândoi, aproape în același timp, își duseră mâinile la revolvere. Dar partizanul lui Morgan fu ceva mai repede decât adversarul său. Glonteale lui Jerry sfărâmă partea superioară a brațului celuilalt. Străinul lăsa revolverul să-i

scape din mână și se uita ținută la sângele ce-
tășnea din rană.

— Neghiobule! strigă Pudge doar nu ai de
gând să-mi păzezi podeaua. Ieși pe ușa din dos
și du-te să te panseze bucătarul.

Willow ieși afară și strigă tovarășului său
care-l aștepta:

— Impresia diinneavoastră pare să fie inte-
meiată...

— „Pare” nu înseamnă nimic... Cercetează mai
cu deamănuntul.

Willow intră din nou în cârciumă, își coman-
dă, rezemat de tejghea un whisky și-l bău cu în-
ghițituri nșici. Apoi crăpă ușa și strigă afară:

— Are o aromă foarte bună și un gust mi-
nunat!

— Cât ai băut? întrebă călăreul.

— Un pahar!

— Aceasta nu dovedește încă nimic! Bea-l și
pe al doilea.

Jerry Deacon era — dela sine înțeles — tare
zmărât. El avusese de gând să străpungă pieptul
străinului. Iar acum îl era tare rușine de el în-
suși, căci ținuse atât de prost. Vrând să-și caute
de ceartă îl întrebă pe Willow:

— Ce miroase bine și are gust minunat?

— Sângele pe care l-ai vărsat tu, precum și
whisky-ul... Cel puțin așa cred eu. Dar șeful
meu e tare mofturos și greu de convins. Bei un
pahărel cu mine, tinere?

Toată purtarea lui Willow, dar mai ales acest
„tinere”, îl atătară peste măsură pe Deacon.
Mărai furios!

— Nu beau cu oameni pe care nu-i cunosc!

— Nu-i nimic, puiule! răspunse Willow ridicând din umeri și dând pe gât, ca un mare cunoscător, un al doilea pahar.

— Și ce gust are băutura asta? întrebă Jerry Deacon apropiindu-se de Willow.

— Ci mai dă-mi pace odată! strigă acesta mîngîierî în gândirea sa.

— Desigur că nu voi face aceasta, strigă Deacon, dar te învăț eu minte.

Ridică brațul și-l lovi atât de tare pe Willow sub bărbie încât acesta fu împins până la ușă, ba era chiar cât p'aci să se prăvale, pe spate, pe cimentul tindei.

— Este așa cum ți-am spus eu! strigă el tovarășului său ce aștepta răbdător, călare pe calul său.

Reușise cu greu să-și recapete echilibrul. Apoi, înflăcărat de dorința luptei, intră din nou în cârciumă.

Cowboyi de pe verandă se îmbulzeau la intrarea cârciumei pentru a nu scăpa prilejul unui spectacol, atât de promitător. Călărețul descălecă și încercă să-și croiască drum prin mulțime. Tocmai când pătrunse în cârciumă, Willow primi două lovituri puternice în bărbie. Oricare altul s'ar fi prăbușit la pământ, dar Willow, clatinându-se doar puțin, rămase în picioare. Totuși, ar fi fost foarte ușor pentru adversarul lui să-l dărâme în clipa următoare. Dacă el n'o făcu însă, aceasta nu înseamnă că a vrut să fie binevoitor cu Willow, ci nu a mai putut însă plasa nici o lovitură, căci în clipa în care

ridicase iar brațul, un pumn, dintr'o parte, îl trânti aproape pe brânci.

Jerry Deacon nu se uită la Willow ci se întoarce spre noul dușman. Vânat de mânie, strigă:

— Cine a făcut aceasta?

— Eu, frățioare, răspunse stăpânul lui Willow liniștit. Și unul așa slab ca mine, poate dărâma o namilă ca tine, care se mișcă atât de greu!

— Îți voi arăta eu țiel răcni Jerry pregătindu-se să-și scoată revolverul din brâu.

Dar străinul, cu mâinile în gold, îl privea zâmbindu-i baicocoritor. Atunci, Deacon, temându-se de reputația lui, se hotărî să părăsească revolverul și să se fo'osească tot de pumni.

El, un boxeur antrenat, nu se repezi orbeste asupra potrivnicului, ci procedă cu multă prevedere și metodă. Se prefăcu că atacă cu dreapta, dar lovi cu stânga. Și într'adevăr „directa” lui ar fi avut un efect nimicitor — căci el își pusese în ea toată puterea lui uriașă — dacă și-ar fi nimerit ținta. Dar el lovi în gol. Și în aceeași clipă, Jerry Deacon avu o senzație ciudată, amețitoare, uluitoare: i se păru că po-deaua se prăbușește împreună cu el, ca peste o secundă să aibă impresia că plafonul îi cade pe cap. Privirile i se întunecară, din pricina vârtejului acestor simțiri. Jerry își pierdu cunoștința...

Aceste lucruri se petrecuseră atât de repede, încât ele n'ar fi putut fi observate decât de un privitor foarte atent. Însă oamenii ceia, obișnuiți să prindă taurii cu lasso-ul și să-i mănă

cu furca, erau, fără doar și poate, observatori foarte atenți, căci ei știau bine că forța brută nu înseamnă nimic, pe când îndemânarea, totul.

Așa fiind, toți apreciară la justa ei valoare, lovitura care reușise să-l frântească la pământ pe temutul Jerry.

Mai mulți spectatori vrură să-l îngrijască pe cel învins, dar străinul îi opri:

— Lăsați-l în pace! strigă el. Dacă și-a frânt gâtul, tot nu-i mai puteți ajuta cu nimic, iar dacă nu și l-a frânt, atunci nu-l va face rău, să se mai răcorească înainte de a-și reveni. Mai bine să bem un păhărel, măi băeți. Orașul vostru îmi pare foarte cinstit, iar oamenii care locuiesc în el tare serloși.

Și rostind aceste cuvinte, străinul surăse atât de gingaș, încât toți cei de față îl uitară cu desăvârșire pe Jerry Deacon, care zăcea, sângărând, la pământ. Iar în timp ce învinsul își revenea, încetul cu încetul, ceilalți își umpleau pe rând paharele din sticlele pe care Pudge le făcea să lunece pe teigheaua de zinc... bine înțeles după ce avusese grijă să-și umple propriul lui pahar.

Chiar Pudge fu primul care puse străinului, întrebarea care-i intriga pe toți:

— Prietene, cum te cheamă? întrebă el cu multă prevedere.

— Barry Litton, răspunse străinul.

— Este poreclit „Barry cel albastru”, adăugă Willow, pentru că are niște ochi albaștri foarte frumoși.

— Și într'adevăr sunt foarte frumoși! strigă cârciumarul Pudge. Trăiască Barry cel albastru viteazul învingător și mărinimosul donator!

Toți îi tinură isonul, entuziasmați.

— Mulțumesc, prieteni, răspunse Barry, să vă fie de bine!

În timp ce toți oamenii, îndemnați de Barry, continuau să bea, Willow îl întreabă pe cowboy-ul de lângă el:

— Il cunoști pe cel care zace pe podea?

— Firește!

— Atunci poate că ar fi mai bine să-i faci semn să se retragă. Pare că și-a revenit. Probabil că s'a săturat de box, dar poate că năzue să-și ia revanșa cu revolverul, ceea ce îl va costa neapărat viața, căci în această privință nu este de glumit cu șeful meu.

Cowboyul îl privi sfios pe Willow și se apropie de Jerry. Nimeni nu auzi ce-i șopti, dar probabil că-l convinse, deoarece Deacon plecă foarte liniștit din cârciumă. Cel mai mulți chiar nici nu observară dispariția lui.

CAP. II

BARRY ESTE PUS ÎN GARDA

După ce cârciuma se mai golî de lume, Oliver Pudge, care era tot atât de cumsecade, precât era de gras, îl luă deoparte pe Barry Litton și îi spuse:

— Cred că ar fi foarte bine, prietene, să fi puțin mai prevăzător, căci mă tem ca nu cumva

pățania de adineauri să nu aibă urmări proaste pentru dumneata.

— Și pentru ce, mă rog? întrebă Barry zâmbind prietenește.

— Jerry Deacon, pe care l-ai doborât adineauri este unul din cei mai însemnați membri ai partidului Morgan. Firește că acesta va interveni energic în favoarea lui Jerry. Deaceia, te sfătuiesc să te pui în legătură cu Chaney-î, care te vor apăra cu plăcere căci ai învins pe unul din adversarii lor.

— Cine sunt aceștia? întrebă Barry, mai mult din amabilitate, decât din curiozitate. Și care este de fapt motivul certeii lor?

— S'au certat din pricina unui taur, răspunse misterios Pudge.

Litton izbucni în râs.

— Și își frâng capetele numai pentru atâta lucru? remarcă el înveselit. Nu ar fi mai bine să ucidă animalul și să-și ia fiecare o jumătate din el?

— Da, dacă aceasta ar fi atât de ușor, răspunse cărciumarul, uitându-se sfios în jurul lui, ca nu cumva să audă vreunul din cei de față. Cearia a luat naștere astfel: Morganii și Chaney-ii sunt cei mai mari crescători și neguțători de vite dela noi. Așa dar, numai din această pricină, ei erau întotdeauna adversari îndârjiți. Intr'o zi, un Chaney prinse taurul cu pricina, care nu era încă însemnat. Fu zărit însă de unul din Morgani care pretindea că animalul le aparține lor. După un scurt schimb de cuvinte, ajunseră la revolver. Amândoi nimeriră ținta. Cha-

ney-i luară însă taurul cu ei. Peste noapte, cowboy-i din serviciul Morganilor atacară taurul Chaney-ilor, prinseră taurul despre care e vorba și-l duseră la ei. Când, a doua zi, ceilalți aflară de aceasta, își strânseseră oamenii lor cei mai trestoinici și plecară să se lupte cu Morganii. Rezultatul fu trei morți: doi din partea Chaney-ilor, unul la Morganii, care se așteptaseră să fie atacați și care, prin urmare, își respinseră dușmanii în mod strălucit.

— Și acum comedia se preface în tragedie, spuse Litton care ascultase cu luare aminte.

Pudge Olivier clătină gânditor din cap.

— Dar răzvrătirea nu s'a terminat numai cu atât, zise el. Data următoare, Chaney-i avură mai mult noroc. Reușiră să fugă cu taurul, dar nu izbutiră să-l țină prea mult în stăpânire căci Morganii îl ajunseră din urmă. Se iscă o adevărată luptă care nu se termină decât atunci, când toți adversarii fură, mai mult sau mai puțin, răniți. Astfel de mai multe ori, taurul trecu când în stăpânirea Morganilor, când în cea a Chaney-ilor, până ce într-o bună zi, șeriful, aplicând legea, luă la sine animalul cu pricina. Atunci, cineva a întipărit pe pielea taurului, acolo unde de obicei se face semnul proprietarului, un cap de mort. În prezent, taurul este păstrat de șerif, până când se vor lămuri lucrurile. Prima judecată a dat dreptate Chaney-ilor, a doua Morganilor, iar acum procesul se află în fața instanței supreme. Până la pronunțarea acesteia, șeriful trebuie să hrănească viața ceea ce a costat până acum viața a cincisprezece oameni și care, desigur, va mai o-

norî încă pe foarte mulți.

— Dar pentru ce șeriful nu ucide animalul, înainte ca acesta să mai poată face vreun rău?, întreabă Litton uimît.

— Nu îndrăznește, răspunse Pudge. Dar nimeni altcineva nu ar cuteza să facă una ca asta căci atunci ar avea de-aface cu amândouă partidele. Îți spun pe față: trăim timpuri foarte grele. Numai ceartă și împușcături!...

— Dar afacerea dumitale nu pare să sufere din această pricină, observă Barry, ceea ce este și foarte explicabil, căci dorul de gâlceavă mărește și pofta de rachiu.

— E drept că nu mă pot plînge, spuse cărciumarul, dar pereții și tavanul meu sunt atât de curuți de gloante, încât atunci când plouă, clienții, vor nu vor, fac câte un duș gratuit. Am fost nevoit să înlocuiesc de șapte ori oglinzile din dulul teighelei, dar acum nici nu mă mai sîchisesc de ele. Le las așa cum sunt! Și mai pune la socoteală sticlele și paharele sparte! În tot Bottomville nu se mai pot găsi astfel de lucruri.

— Cu toate acestea mie îmi place orașul vostru foarte mult!

— Te cred!, spuse Pudge. Și are o climă foarte plăcută! Numai whisky-ul nu prea se păstrează bine în butoi. Dar orașul mai prezintă și alt mare avantaj: nu trebuie să mergi cu cămași sau guțere tari.

— Cum așa? întreabă Litton mirat.

— Datorită căldurii de aici, în orice timp al anului, într-o singură jumătate de oră te faci ud leocă de sudoare.

— Imi pare că numai oamenii liniștiți și chibzuiți pot trăi într-o astfel de căldură, spuse Litton zâmbind. Trebuie să vă mărturisesc că tot ce am auzit până acum de orașelul vostru și de oamenii lui imi place foarte mult... dar nu înțeleg pentru ce l-ați transformat în loc de ceartă, căci desigur dumneavoastră nu aveți acelaș gust ca mine?

— M'ați înțeles greșit, spuse cărciumarul. Eu prețuesc nespus de mult pe oamenii care ocolesc apa ca băutură și care preferă whisky-ul... Și aceștia sunt în majoritate aci.

Barry, fără să vrea, trebui să râdă de zelul grăsunului.

— În orice caz vreau să-mi încerc și eu norocul aci, spuse el apoi.

— Așa? se interesează Pudge. Și cam ce știi dumneata să faci?

— Activitatea mea se rezumă la masa verde, răspunse Barry. Când patru onorabili cetățeni, de pildă, sunt adunați în jurul unei mese de poker și caută pe un al cincilea, eu intervin cu cea mai mare plăcere...

— Aha! înțeleg acum, îl întrerupse cărciumarul, dar cred că un colonist nepriceput în ale jocului ți-ar place și mai mult, nu?

— Te înșeli, dragul meu! Nu-mi plac deloc fructele necoapte. Imi stric prea repede stomacul cu ele. Și apoi... cu cât nuca este mai tare, ca atât miezul este mai dulce!

— Și poți trăi din meseria asta?, întrebă Pudge uluit.

— Desigur! Și chiar foarte bine. Am răzbătut

cu meseria asta până acum și, crede-mă, am fost prin foarte multe locuri și am cunoscut foarte multă lume... Ți trebuie numai multă îndrăzneală și răbdare.

— Și crezi că Bottomville va fi un oraș potrivit pentru dumneaei?

— Asta vom vedea, răspunse Barry zâmbind. În tot cazul, mi se pare că dumneavoastră nu mă apreciați destul de bine. Nu sunt chiar atât de unilateral precum credeți.

CAP. III.

SERIFUL

— Ei Tom, cum îți place „portul” acesta?, întreabă Barry Litton pe Tom, când, după apusul soarelui, pleacă de la cârciuma lui Pudge.

— De fel, răspunse Willow. Chiar atunci când mi-ai vorbit pentru prima oară despre el, mi-am format o părere tare proastă... Pe aci se găsesc foarte multe „stânci” ascunse...

— Dar ce însemnătate poate avea acest lucru, dragul meu... Un căpitan priceput ca mine își îndrăgă foarte lesne vaporul prin aceste locuri, ales când vasul este condus de un marinar de experimentat ca tine, spuse Barry râzând unde locuiește șeriful?

— Și pentru ce, Dumnezeu, vrei să știi adresa lui?

— Pentru că vreau și eu să privesc puțin țărâra pe care îl are în pază!

Aventurierul

— Am știut eu bine! strigă Tom Willow tânguitor. Adineauri când Pudge istorisea povestea cu taurul, am zărit o licărire ciudată în ochii dumitale. Mi-am dat imediat seama că iar v'a trecut prin minte vreo idee năstrușnică... vă pot asigura, stăpâne, că m'am sperjat tare rău...

— Și pentru ce?, întrebă Litton.

— Las'că știu eu pentru ce!, răspunse Tom supărat. Desigur, eu încep să îmbătrânesc! Să călăresc zilnic cincizeci de mile... nu-mi pasă deloc! Să înfrunt furtunile de nisip ale pustiei... o adevărată jucărie! Să trăesc săptămâni de zile numai din iepurii pe care i-am vânat... nici nu mi-aș pierde timpul să vorbesc despre aceasta! Să încasez lovituri, așa cum au fost acelea ale lui Jerry Deacon... le primesc cu surâsul pe buze! Pușlamaua ceea trebuie să fie un om tare grosolan, căci — între noi fie vorba — are pumni solizi, ca de piatră. Dar, reuă Willow firul, când văd străfulgerarea din ochii dumitale albaștri, mă trec toți fiorii, căci știu că se pregătește o adevărată furtună care, de cele mai multe ori, se sparge în capul meu.

Villow rostind acestea, oftă adânc.

Trebuie să recunosc că Jerry te-a lovit foarte spuse Litton, dar tu singur ești vinovat... ori nu ți-am arătat cum trebuie să sări te pentru a te feri de lovituri? Dar tu văta născodăci această! Te pleci mereu înainte. Adversarul, atunci, te nimerește

plm.

— Intocmai!, răspunse Tom Willow. Aceste sărituri nu sunt pe gustul meu! Eu știu că trebuie

să te lupți cinstit!... Iar cel care lovește mai bine, a câștigat! Așa am învățat eu în tinerețe și așa cred că e bine... Toate celelalte șiretlicuri nu fac două parale! Iertați-mi cuvintele, stăpâne!... Probabil că și felul dumitale de a lupta are foloasele lui...

— În orice caz cred că te-ai convins azi că modul în care lupt eu este mult mai bun, decât cjoacănițul tău fără nici un rost.

— Trebuie să recunosc că aveți dreptate! zâmbi Willow. N'am nimic de spus!... A fost un knock-out minunat! Nici chiar un iepure nu s'ar fi putut da mai bine peste cap ca Jerry Deacon.

— Atunci? Spune-mi, ce invinuiți poți aduce prășelului?, întrebă Litton uitându-se în jur. Eu găsesc că este foarte bine aci.

— Da?... Un oraș în care se înseamnă vitele cu capete de morți?... Dar ce spun eu... primejdia și atmosfera apăsătoare sunt doar elementele în care vă simțiți cel mai bine... de bună seamă, numai atunci când vântul nu suflă direct dela Sud.

— Ce vrei să spui prin aceasta?, se miră Barry.

— Făceam aluzie la Oceanul Pacific!

— Dar omule!, tocmai Oceanul Pacific este cea mai frumoasă regiune a lumii.

— Sau cea mai urcicioasă... depinde cum vrei s'o iei... Când mă gândesc, de pildă la Stacey...

Tom Willow se opri brusc și se uită la Barry, Litton care rămase pe loc și-l cerceta cu luare înminte.

— Iertați-mă! spuse el, dar am rostit blestematul cea de nume fără să vreau.

— Nu face nimic, spuse Barry. Dar de fiecare

dată când îl aud... dar acum, hai să mergem...

Înaintară un timp tăcuți. Spaima îl cuprinsese cu atâta putere pe Tom, încât el se uita mereu fricos spre stăpânul și maestrul său. Un tânăr pistrujat, care târșea picioarele ridicând nouri de praf în urma lui, trecu pe lângă ei. Litton i se adresă:

— Spune camarade, unde-l pot găsi pe șerif?, întrebă el.

— Trageți doar un singur foc de armă și atunci va veni singur, răspunde tânărul, vrând să pornească mai departe. Dar Litton îl apucă de umeri.

— Dă-mi drumul, strigă băiaul privindu-l mânios.

— Mai întâi răspunde cumsecade! Unde-l pot găsi pe șerif?

— Dă-mi drumul, strigă băiaul căci de nu, îți dau una în burță de ai să mă ții minte!

— Ei Tom, ce mai spui?, se adresă Barry către Willow, nu-i așa că orașelul acesta este încântător. Până și cei tineri știu regulile bunei cuvinți.

Willow dădu disprețuitor din cap iar Litton spuse foarte serios băiaului:

— Ascultă, măi băiete, eu le-am sucit multora gâtul și mi-ar pare tare rău să trebuiască să-ți fac și ție acelaș lucru. Așa dar, unde locuște șeriful?

— În casa lui!

— Lucru tare ciudat!, spuse Barry ironic. Ar putea foarte bine să locuiască într'un hotel.

Nu, lucrul acesta ar fi cu neputință, răspunde

vlăjganul, căci nu avea niciun hotel în oraș.

— Iată aia noutate surprinzătoare! Mai departe: casa șerifului se află pe strada aceasta?

— Da... și dacă nici acum nu-mi dați drumul, vă voi lovi drept în fluerul piciorului.

— Atunci fugi! strigă Litton râzând.

Și îi dăte drumul.

Strengarul nu așteaptă să i se spună de două ori acelaș lucru. Dispăru, învăluit într'un nor de praș.

— Prea mult nu ne folosește informația lui, spuse Barry, dar această experiență întărește părerea mea: orașul este foarte plăcut, iar locuitorii lui sunt croiți dintr'o bucată.

— V'aș fi putut afirma acest lucru încă de mult timp, mărâi Willow.

Străbătură toată strada. Deodată ajunseră în fața unei case. Pe verandă, un bărbat cu barbă albă și cu părul lung, așezat într'un fotoliu, fuma liniștit dintr'o pipă încovoiată. Barry Litton se opri și întrebă politicos:

— Iertați-mă vă rog, nu mi-ați putea spune unde locuiește șeriful?

— Cum?... Dar ce s'a întâmplat?... se interesă bătrânul fără a-și scoate pipa din gură.

— Nimic deosebit... Il caut pe șerif.

— Aceasta ar fi cea mai mare neghioabă, spuse din nou bărbatul cu barba albă. Nimeni nu-l caută pe șerif, dacă nu s'a întâmplat ceva... așa dar, despre ce este vorba?

— Despre taurul pe care șeriful îl are în păstrare.

— Atunci tot eu am dreptate. Căci toată

povestea cu taurul este o mare netrebnicie.

— Atunci bucurați-vă că nu aveți nimic de a face cu această afacere, se amestecă în vorbă Tom Willow râzând.

— Cine v'a spus aceasta? spuse bătrânul atât de neliniștit încât își scoase și pipa din gură. Vă asigur că animalul acela mi-a dat de acum foarte mult de lucru.

— Atunci desigur că știți și unde se află acel taur? mai întrebă Barry.

— Firește! In curtea din fund..

— In care curte din fund?

— A șerifului, firește.

Litton începu să râdă.

— Atunci suntem tot atât de departe precum am fost și la început, spuse el. Căci tocmai pe șerif îl caut și eu.

— Dar ce vi s'a întâmplat? se interesează bătrânul.

— Nimic, la dracu, spuse Litton supărat. Vreau să știu numai unde este curtea în care se află taurul acum?

— De bună seamă că în spatele casei șerifului... V'ați fi putut închipui singur aceasta, răspunse liniștit bătrânul.

Desigur că, cu aceasta, el socotea discuția încheiată, căci din nou își puse pipa între dinți. Privea nepăsător, pe deasupra acoperișurilor caselor de peste drum, la linia albastră a munților ce se pierdeau în zare.

Se pare că încercarea lui Litton de a afla ceva de la bătrânul acela era sortită nereușitei, când deodată Barry se gândi că ar fi bine să

încerce și într'alt fel.

— Mi-ați spus adineauri că bestia vi-a făcut
mult de furcă. Din ce pricină, mă rog?

— Care bestie? mărâi bătrânul.

— Taurul „cap de mort”!

— Da. Trebuie să am grijă de el.

— A, acum pricep... Vasăzică sunteți în ser-
viciul șerifului?

— Nicidecum!

— Atunci în slujba cui lucrați?

— Pentru mine singur!

Litton răsă din nou.

— Sunteți un om tare ciudat! Dar cine sunteți
dumneavoastră de fapt?

— Cel mai bătrân locuitor din Bottomville.

— Așa! Atunci deaceea sunteți atât de înțe-
legător.

— Tinere, dacă bănuiești că ți-al putea găsi
ceartă cu mine, te înșeli. Nu ai fi primul obraz-
nic căruia i-am venit de hac! Și acum, dacă vrei,
pleacă te rog de aici ca să-mi pot fuma în liniște
pipa.

Glasul lui energic părea tare poruncitor și
avu menirea să-l facă pe Litton mult mai puțin
coțicos.

— Imi spuneți că dumneavoastră trebuie să
îngrijiți de taur. Dar eu știu că animalul se află
în păstrarea șerifului. Nu cumva dumneavoastră
sunteți șeriful?

— Dar ce? Ți-am spus eu altfel?

— Desigur, spuse Barry, acum îmi amintesc
foarte bine. Am văzut multe fotografii de ale
dumneavoastră.

— Se prea poate! Aceasta din pricina părului

meu lung. Când mă văd turiștii care trec pe aici scot imediat aparatul și mă fotografiază. Am pozat astfel de mai mult de treizeci de ori.

— Așa dar dumneavoastră sunteți celebrul șerif Dick Wilson?

— Ți-am spus eu altfel?

Litton urcă în grabă treptele tindei și întinse bătrânului mâna.

— Numele meu este Barry Litton.

— Despre dumneata nu am auzit vorbindu-se niciodată, mârâi șeriful.

— Cred! răspunse Litton. Dar mai este timp încă!

Dick Wilson își scoase iar pipă din gură și-l privi cercetător pe ciudatul vizitator.

— Ce cauți tinere, aci pe la noi?

— Aș vrea să capăt eu taurul, răspunse Litton.

— Pentru ce? Ce ai face cu el?

— E mult timp decând nu mai am niciun animal domestic, spuse surâzând Barry. Aș dori și eu să am o făptură care să zburde prin cameră și care să se lipească de mine seara când vin acasă. Simt nevoia să am în apropierea mea o ființă ai cărei ochi să strălucească când aude pași sau glasul meu, care să-mi răsplătească prin credința și gingășia ei, dragostea ce i-o port, care...

— În numele lui Dumnezeu, încetează odată! Parc'ai vorbi din cartel...

— Vă mulțumesc pentru amabila dumneavoastră măgulire.

— Observația mea nu era nicidecum o măgulire, mârâi șeriful.

— Așa! De abea acum vă înțeleg, spuse Barry, și dumneavoastră sunteți dintre aceia care își ascund inima lor de aur sub o înfățișare aspră, care...

— Din nou!, exclamă șeriful uluit deopotrivă cuvintelor lui Barry.

— Nu caut altceva decât să mă fac iubit de dumneavoastră.

— Dacă o iei pe calea aceasta, foarte greu o să-ți atingi scopul. Dar spune-mi te rog: de unde vii?

— Drept de acolo, răspunse Litton și roti mâna pe deasupra capului, cam cât o jumătate de arc.

— Mi-am închipuit aceasta... De acolo vine deobicei furtuna, care rareori ne aduce ceva bun.

— Ei, domnule șerif pentru ce te mâni? Dumneata atât de ușor? Eu vroiam numai să te scap de taurul care ți-a pricinuit atâtea neajunsuri.

— Și ce vrei să faci cu animalul acesta? De bună seamă că nu-l poți ține nici în poală și nici nu-ți poți face din el un tovarăș de cameră.

— Știu prea bine, domnule șerif! V'am spus acestea numai pentru a nu trăda secretul meu. Dar față de dumneavoastră pot fi sincer, fără teamă. Vreau să deprind taurul cu anumite șiretlicuri și apoi să-l prezint într-o ba-

racă. Cinci cenți intrarea!

— Nu vei face afaceri bune, dragut meu. Mai întâiu, nu prea suntem mulți prin acest orașel și apoi oamenii de aci au văzut în nenumerate rânduri — și încă pe gratis — taurul.

— Imi pun mai multă nădejde în locuitorii din împrejurimi. Cu o reclamă îndemânatecă voi face treabă bună.

Șeriful se ridică oftând adânc:-

— Voința omului este fericirea lui!, spus el. Dacă dorești să capeți taurul — firește nu mai atât timp până când judecata își va da hotărîrea definitivă, trebuie să-ți iei angajamentul că-l vei feri de orice atac din partea Chaney-ilor sau a Morganilor.

— Voiu închide animalul, într'un țare împrejmuit cu sârmă ghimpată, răspunse zelos Barry.

— Bine, vino cu mine să vezi animalul.

Il conduse în dosul casei. Intr'un mic țare îngrădit, aproape de grajd stătea un taur puternic, gras, care rumega somnoros, clipind din ochi. În bătaia razelor de soare, pielea lui părea galben-cenușie. Deasupra unui ochi avea o pată galbenă, deasupra celuilalt una roșie, ceea ce dădea impresia că se uită cruciș.

— Acesta este animalul care a pricinuit atâta scurgere de sânge, spuse Dick Wilson.

— Bine! Domnule șerif, vă voiu scăpa de povară și vă promit să vă pun la dispoziție animalul oridecâte ori doriți.

— Atunci ia-l! Dar — să nu te miri — ani

malul mănâncă fân de cel puțin cinci dolari pe săptămână. Poate să încerci cu rumeguș. Dacă-i pui niște ochelari verzi, va crede, de sigur, că mănâncă iarbă.

— Ei Dick!, strigă o voce răgușită, ce venea de după îngrăditura înaltă care înconjură țarul.

— Da, ce este?, întrebă șeriful.

— Iarăși a fost scandal în cârciuma lui Pudge Oliver.

— Este vreun mort?

— Nu, un străin — care nici nu părea prea puternic — l-a doborât pe Jerry Deacon.

— Cu revolverul sau cu vreo măciucă de fier? se interesă stăruitor șeriful.

— Nu, l'a prăvălit lovindu-l doar o singură dată cu pumnul. Nici eu nu aș fi crezut dacă nu l-aș fi văzut cu proprii mei ochi pe Jerry, întins pe podea. Ar fi bine să vii și tu pe acolo, căci Morganii vor căuta să pună mâna pe străinul acela.

— Dumneata ești străinul acela? îl întrebă Wilson pe Barry.

Acesta încuviință din cap.

— Intoarce-te la cârciumă, strigă șeriful omului de după gard și spune oamenilor că eu l-am angajat pe străinul acela — care dealtfel are un nume: Barry Litton — să păzească taurul „cap de mort”... Aflând aceasta cei neliniștiți se vor mai potoli.

Un strigăt de surprindere se auzi din partea cealaltă a gardului, apoi zgomotul unor pași ce se îndepărtau.

— Intreg târgul va fi tare uimît, spuse şeriful zâmbind. Imi pare că întinerez când mă gândesc că voi scăpa de animalul acesta.

— Mă bucur auzind spunând aceasta, replică Barry! Tim, adu un lasso ca să ducem animalul până la noua lui locuinţă.

Willow ascultă porunca. Taurul, care trecuse prin atâtea mâini, se lăsa domol. Cu ochii pe jumătate închişi, rumezând mereu, el mergea în urma lui Willow. „Capul de mort”, ars pe coasta lui, ieşea şi mai bine la iveală acum. La fiecare pas, animalul părea că rânjeşte sinistru şi răutacios.

— Ei, cum îţi place? întrebă şeriful.

— Foarte mult! răspunse Litton. Semnul este magistrat executat.

— Şi unde duceţi acum taurul? întrebă Tom Willow înbufnat.

— Deocamdată la cârciuma lui Pudge, spuse Litton. Bună ziua, domnule şerif!

— Un moment! draoul meu, îl reţinu acesta. Mai întâiu să bem ceva în cinstea prieteniei noastre. Am un whisky... vreau să-l gusti neapărat... vino cu mine...

— Tu du-te înainte, îi porunci Barry lui Willow, iar el îl urmă pe şerif.

Intr'un colt al camerei, se afla o cană mare de piatră de vreo zece litri, plină până sus. Gazda scoase din dulap un pahar şi îl întinse musafirului.

— Poftim, serveşte-te te rog, domnule Litton. Barry pricepu numaidecât că această invitaţie, atât de amabilă era de fapt numai o vi-

denie: șeriful vroia să vadă dacă brațul celui care l-a doborât pe Jerry era într'adevăr atât de puternic.

Dacă Litton ar fi ridicat vasul cu amândouă mâinile, lucrul n'ar fi fost de mirare. Deaceia el îl săltă puțin, îl bălăbăni prin aer și apoi îl aruncă în sus. Il prinse numaidecât în îndoitura brațului. În poziția aceasta, nu-i fu ușor să umple paharul, totuși el reuși să nu verse nici o picătură.

— Să vă torn și dumneavoastră? îl întreabă el pe șerif nelăsând ulciorul din mână, deși îl dură umărul.

— Te rog chiar! spuse Wilson care nu-i venea să creadă când văzu că Litton, după ce umpluse și al doilea pahar, puse vasul jos, fără a se ajuta deloc cu celălalt braț.

— Prietene, spuse bătrânul, îmi dau seama că dumneata nu ai numai mușchi, dar că ești și foarte inteligent. Pentru a o scoate la capăt cu taurul acesta vei avea nevoie de amândouă aceste daruri ale Domnului. În sănătatea dumitale!

Ciocniră paharele. Ducând paharul la gură, lui Barry îi tremură totuși puțin mâna. Sorbi băutura dintr'o înghițitură.

CAPITOLUL

TINTA

Litton îl ajunse din urmă pe Tom, puțin înainte ca acesta să pătrundă în cărciuma lui Pudge Over.

— Dragul meu Tom, spuse Barry trebuie să alocăm câțva timp în acest orașel binecuvântat.

— M'am gândit și eu la aceasta, răspunse Willow. Și, deoarece portul e plin de stânci și frământat de vânturi potrivnice, dorii desigur ca acest taur „cap de mort” să înlocuiască, precă posibil — în partea dincoșo suflă vântul — lanțul ancorei.

— Chiar așa, dragul meu! Cât de bine îmi ghidești gândurile! Ce fericire că suntem de stat timp împreună!

— Dar ce, n'am judecat bine?, întrebă Willow măhnit, neîncrezător în cuvintele măgulitoare ale lui Barry.

— Ba da, prietene, dar acum ascultă mai departe. Mai întâi trebuie să ne închiriem o locuință. Nu chiar în centrul orașului, ci mai la margine, mă înțelegi? Apoi trebuie să ne procurăm o provizie mai mare de gloanțe, căci mi se pare că oamenii de aci suferă de un fel de mănăcarime, care nu poate fi vindecată decât prin praf de pușcă și prin plumb.

Tom Willow mârâi ceva neînțeles.

— Iată, chiar aci este prăvălia de care avem nevoie. În timp ce eu voiu intra să fac cumpărăturile, tu poți aduce caii noștri...

Și Litton pătrunse în prăvălia de arme. Pe frontispiciul ei sta o firmă, pe care erau înscrise aceste două nume: „Samuel Raeburn”.

Vlăjganul pe care îl apucase de guler mai adînc se urcase pe teighea. Picioarele îi bălăbăneau în aer.

— Camarade, dumneata ești proprietarul magazinului?, întrebă el.

Imprumutându-și un aer nevinovat, cași când nu l-ar mai fi văzut niciodată, vlăjganul strigă peste umăr:

— Ei, Lou!

— Ce este, Jimmy?, întrebă o voce de fată.

— Vino aici, ai un misteriu, răspuse Jimmy.

Dinspre cealaltă cameră se auzi zgomot de pași.

— Dacă-ți bați iar joc de mine, mai spuse fața, o vei păți!

Ușa se deschise larg în lături. Privirile uimite ale fetei, izvorite din ochii săi albaștri și strălucitori, fură ținute asupra lui Litton.

— Eu nu știu dacă vrea să cumpere într'adevăr ceva, spuse Jimmy. În orice caz acesta este domnul care m'a tras de guler adineauri pe stradă.

— Domnișoară, se adresa Litton tinerei fete, aș vrea să-mi arăți carabine de vânătoare de opt toli și puști cu repetiție „Winchester”, cele mai noi modele.

— Ți se vor da numai decît armele, spuse Jimmy obraznic, dar ar fi bine să te îngrijești din vreme și de un mormânt.

Iar în timp ce fața întindea armele pe teighea, uitându-se spre Jimmy, îi răspuse ea, în locul lui Litton:

— Jimmy, te rog dă-te jos. Observația ta a fost tare nepotrivită.

-- Domnul știe pentru ce am vorbit astfel. Dumnealui l-a schingiuit adineauri, în cărciuma lui Oliver, pe Jerry Deacon.

— Jimmy, să părăsești numaidecât prăvălia! se răsti la el tânăra fată.

— Nu suferă să i se spună că Jerry a mâncat bătaie, continuă Jimmy adresându-se lui Litton. Este tare îndrăgostită de el.

Jimmy socoti totuși că sosise momentul potrivit să se retragă. Sări jos de pe teighea și porni încet spre ușă. Soră-sa îi aruncă o privire răutăcioasă și se întoarse apoi spre client.

— Acestea sunt cele mai bune puști pe care le avem, spuse ea. Marfă de prima calitate. De altfel și carabinele sunt admirabile. Garantez pentru ele!

— Cum așa?

— Eu însuși le întrebuițez pe acestea.

— Este chiar foarte mândră de ele, se amestecă din nou Jimmy în vorbă. Deși este fată ea n'a înșelat pe nimeni până acum!

Fata roși. Barry îl privi cu atenție mâinile, apoi cercetă armele.

— Foarte bine! În ce privește carabinele am totată încrederea în onestitatea dumneavoastră de socialistă. Dar puștile Winchester aș vrea să le încerc singur. Ingăduiți?

— Desigur!

În timp ce fata încărca pușca, Barry observă că ea se uita cu coada ochiului la el, nereușind decât cu greu să-și ascundă curiozitatea. Litton luă pușca și se duse spre ușă.

— Jimmy, vino cu mine, îi spuse el vlăjganului și arată-mi flinta în care vrei să nimeresc.

Fata schită un gest ca și cum ar fi vrut și

ea să meargă cu ei, dar pentru că Barry nu o invitase să asiste la probă se opri locului.

Jimmy deschise amabil ușa. Lumina strălucitoare a soarelui pătrunse în prăvălie. Jimmy se opri în prag și privi în jur.

— Acolo! spuse el înstăruit.

— Cum? se miră Litton.

— Acolo! repetă vlăjganul. Țintiți în firma cea pe care stă scris: „Morgan și Company, en-gros de vite și cereale”.

— Dar tocmai de cealaltă parte a drumului, spuse Litton uimit este o altă firmă asemănătoare pe care este scris: „Chaney și Company, en-gros de vite și cereale”. Pe care dintre ele să o aches?

— Imi este absolut egal, răspunse Jimmy. Amândouă firmele sunt spânzurate de două sârme subțiri. Dacă nime-ți exact este o dovadă că arma funcționează bine, nu-i așa?

— Tu vrei ca firma să cadă jos, da, dragule?

— Aceasta ar pricinui desigur multă zarvă... Și apoi vă veți face mulți prieteni doborând firma unui potrivnic... Dar știți să țintiți atât de bine?

— Nu sunt un trăgător prea bun, spuse Litton, dar mă pricep totuși să trag... și cred că ar fi foarte avantajos pentru mine ca oamenii de aici să observe acest lucru. Ei, și acum să vedem ce pot face!

Ridică arma, ochi și nimeri una din sărmele de care atârna firma lui Morgan.

— Ei, dar știi măi frate că ești tare priceput! exclamă Jimmy admirativ.

Al doilea glonte șueră prin aer. Firma grea se rostogoli la pământ. Jimmy strigă „ura” cât îl ținea gura.

Poarta cea mare a prăvăliei, cu două canaturi se deschise deodată. Doi-trei bărbați se repeziră afară. Dar, zărind pe cel de peste drum cu arma la ochi, se dădură repede înapoi.

— Ceeace-i convine unuia, nu i se potrivește celuilalt, răsé Barry. Nu ești și tu de aceeași părere, Jimmy?

Fără să aștepte încuviințarea băiatului, Litton se duse în mijlocul străzii și trase două gloanțe. Numaidecât și cealaltă firmă se desprinsé din legături.

Jimmy holbă ochii. Era în culmea entuziasmului. Nu mai găsea cuvinte de laudă pentru un ochitor atât de priceput.

Când Litton se întoarce din nou în magazin, tânăra fată stătea în spatele galantarului. Își lipise nasul de geam. Zărindu-l pe Barry, trecu repede în dosul teighelei.

— Pușca este minunată, spuse Litton. Iau două din ele.

Ochii fetei străluceau, când îi înmână armele.

— Aș vrea o informație, mai spuse Barry. În timp ce număra banii. Aș putea-o obține dela dumneata?

— Numaidecât și pe de gratis! strigă Jimmy. Înainte ca fata să poată răspundă ceva.

— Aș vrea să închiriez un apartament mai la marginea orașului... Poate să fie și o colibă... Doar câteva camere îmi ajung... Imi puteți indica vreo adresă?

— Casa lui Si Turner! strigă cel doi tineri deodată.

— Vrei să-mi arăți încotro s'o iau, fiule?

— În primul rând nu uita să te aprovizionezi cu mai multe muniții, spuse Jimmy. Vei avea mare nevoie!

Și apoi întorcându-se către soră-sa:

— Și-a făcut dușmani și pe Morgani și pe Chaney-i. Strașnic băiat, nu?

Lou Raeburn roși până peste urechi.

— Ai dreptate! Au nevoie și de cartușe. Mă întreb cum de poate fi cineva atât de uituc!

După ce își umplu buzunarele cu gloanțe, Barry dădu să plece. Atunci fata, rusinată, îl întreabă:

— Doamnă, aveți mulți prieteni?

— Nu prea mulți, în orice caz... Totuși am câțiva... Dar pentru ce mă întrebați aceasta?

— Pentru că ar fi foarte bine, ca încă de astăseară să le trimiteți scrisori de adio.

— Ei, dar cred că oamenii din Bottomville nu vor fi chiar atât de grăbiți, răspuse Barry. În orice caz, eu îmi voi comanda scrisori cu monograma și cu insignele mele.

Când Litton ieși în stradă, întovărit de Jimmy, care salta vesel în jurul lui, văzu o mulțime de oameni — bărbați, femei și copii — care discutați aprins lângă firmele căzute.

— Privești starul Jimmy triumfător. Imi pare

— Începi mai bine decât mine la vârteluri de praf.

Willow trăgând calul, catârul și taurul în urma lui se apropie și se interesă curios:

— Dar ce s'a întâmplat aci, domnule... Nu cumva...?

— Nu-î nimic, îl întrerupse Barry. Am încercat numai noua mea armă. Dar Jimmy cum ajungem noi la casa lui Turner?

— Din nefericire, răspunse vlăjganul scărpinându-se la mână, trebuie să străbați taberele celor doi dușmani. Nu ai altă cale.

— Prea bine! Atunci... înainte! Tom, tu vei merge în frunte. Noi doi, înarmați te vom urma. Stai o clipă! Jimmy, unde ne putem cumpăra ceva de ale mâncării?

— Mai încolo, la Mayberry. Acolo găsești întotdeauna lucrurile cele mai bune. Fripturi și chiar și prăjituri.

— Foarte bine, să încercăm acolo! Tom, du-te mai întâiu la Chaney și la Morgan și întreabă cât costă ca să pună firmele la loc. Să le plătești cât îți cere, m'ai înțeles?

Mărâind supărat, Willow se depărtă. Între timp Barry și Jimmy traversară strada și pătrunseră în băcănia lui Mayberry.

— Vezi, aici poți găsi ce vrei, spuse băiatul.

— Ei, atunci alege!

— Eu? Eu să aleg? întrebă Jimmy neîncrezător.

— Firește! răspune Litton. Când ești atât de bătrân ca mine, nuu mai știi ce trebuie și ce

mi trebuie mâncat. Pe când la vârsta ta, știi ce-ți place și ce este bun.

— Vrei puțină marmeladă de fructe? se interesă Jimmy tot neîncrezător.

— Desigur! Unsă pe pâine și cu mult unt.

— Ce-ai spune de niște sardele de cutie?

— Și sardelele sunt destul de bune. Hai, comandă omului ce vrei.

— Dar cât să iau din fiecare?

— Cam atât cât ar putea mânca, după părerea ta, într-o lună de zile, doi-trei mîncăcioși, zdraveni.

Apropiindu-se de teighea, privirile lui Jimmy străluceau.

— Ei tinere, ce dorești? întrebă vânzătorul căscând plictisit.

— Mai aveți cerbul pe care l-ați primit azi dimineață?

— Da! Cât vrei din el?

— L-aș lua pe tot, spuse mândru Jimmy. Cine știe când veți mai avea vînat! Dă-mi te rog și toate borcanele cu marmeladă din mure pe care le ai în raft. Dă-mi și cincizeci de cutii mari de sardele, cincizeci de kilograme de unt, treizeci de cozonaci cu stafide, compotul de colo... și...

— Măi tinere, ia spune-mi, vrei să aprovizionezi o armată întreagă? îl întrerupse vânzătorul. Si cine va plăti comanda asta?

— Cavalerul de colo, răspuse Jimmy, arătînd spre Litton. Este prietenul meu și m'a înșelăciat cu cumpărăturile sale. În alară de asta

Îți interzic să-mi mai spui „tinere”... au trecut de mult timpurile acelea... m'ai înțeles?

CAP. V

INTALNIREA DIN STRADA

Când Litton și Jimmu ieșiră din prăvălie, Barry îl întrebă pe băiat:

— Ce faci acum? Vii cu mine până la casa lui Turner?

— Dar spune-mi ce ai de gând cu taurul „cap de mort”? se interesă vlăjganul.

— L-am luat în păstrare dela șerif.

— Bine, dar ce vrei să faci cu el?

— Vreau să-l expun. Fiecare va voi să-l vadă. Se va plăti o mică taxă. Prietenii mei însă — tu bună oară — vor avea înfrarea gratuită.

— Mă tem că animalul îți va pricinui mai multe necazuri decât îți va aduce câștig.

— Trebuie să ne mulțumim cu foarte puțin! răspunde Barry. Dar îmi pare că te codești să mergi împreună cu mine. Ți-e teamă de vreo crimejdie?

— Nu fi caraghios!

Și Jimmu luă o atitudine semeață.

— Pe mine, spuse el, nu m'ar putea nimeri decât unul care se pricepe să doboare un iepure ce sare mereu. În Bottomville, dragul meu, nu prea sunt mulți vânători din aceștia. Vino pe aici!

Băiatul vroia să meargă pe frotuar, dar Litton preferă mijlocul străzii.

— Ce mult praf este pe aici! oftă Jimmy după câțiva pași.

— Da. Dar în schimb se pot vedea mai bine porțile caselor.

Mulțimea neliniștită împânzea strada în fața prăvăliilor lui Chaney și a lui Morgan. Totuși când cei doi prieteni se apropie, mulțimea se dăte în lături și le lasă loc liber de trecere. Jimmy, măgulit la vederea acestei gloate care venise să-l admire sau să-l blesteme pe prietenul său, șopti la urechea lui Barry:

— Aș fi tare curios să știu dacă se va întâmpla ceva?

— Cu siguranță că acum nu se va petrece nimic, răspunse Litton. Astfel de oameni au întotdeauna nevoie de un anumit timp pentru a lua o hotărâre. Și la urma urmei... vom vedea!

Dar nu isprăvisese bine să rostească aceste cuvinte, că un bărbat înalt cu părul cărunț se desprinsese din mijlocul mulțimii și se apropie de el cu pași mari. Se opri în fața lui Litton și îl întrebă:

— Dumneata ai doboret firma Morganilor?

— Da! Eu mi-am înghăduit aceasta, răspunse zâmbind amabil Barry. Trebuia să încerc neapărat o pușcă pe care voiam s'o cumpăr. Dar am plătit paguba... Nu este așa dar niciun motiv de supărare....

— Aceasta mă privește numai pe mine! strigă necunoscutul infuriat. Ar fi tare frumos dacă fiecare individ care vine la Bottomville, ne-ar do-

bări firmele după bunul lui plac. Dar... vom mai sta noi de vorbă!

— Primesc zilnic între orele 12 și 14, răspunse Litton ironic. Intenționez să închiriez casa lui Si Turner. Dar dacă cineva se anunță din vreme, îl pot primi oricând.

Și apoi strigă:

— Domnii mei, tot acolo puteți vedea în fiecare zi, până la asfințitul soarelui taurul „cap de mori”. Intrarea cinci cenți de persoană!

Se înalță în vârful picioarelor și privi pe deasupra mulțimii care rămase cu gura căscată.

— S'ar părea că nu voiu încasa prea mulți bani, mai spuse Barry.

— Da? Și din ce pricină, mă rog? întrebă necunoscutul mânios.

— Cei mai mulți dintre aceștia de aici nu au cinci cenți de prisos, pentru că ei însăși nu valorează nici două parale.

Și spunând acestea, Barry plecă mai departe. Multimea rămase ca trăzuită. Nimeni nu îndrăznea să spuie ceva, mai ales că puștile noui cumpărate, pe care Litton și Jimmy le duceau pe umeri, străluceau în bătaia razelor de soare. Jimmy, care de abea putea să-și urmeze prietenul, îi șopti la ureche:

— Știi cine era bărbatul acela?

— Năvăraul cu părul cărunt? Nu!

— Chiar Rush Morgan, patronul prăvăliei și capul bândei.

— Așa? răspunse Barry nepăsător. Atunci e foarte bine că știe care mi-e părerea despre el.

Jimmy se uită sfios, dar cu mult respect spre tovarășul său de drum.

— De fapt pentru ce ai venit aci la Bottomville? îl întreabă el după o lungă tăcere.

— Cunoscutul unui prieten de al meu, mi-a scris multe lucruri fermecătoare despre orașelul vostru. Cum tocmai am avut de lucru prin regiunea aceasta am vrut, cu acest prilej să mă cunosc orașelul mai îndeaproape.

— Cine era prietenul duminale? mai întreabă băiatul.

— Un anume Peter Chalmers, poreclit „Petru cel roșu” din cauza culorii roșii a părului său.

— Dar pe acesta l-am cunoscut! strigă Jimmy dându-și importanță.

— Așa? întreabă Litton prefăcându-se ne-păsător.

— Bietul de el a fost împușcat.

— De cine...? Morganii sau Chaney-i?

— Nu s'a știut și nici nu se va ști niciodată aceasta, răspunse băiatul. El nu aparținea niciunei tabere. A luat numai întâmplător parte la încăierare. De fapt e singurul care a căzut în acea zi. Ceilalți nu au fost decât răniți!

— Pe semne că el era tare prost, spuse într'adin Barry. Trebuia să-și dea seama că cele două tabere erau pornite pe luptă. Și apoi desigur că s'a spus să le iasă din cale, nu e așa?

Barry Litton rostise aceste cuvinte pe un ton nepăsător, dar fața lui arsa de soare, pe care o ținea puțin întoarsă, se cutremura ciudat.

— Nici nu s'au gândit la un astfel de lucru, spuse Jimmy revoltat. Și tocmai aceasta este

marea mărșevie. Trecea liniștit printre ei fără să bănuiască ceva, când deodată au tras... și atunci a fost ucis pe loc.

— Și chiar nu se știe cine a tras acel glonte-ucigător? Vreun Morgan sau vreun Chaney.

— Nu s'a putut stabili aceasta pentru că el era chiar între cele două tabere. Poate că a tras una, poate că l-a nimerit cealaltă, poate chiar amândouă deodată.

— Nu e așa că „Petru cel roșu” a avut ghinion, spuse Barry izbucnind în râs. Băiatul nu înțeluse durerea și mânia exprimată de acest râs. El privea șintă, cu o uimire crescândă, spre omul care asculta tragica lui poveste cu atâta nepăsare și indiferență.

— Da, da! Sărmanul băiat, murmură Jimmy pentru sine. Și azi mi se strânge inima când mă gândesc cum a murit.

— Cum? Tu l-ai văzut când a căzut? întrebă Litton curios.

— Da! Era chiar în fața prăvăliei noastre. Tocmai stăteam în dosul vitrinei. După ce s'a prăbușit a încercat să pună mâna pe revolverul său dela brâu... dar era de acum prea târziu.

— Așa dar, și-a mai căutat revolverul? mai întrebă Barry.

— Cred că-ți poți închipui destul de lesne aceasta... Un om de teapa lui nu se lasă împușcat de niște derbedei, fără a încerca măcar să se apere. Când se prăbuși în țărână, avea un revolver în fiecare mână... dar era mort de acum. Sărmanul de el! Era un om tare fin. Avea o statură falnică. Era cam tot atât de înalt cât

și dumneata și avea și el ochi albaștri. (Dacă n'ar fi avut părul roșu și-ar fi semănat întocmai...

— Da, câteodată oamenii se aseamănă foarte mult între ei, spuse Barry.

— Da, dar de cele mai multe ori, aceste asemănări nu sunt atât de cjudate ca în cazul de față, spuse Jimmy gânditor.

— Dar unde a fost înmormântat, „Petru cel roșu?”

— Afară... în cimitirul orașului. Aproape nimeni nu știe unde se află groapa lui, numai eu știu unde este, spuse băiatul mândru.

— Foarte bine! exclamă Litton. Mă vei conduce odată acolo și-mi vei arăta și mie mormântul. Vreau să știu unde mi se odihnesc prietenii!...

CAP. VI

NOUA REȘEDINȚA

Casa pe care Si Turner o avea de închiriat era așezată la capătul orașelului, în vârful unei coline. Chiar proprietarul ei, pe care Barry și însoțitorii lui îl căutaseră mai mult timp, îl întovărăși până acolo spre a le-o arăta.

Căci de câțva timp, Turner locuia într-o clădire nouă, cu două prăvălii și cu o mansardă de care era foarte mândru. Intotdeauna își dorise o casă cu mansardă, iar de îndată ce avuse o mare sumă de bani se puse să și-o construiască.

— Este o casă fără etaj, îi spuse Turner lui Barry pe drum, dar destul de încăpătoare pentru un om tânăr... Desigur, cei cu un anumit

trecut au nevoie de o locuință mai mare...

Coliba pe care Litton vroia să o închirieze se compunea numai din două încăperi: dintr-o bucatărie care avea să servească în acelaș timp și drept sufragerie și din camera de dormit care avea să fie și odaie de locuit. În bucatărie era zidită o vatră, iar în dormitor două divane fuseseră fixate în zid. Restul mobilierului era cât se poate de sărăcăcios. Dar Si Turner avea de povestit câte ceva despre fiecare lucru în parte.

— Lucrurile acestea, spuse Turner, sunt prea bune pentru a le pune în mansardă. Deaceia le-am lăsat aci. Din când în când viu să-mi petrec vreo oră pe aici. Atunci îmi aduc aminte de multe întâmplări trecute. Iată, priviți aci, vedeți acest M. V., gravat în placă masei. Ea mi-a fost dăruită de Milton West. Când mi-o aduce vreodată nepoții pe aci — cu toate că eu nu sunt încă însurat și sunt hotărît să nu mă leg așa ușor de o femeie — atunci le-aș putea dovedi prin monogramma aceasta că Milton West a fost camaradul meu. Sau priviți tăietura din marginea de sus a ușii. M'ai crede dacă v'aș spune că a făcut-o chiar Tom O'Shay în persoană? Da domnilor, securea pe care el a aruncat-o atunci după mine nu m'a nimerit. Dar mi-a străpuns pălăria și apoi s'a fixat aci sus. Dacă vă uitați mai cu atenție se mai pot zări încă câteva petece negre.

— Foarte interesant! spuse Barry amabil.

— Nu-i așa? întrebă bătrânul vânător mândru.

— Dar ce credeți despre aceasta?

Intinse degetul spre un colț, în care se afla

o pânză de păianjen plină de praf și de murdărie.

— Servește probabil pentru a opri scurgerea sângelui, spuse Litton politico.

— Da, se prea poate, admise Turner, aproape supărat. Dar particularitatea acestei pânze de păianjen este alta: ea se află acolo de opt ani de zile. Pentru ce vă mirați? De opt ani neîntrerupți, păianjenul acesta își țese pânza. Odată s'a prins în ea un bondar uriaș. Dar s'a smucit atâta încât a rupt aproape toată pânza. Păianjenul s'a apropiat de el atunci. Gândeam că va slobozi bondarul pentru a-și salva pânza. Când colo, ce credeți că a făcut? A înconjurat cu un fir cele două aripi ale bondarului. Insecta nu se mai putea mișca. Păianjenul s'a năpustit asupra lui și i-a supt tot sângele. Numai în urmă s'a pus să-și repare pânza. Ab, păianjenul acesta este o vietate puțin obișnuită! Să vi-l arăt și dumneavoastră.

Luă un fir de pai și lovî cu el pânza. Numai decât se zări un păianjen negricios cu picioare lungi și pline de păr. Se opri exact în mijlocul pânzei.

— Nu este cu drept cuvânt fermecător? Într-adevăr Turner entuziasmat.

— În orice caz eu nu am mai văzut niciodată până acum o frumusețe atât de fermecătoare, răspunse Barry politico.

La vederea gănganiei, lui Barry i se făcuse scârbă.

— Seara, nici nu veți merge, gură Turner. Căci veți pe-
vind această minunată insectă

de ajuns 'dacă, 'din când în când, îi dați câte o muscă.

După ce mândrul proprietar atrase atenția asupra tuturor avantajilor casei — se înțeleseseră asupra chirjei. Intregul „apartament” în care se cuprindea și pânza de păianjen și monograma istorică nu costa decât zece dolari pe lună. Barry Litton plăti chiria pe o lună înainte. Turner, după ce îi ură mult noroc și după ce îi strânse mâna cu prietenie, plecă mulțumit de afacerea încheiată.

Tocmai atunci sosi și căruța cu alimente. Litton îl strigă pe Jimmy, care între timp cercetase toate ungherele și îl rugă să supravegheze descărcarea ei.

— Arată cărușului unde să pună lucrurile. Cred că vor încăpea toate în bucătărie, fu de părere Barry. Willow și cu mine avem, momentan altceva de făcut.

— Lasă pe mine, prietene, se laudă băiatul. Voi orându-i toate atât de bine, încât veți găsi și în somn ceea ce vă trebuie.

Barry Litton se îngrijea să găsească culcuș pentru animalele sale. Calul și catărul fură duși în grajd. Pentru taur nu avea la dispoziție, deocamdată, decât țarcul din fața grajdului. Pământul împrejmuit era acoperit cu o iarbă deasă. De-a curmezișul, curgea un pârâu turbure. Un loc minunat pentru un taur de rând. Dar pentru un animal ca taurul „cap de mort”, pentru stăpânul său două mari partide, locul asigurată împotriva atacurilor Morganilor și a Chaneyilor. Vederea taurului „cap de

mort" îi infurtau până într'atât încât ei își pierdeau orice stăpânire de sine.

Taurul fusese instalat în țarcul lui. Deodată, Litton căzu pe gânduri, nu pentru mult timp însă, căci se repezi până în bucătărie (și luă capacele dela patru lăzi pe care căruțașul lui Mayberry le golise. Apoi, scrisse cu litere mari pe suprafața netedă:

„ATENȚIUNE TRECATORI”

Iar dedesubt înscrise cu litere mai mici, totuși destul de vizibile:

„Oricine pășește fără voie pe această
„bucată de pământ, o face pe
„propria-i răspundere”.

El strigă pe Jimmy care tocmai terminase cu prănduirea alimentelor.

— Ei, fiule, ia vino încoace! Am o nouă însărcinare pentru tine.

— Ce mai este? întrebă Jimmy.

El nu putea vorbi prea limpede căci avea gura plină cu prune uscate.

— Fugi până la serif și întreabă-l dacă ar avea ceva contra ca eu să trag împotriva aceloră de nu respectă acest avertisment. Vreau să pun câteva placarde în cele patru colțuri.

— Da, dar nu te gândești serios să...

— Nu întreba prea multe și fă ce ți se spune. Dacă vrei, poți lua calul meu. Te vei înapoia mai repede astfel. Intre timp, eu voi dormi puțin.

— Cum?... Tocmai acum când în fiecare clipă

poate izbucni lupta, tu vrei să dormi? Întrebă Jimmy mirat.

— Tocmai deaceea, răspunse Litton, eu dorm cel mai bine când trebuie să gândesc și cândesc cel mai bine când dorm.

Jimmy Raeburn îl privea plin de uimire și se gândea ce ar putea să însemne aceste cuvinte misterioase. Și cu toate că bănuia că prin aceste cuvinte, prietenul său vruse să-și bată joc de el, nu mai întrebă nimic, scoase calul din grajd, îi puse șeaua, scurtă scările și încălecă. Dar nu rămase prea mult pe spinarea roibului, căci calul se cabră și-l trânti pe acoperișul grajdului. Jimmy se rostogoli la pământ. Un om mai în vârstă s'ar fi vătămat desigur, dar Jimmy era atât de mlădios încât, întocmai ca o pisică, căzu în mâini. Se sgârie doar puțin la un genunchi.

Din pragul bucătăriei se auzi un glas:

— Anuto! vino încoace.

Calul ridică capul, ciuli o ureche și plecând-o pe cealaltă, se apropie de stăpână-său.

— Așa, Jimmy vino și tu încoace! mai strigă Litton.

Băiatul se apropie.

— Aci Anuto, îți prezint pe bunul meu prieten Jimmy. Te rog dă-i frumos lăbuța! Vezi așa e frumos! Ei, băiatule acum poți încăleca din nou fără nici o grije, de astă dată nu se va mai întâmpla nimic.

Jimmy se supuse deși nu prea avea încredere în talentele de îmblânzitor ale lui Barry. Și într'adevăr, după ce se urcă în șea, iapa mai

sări de vreo câteva ori, dar apoi se potoli și se lăsa condusă de băiat.

Increderea vlăjgarului în sine și în calul său creștea pe fiecare moment. Iși lăsa chiar iapa să tropăie și spre marea lui uimire nu fu anunțat din șea. Atunci, seneț, o porni în galop. Mersul calului era atât de lin, încât Jimmu avea impresia că zboară, nu că merge călare. Inima îi bătea cu putere. Lacrimi de bucurie îi umplură ochii. Da, asta însemna adevărata vlată!

Se opri în fața prăvăliei tatălui său.

— Ei Lou, strigă el cât îl ținea gura.

Soră-sa deschise repede ușa.

— Dar ce faci pe calul ăla? întrebă ea mirată.

— Aceasta este iapa lui Litton. Mi-a împrumutat-o puțin! spuse Jimmy mândru. Știi, acum suntem buni camarazi. Tot timpul am fost împreună.

— Da? spuse ea pe un ton batjocoritor. Spune-mi, a mai doborât și alte firme sau a născocit vreo nouă năzbâtie?

— Ți-e necaz de el numai pentru că l-a învins pe grăsunul ăla de Jerry! Rămâi cu bine Lou! Poate că odată te voi lăsa și pe tine să călărești pe acest cal.

În fața celor două prăvălii — a Morganilor și a Chaney-ilor — mai rămăseseră doar câțiva oameni. Firma lui Morgan era de acum atârnată la locul ei, pe când cea a Chaney-ilor nici nu fusese ridicată măcar. Când trecu prin fața lor, oamenii se uitară încordați spre Jimmy. Desigur că recunoșcuseră calul străinului.

Aventurierul

Pe șerif îl găsi tot în tindă, așa cum îl lăsase Barry.

— Ei, șerif Dick! îi strigă băiatul.

— Ce-i cu tine, păcătosule? Te-ai făcut hot de cai, pare-mi-se! Ce s'a mai întâmplat iar? zise șeriful râzând.

— Presupuneți că cineva pune lângă proprietatea lui o placardă pe care stă scris: „Nimeni nu are voie să treacă pe aici fără învoirea mea”. Dacă cineva totuși nesocotește acest aviz, atunci proprietarul este în drept să tragă împotriva lui?

Șeriful trase puternic din pipă și se gândi.

— Aceasta nu depinde decât de judecata tribunalului, spuse el. Niciodată nu poți ști ce ai voie și ce nu ai voie să faci. Poate că ar fi mai bine ca proprietarul să împuște mai întâiu câțiva oameni, pentru a știe ce va spune judecata la aceasta.

— Da, dar el ar vrea să știe mai dinainte...

— Iar eu îți repet că nu se poate știe niciodată ceva înainte. Apoi, totul depinde de câți oameni împușcă.

— Aceasta îi este cu totul indiferent. O jumătate de duzină mai mult sau mai puțin nu mai are nici o însemnătate.

— Te cred! Lui nu-i pasă! Dar pentru cei pe care îi nimereste nu este tot una. În orice caz, eu nu m'aș pune numaidecât pe împușcat, căci oamenii au nevoie de timp până se obișnuiesc cu astfel de inovații.

— Bine, atunci care ți-e ultimul cuvânt: are sau nu are voie să tragă? întrebă Jimmy nerăbdător.

— După părerea mea, poate împușca câțiva oameni... dar să nu fie prea mulți, spuse șeriful gânditor. Dar știi ceva? Spune-i că ar fi mai bine să dea și o înștiințare în gazetă. Aceasta ar simplifica foarte mult lucrurile. Când se publică vreun avertisment în ziar, atunci totul este legal și poți face ce vrei.

Când Jimmy ajunse la noua locuință a prietenului său, se furișă pe vârfurile picioarelor în casă. Barry dormea liniștit pe unul din cele două divanuri. Firește că nu-i strică somnul. Deocamdată își păstră vestea aflată pentru sine. Duse lapa în grajd și stătu mai mult timp pe lângă Tom Willow care era ocupat să împrejmuie țarcul teurului cu sârmă ghimpată.

— În ce scop ridicați gardul? întrebă el într'un târziu.

— De unde vrei să știu eu acest lucru? răspunse cosumflat Willow. Șeful mi-a poruncit... mai multe nu știu!

— Spune-mi te rog, cum de ai ajuns să fi — într'un câțva — argatul lui Barry Litton?

— Foarte simplu! răspunse Tom întrerupându-și lucrul și sprijinindu-se de un stâlp al gardului.

Își scoase o pipă veche și o umplu cu un tutun negru, puțin umed.

— Ne-am întâlnit într'un port, continuă el.

— Cam pe unde? îl întrerupse curios băiatul.

— Departe de aici. Prin Oceanul Pacific. Voiam să mă distrez și m'am dus acolo. Era foarte plăcut. Într-o seară însă, într-o cârciumă, o bandă de malaezi vrură să mă „fituiască”.

Mă sprijinii de perete și începui să mă epăr. Deodată însă căpătai o lovitură puternică în cap și căzuî jos. Imi pierdui cunoștința. Dar când mă deșteptai, mă simții apucat de ceafă și tras în sus. Deschizând ochii văzui în fața mea un tânăr ale cărui haine îi atârnavu zdrențe pe corp. Cărciuma era plină de dărâmături. Totul era stropit de sânge. În colț, zăceau câțiva oameni în nesimțire. Alții, răniți, urlau de durere. „Vino cu mine!” îmi strigă tânărul. Mai repede! Să fugim înainte ca derbedeii aceștia să poată primi ajutoare din afară!” Era prima oară când priveam țintă în ochii albaștri ai lui Barry Lifton. Imi dădui imediat seamă că îmi găsiseram stăpânul. De atunci am rămas împreună. Iar când el îmi poruncește: „Fă cutare lucru!” îl execut imediat... Și chiar dacă aș vrea să mă împotrivesc, nu aș putea.

Cap. VII

INVITAȚII

Când, spre seară, Samuel Rae' năvăli pe porțile de casa lui Si Turner găsi în cele patru colțuri ale cocioabei — căci nu o putem caracteriza altfel — câte o tăblie cuprinzând aceea înștiințare amenințătoare. Citi cu atenție avertismentul lui Barry, clătină din cap și strigă cu glas tare:

- Ei, Jimmy! Jimmy!...
- Ce s'a întâmplat? se auzi vocea băiețului.
- Vino încoace! zise tatăl lui.
- Pentru ce? întrebă Jimmy.

— Vino încoace când te chem!

— Bine tată, viu numaidecât.

Copilul vorbea pe înfundate; probabil că mes-
feca ceva. El adăogă:

— Tocmai ne pregăteam să cinăm... În viața
ta nu ai văzut o astfel de cină.

— Să vii numaidecât cu mine acasă, m'auzi?
Strigă poruncitor părintele lui Jimmy.

Tocmai în acest moment, în spatele băiatului
apare Barry. El spuse pe un ton foarte amabil:

— Poftiți mai aproape, domnule Raeburn.

Samuel Raeburn era un negustor mult prea
distragu pentru a refuza invitația unui client.
Și apoi cele ce îi povestise fiică-sa despre Litton,
îl făcuse curios. Pătrunse în casă.

Intr'adevăr, fiu-său nu mințise: el nu mai
văzuse niciodată o masă atât de bogată. Se aflau
pe ea două feluri de pâine, trei feluri de prăji-
turi, nuci, struguri, smochine, curmale, portocale,
și mere. Apoi mai multe castroane cu salată și
legume. Iar pe deasupra, Tom Willow căruia îi
curgea sudoarea depe frunte, tocmai deschidea
ușile cuptorului. Toată camera se umplu de un
miros plăcut de vânat fript.

— Ei, întrebă Samuel Raeburn mirat, dar
ce se sărbătorește aici?

— Prăznuim toate sărbătorile laolaltă, zise
băiatul bucuros: Crăciunul, Paștile, Rusaliile, 1
Mai și zilele noastre de naștere.

— Vă rog luați loc, domnule Raeburn. Îi
invită Barry pe tatăl lui Jimmy, Gustați puțin
din friptura noastră!

— Dacă stăruiti... cu plăcere! Dar nu iau

decât foarte puțin. Să nu-mi stric pofta pentru cină!

— Cu neputință! strigă Willow. De friptura mea nu se atinge nimeni, înainte de a fi gata.

Domnul Raeburn tresări speriat și privi spre Litton, care, la început își încreți fruntea, iar apoi ridicând din umeri spuse:

— Iată că de astă dată nu pot face absolut nimic. Tom este bucătarul nostru și este singurul răspunzător de calitatea mâncării. Poate că până atunci luați o pipă din acest tutun?

Armurierul era încântat. O ospitalitate atât de sinceră nu se întâlnea în toate zilele. Afară de aceasta, el socotea că este o cinste să fi invitat primul dintre toți cetățenii din Bottomville. Așa dar merita să-și sacrifice puțin timp pentru o atare onoare!

Samuel se așează pe un scaun. Fiu-său se apropie de el și îi șopti la ureche:

— Tăticule, nu ne strica bucuria, te rog! Nu-l așa că acest Litton este un om minunat? Privește numai la ochii lui albaștri!

Între timp, Willow se apucă, cu talentul unui adevărat artist, să prepare un sos pentru friptură, al cărui miros ademenitor venea să gâdile nările domnului Raeburn.

Timpul trecea repede. Afară se făcuse de acum întuneric. Dar armurierul nici nu-și dădea seama de aceasta. Căci Barry îi făcea atâtea complimente la adresa fiului său, încât Samuel și Jimmy roșiră de plăcere. Din povestirea lui Barry ai fi înțeles că dacă el, la sosirea în Bottomville, nu l-ar fi întâlnit pe Jimmy, de mult ar fi fost

trădat și vândut. Iar domnul Raeburn constata cu plăcere că în casa lui Barry, fiu-său nu mai era vlăjganul trândav și somnoros, care acasă fugea de orice treabă.

În momentul în care Tom se pregătea să anunțe că friptura este gata, de afară se auzi un glas gîngăș:

— Tată! Mai ești aici, tată?

Fără a se uita la ceas, Samuel Raeburn își dete seama că trecuse cam mult timp decînd plecase furios de acasă, să-l aducă de urechi pe Jimmy care întîrziase iarăși la masă. Dar înainte ca el să facă vreo mișcare, Barry ieși rebede pe ușă.

Ceva mai departe stătea fânăra Lou. La lumina lanternei sale de buzunar citise placarda amenințătoare. Rămase înmărmurită.

— Numai pe dumneavoastră vă mai așteptam domnișoară Lou, salută Barry politico. Vă rog apropiați-vă!

— Cina ne așteaptă acasă! Trebuie să plec! răspunse fata.

— Doar nu-mi veți face una ca asta, nu-i așa? Veniți puțin înăuntru.

Glasul lui suna atît de poruncitor, dar și de ademenitor încât ea aproape că renunță la împotrivirea ei.

— Dar mi se strică mîncarea, încercă Lou să spună. Nu putem fi doar atît de ușurateci și de risipitori!

— Tocmai deaceea trebuie să ne ajutați, spuse Barry rîzînd. Frățiorul dumitale a cumpărat a-măteș bunătăți, încât nîciodată nu vom fi în stare

să le terminăm pe toate, singuri.

Mai mult de formă, fata se mai codi puțin, apoi, bucurasă, primi invitația lui Litton.

— Fermecătoarea domnișoară Lou, spuse Barry trecând pragul, ne face marea cinste de a lua masă cu noi.

Samuel o privi tare incudat, pe când Jimmy nu mai știa ce să facă de bucurie.

— Și totuși, Lou, tu ești o fată admirabilă! striga el într'una.

Willow își șterse sudoarea de pe frunte, făcând o plecăciune respectuoasă înaintea noului masafir și o conduse la masă.

Lou nu mai contenea să se minuneze de o masă atât de îmbelșugată. Iar în timp ce tatăl său vorbea cu Barry, Jimmy îi șopti la ureche:

— Lou, ia uită-te la el. Nu-i așa că e strașnic!

Dar ea nu auzi ce-i spuse fratele său. Căci fata tremura din tot corpul. Își dădea toată osteneala să pară supărată, dar nu reușea. Vroia să fugă și se temea să plece. Se simtea prizonieră și totuși dacă cineva i-ar fi oferit libertate acum, nu ar fi primit-o.

— Domnișoară Lou, strigă Barry bucuros, ai avut o idee minunată că ai venit și dumneavoastră! Prezența dumitale face din ospățul nostru o adevărată sărbătoare... Niciodată n'aș fi putut inaugura casa mea mai frumos decât acum. Ea-l privi tăcută și serioasă, căci un glas launtric îi spunea că ar fi primejdios să-i rădă în nas, așa cum avusese de gând s-o facă..

Cap. VIII

SARMA ELECTRICA

Doză lucruri stârniră admirația tuturor: măestrria lui Tom Willow, ale cărui bucate erau neprețuite și îndemânarea cu care Jimmy ajuta la servitul mesei.

— Ce-ai făcut din băiatul meu domnule Litton? întrebă Samuel Raeburn uimit. Nu-l mai recunosc deloc! Acasă, nicideată nu are poftă să facă ceva. Și când totuși se hotărăște să ne ajute la treburi, face totul pe jumătate. Dacă trebuie să care vreascuri pentru atătarea focului, aduce crengile cele mai verzi, dacă trebuie să facă vreun drum oarecare, are reumatism și abunci când uneori, trebuie să mulgă vaca, îl doare mâinile.

Explicația este totuși foarte simplă, răspunse Tom Willow în locul lui Barry. Acasă, copilul care face servicii nu are niciun profit, dacă părinții lui sunt obligați să-l iubească și să-l ocrotească tot așa după cum marțorii sunt siliți să spună adevarul înaintea tribunalului... Mă-mi cartofii aci, flulel... Într-o casă străină însă, lucrurile se schimbă, băiatul devine vliu și sprinten pentru că dragostea alor lui nu-l apasă și nu-l paralizează.

Pe când stăteau astfel de vorbă se auziră deodată niște țipete înfricoșătoare. În același clipă, lumina electrică dela bucătărie se întunecă. Se mai auzi chiar și detunătura a două împuscături.

Barry Litton tresări și se năpusti afară cu revolverul în mână. Jimmy se luă după el, dar când ajunse afară lupta se terminase de acum. Mai mulți călăreți goneau în galop pe șosea. De unul din stâlpii țărcului însă, erau legați trei bărbați. Privindu-i mai de aproape, Jimmy îi recunoscu pe Jerry Deacon, pe tânărul Harry Morgan și pe bătrânul Rush Morgan, capul familiei.

Mai înainte ca cei trei bărbați să-și fi revenit din spaima lor, Barry le leză mâinile la spate, le luă armele și revolvarele, cari căzându-le din mâini, se descărcaseră.

Cei trei prinși, urmați de Litton, Raeburn și Jimmy, orbiti de lumina lunii se cam poticneau pe drum, în timp ce erau duși spre casa șerifului. La vederea lor, șeful poliției din Bottomville, rămase tare uimit.

— Domnule șerif, spuse Litton, vă aduc pe acești trei oameni. Dumnealor au încercat să fure taurul „cap de mort”.

— Minte! strigă Rush Morgan care, între timp, își mai revenise. Este tare primejdios și prefăcut... Un om cumsecade nu ar pune sârmă electrică în jurul unui gard pentru a ucide astfel pe trei cetățeni onorabili...

— Un moment! întrerupse șeriful, care pricisese de acum totul, ce căutau trei cetățeni onorabili, în toiul nopții, pe o proprietate străină? Luna lumina destul de puternic, așa dar trei cetățeni onorabili, cum de au nimerit tocmai

lângă țarcul în care era adăpostit taurul „cap de mort”?

— Nu cumva, șerifule, vrei să ieși partea acestui derbedeu? strigă Rush Morgan furios.

— Te-aș sfătui să fii ceva mai cu băgare de seamă în alegerea expresiunilor, spuse șeriful cu glas aspru.

— Nu suport să mi se astupe gura, scrâșni Morgan. Vagabondul acesta este un nețrebnic, un...

Samuel Raeburn se apropie de el.

— Chiar dacă ai valora cât umbra degetului lui mic, domnule Morgan, spuse bătrânul, ar trebui să te socotești fericit.

— Cum... și fu Raeburn? strigă Rush Morgan, ca scos din minți. Ieși partea unui venetic? Nemaiauzit! Dar știi ce voiu face? Te voiu zădrosi ca și pe oricare altul, care ar îndrăzni să mi se împotrivească.

— Deocamdată însă te faci numai de râs, răspunse Raeburn liniștit. Este timpul ca cineva să intervină odată... Voi Morganii plictisiți întreg orașul cu năzdrăveniile voastre.

— Ar trebui să-i închideți, se auzi o voce stridentă.

Era glasul lui Jimmy, care tăcuse până acum, dar care nu mai răbda să fie un simplu spectator.

— Desigur că-i voiu închide, întări șeriful. Nu este nevoie ca să mi se atragă atenția — mai ales de un puștiu ca tine — asupra îndatoririlor mele.

— Cum? Vrei să ne închizi în pușcăria cea murdară? se miră Morgan.

— Ce face? Pușcărie murdară! se infuriă

șeriful. În viața dumitale nu ai fost într'o pușcărie atât de îngrijită ca a noastră. Este mult prea bună pentru dumneata și pentru oamenii de o seamă cu dumneata! Te voiu... Da, în pușcăria murdară.

Și șeriful îi duse în închisoarea din apropiere.

— Să stați aci până ce se va pronunța legea, spuse el.

Rush Morgan, care vedea că lucrurile luau o întorsătură tragică începu să se roage.

— Cu neputință să arestați un om de vârsta mea! M'aș face de răs pentru tot restul vieții. Aceasta ar însemna și ruinarea afacerilor mele.

— Singur v'ați pricinuit această supărare, spuse șeriful nepăsător. Dealtfel dacă furtul unei vite nu v'ar fi dezonorat, nici două-trei zile de închisoare nu o să vă facă niciun rău.

În acest timp, Lou Raebrun care rămăsese la casa lui Litton, se apropia de Willow, care făcea de gardă în jurul țarcului.

— Stăpânul dumitale, nu se află decât de o zi în Botomville, spuse ea, și și-a făcut dușmani pe cei mai puternici cetățeni ai orașului.

— De prisos să-mi mai spuneți aceasta, domnișoară, spuse Tom cu durere. Stiu prea bine lucrul acesta. În fiecare clipă, mă aștept ca o ceată de cowboy să se năpustească, întocmai unor indieni sălbateci, împotriva mea și să mă împuște fără milă.

— Dar la ce rezultat vrea să ajungă prin aceasta? întrebă fata.

— Cine? Domnul Litton?

— Da, chiar el, replică fata.
— La ceea ce prețuiește el cel mai mult pe mine.

— Ce anume?
— Aventura... cearta, răspunse Willow îndurerat. Pretutindeni nu caută decât aventuri. Și, din nenorocire, acestea se găsesc oriunde...

— Desigur!

— Dar Barry Litton nu se satură niciodată. Totdeauna își alege locurile cele mai primejliose. Pe semne că aci, în orașul dumneavoastră, așteaptă cu totul ceva special, căci altfel am fi plecat de mult de acum.

— Dumitale trebuie să-ți vie tare greu să te simți legat de un astfel de om.

— Da, aveți dreptate! oftă Willow.

— Atunci nu înțeleg pentru ce stai la el? mai întreabă fata. Doar ești un om liber!

Tom Willow o privi uluit și se scărpină la reafă.

— Încă nu m'am gândit la lucrul acesta până acum. Credeți că aș putea pleca dela el?

— Firește.

— Atunci nu știți nimic. Aceasta este cu neputință!

— Cum așa?

— Atunci când ești legat atâta timp de coada unei comete, nu îți mai place să călătorești altfel! Dacă eu aș pleca dela Barry, aș avea senzația că mă opresc din loc.

Fata începu să rădă la auzul acestei explicații. Dar înainte de a apuca să spună ceva,

Jimmy, care venea în goană dela închisoare, se apropie de ea strigând:

— Ai mai văzut vreodată un om atât de mî-nunat?! Inchipuește-ți că el a încărcat sârma cu care Tom a înconjurat gardul cu electricitate. Și astfel a prins trei Morgani fără să miște un singur deget. Eu cred că, dacă ar vrea, el ar putea coborî și stelele din cer.

— Se va potoli și el odată! spuse ea zâmbind nereros. Și aceasta chiar foarte curând.

— Cum așa? întrebă fratele ei mirat.

— Când va fi dus la cimitir! mai spuse ea. Dar acum Jimmy, trebuie să mergem.

Și îl trase după ea. Plecară de acolo înainte ca Litton să se fi reîntors acasă.

CAP. IX

CAPIREA TAURULUI

Barry Litton fu reținut la închisoare de către șerif care încerca să-l convingă să primească a fi reprezentantul lui.

— În orice caz, până acum te-ai purtat ca un adevărat reprezentant al forței publice, îi spuse el. Și ai procedat chiar foarte bine... Morgani se vor gândi toată viața la pățania de azi și nu vor mai îndrăzni niciodată să se atingă de sârma ghimpată. Ce spui, domnule!... Toată lumea, până la departe va râde de el, iar nici la noi ridicolul omosă reputația unui om mai degrabă decât orice altceva. Dacă ai avea vreo dol-

trei oameni, de talia duminică care să mă ajute, l-am domestici într'atât pe acești cowboyi încât în fiecare Duminică s'ar duce la biserică. Te voi pune să depui numaimăcar jurământul...

Formula fu rostită chiar acolo. Șeriful prinse pe partea dinăuntru a reverului hainei lui Barry o insignă. De multe ori, șeriful va avea să-și aducă aminte de această clipă. Intreaga regiune nu o va uita atât de curând...

Cei doi bărbați se despărțiră pe scara închisorii.

— Eu voi rămâne aci astă noapte, spuse șeriful. Iar dacă tovarășii lui Morgan vor încerca să elibereze pe cei arestați, atunci le voi lumina drumul prin împușcături de carabină... Aceasta va mai răcori puțin spiritele înfierbântate. Acum știu că mă pot sprijini pe opinia publică, care a fost timp îndelungat adormită și pe care dumneata, prietene Barry, ai trezit-o din nou. Un șerif care nu are de partea lui opinia publică este înlocuit ca și un câine de pază care și-a pierdut toți dinții.

Barry strânse mâna simpaticului bătrân, pe care bucuria succesului îl făcuse atât de vorbăret și porni spre casă. Mergea așa cum obicinuia el întotdeauna, adică prin mijlocul drumului, astfel încât putea observa casele depe ambele părți. Iar printr'o ușoară întoarcere a capului putea supraveghea chiar o bună bucată de drum în urma lui. Se simțea cu sufletul ușor. Înainta grăbit fredonând o melodie.

Ajuns acasă, prima lui grijă fu să se duca

la țarcul în care era ținut taurul „cap de mort”. Nu-i venea să-și creadă ochilor: taurul dispăruse „Oare Willow l-o fi pus în altă parte? se gândește el. Poate în grajd?”

De aceea strigă cu glas puternic:

— Tom!... Tom!... Vino îndată!

Vocea lui se pierdu treptat în depărtare. Dar nu primi niciun răspuns.

— Tom! strigă el din nou. Tom Willow!

Dar nici de astă dată nu primi niciun răspuns. Aproape fără să vrea, Barry puse mână pe revolver. Deodată dinspre casă se auziră împușcături de carabină. Litton căzu cu fața la pământ și rămase nemișcat.

— L-am nimerit, se auzi o voce.

— Mă duc să mă uit dacă a murit, îi răspunse cineva.

— De prisos, spuse prima voce. Desigur că a murit. A primit cel puțin două gloanțe... stătea chiar în bătaia puștilor noastre. Mai bine să ne vedem de treabă și să plecăm... nu se poate ști dacă împușcăturile noastre n'au fost auzite din oraș.

De fapt, Barry nu fusese nimerit. Când nu se mai auzi nici un șgomot, el se ridică și porni în grabă în direcția dinspre care auzise glasurile. Când coti pe după colțul casei văzu oțiva călăreți ce se îndepărtau în mare goană.

Dar fiindcă revolverul său nu bătea atât de departe, Litton renunță la urmărire și se reîntoarse. Trebuia mai întâi să se intereseze de ce s-a întâmplat cu bunul său prieten Tom Willow.

Se întoarse la țarc și cercetă împrejurimile a-
cestuia, ceea ce nu era chiar atât de ușor căci
acum luna se ascundea în spatele unor flori
groși. Piciorul său lovi ceva molatec. Barry se
plecă. Tom Willow zăcea cu fața în jos.

— Sărmanul de el! exclamă Litton. Dacă a
murit, apoi eu sunt ucigașul lui.

Il întoarse și își lipi urechea de pieptul lui.
Inima îi bătea tare liniștit și regulat. Cu mare
băgare de seamă îl ridică pe spinare și-l duse
în casă.

Dintr'o parte a capului îi curgea un șiroiu
de sânge. Willow părea cufundat într'un somn
adânc, turburat de visuri chinuitoare. Din când
în când scrâșnea din dinți, ca și când ar fi
vrut să muște.

Zece minute mai târziu, Tom își reveni com-
plet. Privirile lui scânteiau de răzbunare pe când
povestea cele ce se întâmplaseră.

— Nemernicii ceia s'au furișat până aci și
m'au lovit pe la spate, în cap. Au fost tare lași!
Și noi care ne-am purtat atât de cavalierește cu
ei... Nimeni nu ne-ar fi adus vreo învinuire
dacă i-am fi împușcat pe cei trei derbedei pe
care i-am găsit aci. Iată ce ni s'a întâmplat dacă
ne-am purtat cu bandiții aceia atât de frumos...
Bietul meu cap... trebuie să ispășească el acum
pentru atâta generozitate. Dar mă voi răzbuna
eu pe câinii aceia chiar dacă ar fi să mă prăvă-
lesc din această pricină.

— Deocamdată du-te de te culcă, dragul meu,
Aventurierul

acesta este lucrul cel mai însemnat. Și cu atât mai mult cu cât acum în întineric nu putem face nimic. Măine de dimineață vom vedea ce avem de făcut.

De astă dată, Tom Willow ascultă cu neplăcere de sfatul binevoitor al stăpânului său. Ar fi preferat să se răzbune numaidecât.

Când se crăpă de ziuă, Tom se sculă pentru a pregăti micul dejun. Încă înainte de revărsatul zorilor cei doi o porniră călare: Barry Litton pe îpa sa, Tom Willow pe catâr. Trebuiau să-i urmărească pe hoții taurului „cap de mort” care fusese lesne furat de cei ce cunoșteau secretul sârmei ghimpate încărcate cu electricitate. Ei rupseseră pur și simplu firul.

Urmele copitelor taurului puteau fi ușor recunoscute. Dar aceasta numai pe o distanță de două mile. Apoi se pierdură în apropierea unui izvor, unde se amestecau cu urmele copitelor unei întregi cirezi de vite care se adăpase acolo.

Lucrul acesta îngreuiă îndeosebi de mult sarcina lui Barry și a lui Tom. Ei trebuiră să se întoarcă înapoi o bucată de drum pentru a cerceta mai cu atenție urmele celor doi călăreți cari mânaseră taurul. De fapt era o rușine că nu fusese nevoie decât de doi oameni pentru a fura un animal atât de disputat. Tom Willow resimțea lucrul acesta ca o ofensă personală.

Copita dreaptă din față a unuia din cai avea un cerc care se închidea în partea dinapoi. Acesta era fără doar și poate un semn după care se putea călăuzi. Dar când ei se întoarseră la izvor,

nu putură să găsească, printre atâtea copite de cai și de vite, urmele acelui cerc. Intre timp se făcuse tare cald. Alergătura aceasta, încoace și încolo, devenea foarte neplăcută. În spatele unei coline găsiră din nou urmele taurului, care se vedea treaba că de aci înainte fusese condus doar de un singur călăreț. De abea după un sfert de milă, urmele copitelor primului cai, cel cu cercul pe potcoavă se uneau cu ale celuiilalt.

Mai multe mile dearândul, urmele se vedeau foarte limpede, dar mai apoi ele se pierdură în altă pietruită a unui râu secăt, care trecea peste o trecătoare adâncă. Barry și Tom încercară să meargă pe margini, ceea ce nu era deloc ușor deoarece în multe locuri, malurile erau atât de abrupte încât calul nici nu se putea cățăra pe ele. Trecători adânci întretăiau stâncile înalte. Soarele dogorea puternic. Nu sufla nici o boare de vânt.

Căutarea aceasta dură mai bine de două ore. Dar până la sfârșit, perseverența lor fu răsplătită, căci în fundul unei trecători descoperiră din nou urmele taurului și ale celor doi călăreți. Acum ei înaintau peste întinderi de iarbă pârlită, într'un pustiu de nisip arzător. Ajunseră astfel la o mică pădurice, străbătută de un pârâiaș, care curând însă se pierdea iar înghițit de valurile de nisip.

Se opriră aci. Barry Litton aprinse focul, iar Tom pregăti ceva de mâncare. Tăcuți, mâncară și se odihniră câțva timp. Pierduseră nădejdea de a mai pune mâna pe răpitorii taurului, căci

își irosiseră prea mult timp cu căutarea urmelor lui.

De abea porniseră din nou la drum, când dinspre Nord-Vest văzură înaintând spre ei o ceață ușoară, care în curând se coloră în roșu, apoi în negru. Era o furtună de nisip care nu putea nici-decum fi ocolită.

Silira animalele să se culce în spatele unor stânci mai mari, Ei înșiși se întinseră acolo, ținându-și batistele la gură și la nas. După ce norul de nisip trecu, Barry și Litton se ridicară. Vântul mai sufla încă cu putere, aerul era plin de praf și de murdărie, dar totuși se putea răsufla și vedea. Un strat de nisip ruginiu, adus dinspre deșert, acoperea de jur împrejur iarba arșă de văpaia soarelui. Numai la mari depărtări, pe locurile mai ridicate se mai vedeau câteva fire verzi.

— Acum, spuse Tom Willow, urma taurului va fi definitiv ștearsă. Dar nici nu mă sinchiesc din această pricină... căci tot n'ar fi ieșit ceva curat din această poveste. Să nădărdim că nu vom mai avea niciodată de aface cu acest taur blestemat.

— În orice caz, noi trebuie să ne încercăm norocul, spuse Barry Litton furios călărind mai departe.

Descurajat, Willow îl urmă prin vârtejul de praf.

Puțin mai departe colinele din dreapta și din stânga se apropiau unele de altele și se îngustau într'un fel de defileu, la capătul cărui

văzură câțiva copaci pipernici și prăfuiți.

— Ajunge cât am mers azi, spuse Barry. Să ne oprim aci.

— Ar fi bine să terminăm cu căutarea asta, încercă să zică Tom. Totul fiind atât de întunecat de praf, nu mai putem găsi nici o urmă.

Litton nu se socoti obligat să-i răspundă, dar privirea nerăbdătoare pe care i-o aruncă lui Willow îi spuse acestia destul. Oftând, servitorul dădu din umeri. Știa că în astfel de momente era de prisos să-și contrazică stăpânul.

Printre copaci, zăriră niște ruine. Apropiindu-se mai mult, văzură că ele erau de fapt resturile unor ziduri, roase de vremuri. Judecând după grosimea lor, acestea trebuie să fi format odată pereții unei clădiri impunătoare. Acum însă erau acoperite cu mărăcini.

Descălecară în tăcere. Aerul mai era încă îmbăcsit de praf. Și cu toate că mai era o oră până la asfințitul soarelui, cerul se colora în roșu-cafeniu, cu pete verzuie pe alocuri. Vântul vuia.

Tocmai legau animalele, când auziră o voce ce părea că vine din pământ:

— Ei blestematele, ai să te liniștești odată! Uluiți se priviră unul pe altul. Barry îi făcu semn lui Willow să rămână liniștit, iar el începu să cerceteze cu luare aminte ruinele.

Curând găsi ceea ce căuta: acoperit de mărăciniș se deschidea un gang lung, lat aproape de doi metri și cam tot atât de înalt care se îndrepta deacurmezișul spre vale.

Dihuind cu preveede e, Litton descoperi curând o lumină turbure. Porni într'acolo. După o cotitură foarte pronunțată, gangul răspundea într'o încăpere mare și joasă, cu tavanul în formă de boltă și care fusese odinioară, fără îndoială o pivniță. În mijloc lucea deschizătura întunecoasă a unui puț. Legat de perete, în fata unei mari grămezi de fân, stătea taurul „cap de mort”, care sfărâma pașnic paiea cu picioarele. O eroare ar fi fost cu neputință căci la lumina opaițului care atârna de tavan, Barry recunoscuse deslușit semnul ars pe coasta animalului. Sub opaiț, cu capul sprijinit în mână, ghemuit pe vine stătea un cowboy, un bărbat uscățiv de vârstă mijlocie, a cărui față nerasă părea tot atât de uscată ca și coaja unui măr zbârcit.

Litton își ridică revolverul la înălțimea șoldului și spuse prietenos:

— Bună seara, camarade!

Cowboyul ridică capul. Dar când văzu arma îndreptată spre el rămase liniștit locului.

— Ca și când n'aș fi știut că se va întâmpla astfel! spuse el căscând. Am spus că nu ajunge un singur paznic.

— Ridică-te! porunci Litton.

Cowboyul ascultă imediat de poruncă și-l privi nepăsător pe Barry cu ochii lui turturi și spălăciți.

— Desfă-ți catarama cingătoarei și las'o să cadă jos! porunci Litton mai departe. Așa! Acum, mâinile sus! Intoarce-te!

— Numai am nici o armă la mine, spuse cowboyul.

Totuși ridică brațele și se întoarce.

Barry îl percheziționează repede și își dădu seamă că omul nu-l mințise. Ridică cu vârful piciorului centura și se dăte puțin înapoi.

— Așa! Acum camarade te poți întoarce din nou. Cum te numești?

— Mike Smith.

— Și cine este tovarășul tău cu ajutorul căruia mi-ai furat taurul?

— Furat? Dar eu nu știu nimic... Un străin mi-a predat animalul.

Barry Litton zâmbi.

— Unde? Și cum arăta el?

— Nu mai știu.

— Ei, mai gândește-te puțin. Îți vom ajuta și noi să-ți aduci aminte.

Apoi, întorcându-se spre gura cangurului:

— Tom! Ia vino încoace.

În câteva secunde, Willow fu lângă stăpânul său.

— Iată, îi spuse Litton pe unul din „boerii” care te-a lovit pe la spate în cap. Și-a pierdut memoria în mod foarte ciudat... Trebuie să i-o îmborsă puțin. Mai întâi leagă-i mâinile.

Nimeni nu l-ar fi putut învinovăți pe Tom Willow că nu fusese destul de delicat în îndeplinirea acestui ordin. Imprejurările erau de vină.

— Așa, mai spuse Litton. Acum mă duc să aduc aci cele trebuitoare. Mă gândesc că-i mai

bine... cine știe, poate nepoștii vor auzi și pețele.

Și rostind aceste cuvinte, Barry dispăru.

— Care țipete? întrebă cowboyul.

— Ale tale, nătărăule, spuse Willow. Trebuie să știi că domnul Litton este un om tare aspru.

— Da.

— Chiar și piratii chinezi care își spânzură prizonierii de picioare, după ce le ard ochii și le taie degetele în bucăți, s'au mirat de răutatea lui.

— Doamne, Dumnezeu! gemu cowboyul.

— Da! El are o metodă foarte bună de a ascuți memoria celor care și-o pierd. Mă mai gândesc încă și azi la cei doi indigeni din insulele Salomon... Și aceia uitaseră cu desăvârșire tot mai ceea ce voia să știe domnul Litton. Dar, când ardea focul... ei, dar nu mai vreau să-ți divulg nici o taină... vei vedea singur cum se procedează.

De frică, cowboyului îi ieșiră aproape ochii din orbite.

Cap. X

JUDECATORUL CHANEY

Barry Litton se întoarse cu un braț plin de vreascuri, cu un lasso și cu un cuțit.

— Il vom spânzura aci deasupra fântanei spuse el către Willow. Astfel nu va mai trebui să-l târăști. Vei căuta mai târziu platra pe care i-o vom lega de gât. Deocamdată, ascute cuțitul.

— O clipă, strigă cowboyul. Vă voiu spune totul. Nu știam cu cine am de aface.

— E prea târziu, spuse Litton privind-l cu asprime. Adineauri ai avut prilejul să vorbești... Meriți să fi omorât... Cu niște minciuni nu mai poți salva nimic...

— Dar eu vă voiu spune adevărul, strigă cowboyul care tremura din tot corpul. Pur și simplu adevăr...

Litton se prefăcu că se gândește.

— Bine. Ți voi da prilejul să-ți salvezi viața.. dar să știi că la cel mai mic neadevăr s'a terminat cu tine. Așa dar, în primul rând cum te cheamă?

— Bud Lorrain.

— Nu min'i?

— Spun adevărul. Sincer...

— Nu cumva te cheamă Mike Lorrain?

— Nu, domnule, adevăratul meu nume este Bud Lorrain.

— Bine. Și împreună cu cine ai adus acționarul?

— Cu Steve Chaney.

— Pare adevărat, spuse Barry. Acum povestește-ne exact tot ce s'a întâmplat.

— Judecătorul ne-a chemat pe mine și pe Steve la el în cameră, începu Bud.

— Care judecător?

— Judecătorul Chaney. Lawrance Chaney.

— Cine este acesta?

— Patronul firmei. Capul familiei.

— Așa! Foarte bine! Continuă.

— Așa dar, reîncepu Lorrain, judecătorul

Chaney ne chemă la el și ne spuse că Chaneyi au fost batjocoriți, insultați și câte mai altele... că numele de Chaney fusese târît în noroiu.

-- Iată, spuse Willow, adresându-se lui Litton, toată năpasta vine de acolo că ai doborât blestemata cea de firmă...

-- Taci, fiule, spuse Barry zâmbind. Te rog nu-l întrerupe pe Bud. Dă-ți seama că el arde de nerăbdare să-mi spună tot ce știe.

-- Judecătorul ne-a mai spus că vrea să-l cheme pe Rann Duval ca să pună odată pentru totdeauna capăt certei și să hotărască ca taurul să rămână acolo unde este locul lui. Este păcat ca un pușflu...

-- Dar cine este Rann Duval? întrebă Barry.

-- Despre acesta îți pot povesti și eu multe lucruri, se amestecă iarăși în vorbă Tom.

-- Atunci dă-i drumul, porunci Litton.

-- Un camarad cu care m'am întâlnit la Singapore, spuse Tom, mi-a povestit că a văzut odată, pe cheiul Portorico, cum o bandă de indigeni l-au atacat pe Duval. La început, el s'a strecurat printre ei. Apoi s'a întors și i-a alungat pe derbedei, într'asa fel încât celor care nu fuseseră doborâți nu le mai rămaseră decât o singură scăpare: să se arunce în apă. Pe când el se zăteau în apă, Duval, sprijinit de digul cheiului cu țigara aprinsă, arunca cu cioburi de oale sparte în canal lor.

-- În orice caz Duval ăsta pare să fie un om strășnic, recunoscu Litton.

-- Exact! spuse cowboyul. În primul rând

este un vânător minunat care nu-și greșește nici odată țina.

— Bine, acum povestește-ne ce a mai spus prietenul nostru „judecătorul”, spuse Barry.

— În timp ce tot orașul își bate joc de Morgani, ne mai zise el, noi să folosim acest prilej pentru a întoarce lucrurile de partea noastră. Pentru aceasta însă nu este nevoie de o bandă întreagă — așa cum au făcut Morgani — ci numai de doi-trei oameni care să aibă laurii aci. Plecarăm numaidecât. Când amoseară în apropierea țarcului, îl văzurăm pe domnul — și Bud — printr-o mișcare a capului, arată spre Willow — stând răzemat de gratii. Ne furișaram lărându-ne. Steve Chaney îl lovi cu un sac de nisip în cap...

— Ia uită-te, frate!!! strigă Tom. Oamenii cari merg la drum cu saci de nisip după ei!!!

— Fii bucuros că domnul Chaney nu a întretinut patul revolverului, spuse Litton, căci atunci nu te-ai mai fi putut ține pe picioare.

— Și asta este foarte adevărat, mârâi Tom.

— Să-l iertăm de restul povestirii, propuse Willow.

— Bine. O singură întrebare doar: unde a rămas acest domn Steve Chaney?

— S'a dus la ferma lui Chaney pentru a-l aduce pe judecător, spuse Bud.

— În ce scop?

— Pe cinstea mea că nu știu aceasta, domnule. Steve mi-a spus numai atât: să aștept aci până va sosi el cu judecătorul, care va face cele necesare.

— Cât drum e până la fermă?

— Cale de vreo oră.

— Și de cât timp a plecat Steve?

— Cam de vreo două ore.

— Ei drăcie! Dar atunci trebuie să sosească din moment în moment. Repede Tom, du-te afară și ia animalele noastre. Asrunde-le undeva. Cred că între timp s'a întunecat îndeajuns pentru a nu se mai zări urmele lor. Apoi întoarce-te aci. Dar fii cu băgare de seamă te rog, ca nu cumva domniile să fie înștiințate din vreme.

Tom Willow dădu din cap și dispăru.

Minuțele se scurgeau încet. Însfârșit, dela deschizătura gâncului se auzi o voce strigând:

— Ei Bud!!!..

Litton îl lovi pe cowboy cu revolverul și îi șopti:

— Răspunde!

— Da! Sunt aci, strigă el.

Se auzi zgomot de pași în gang. De după colț, veneau doi oameni care se repeziră drept spre revolverele lui Barry pe care el le ținea întinse.

— Nu fii atât de înfierbântat domniile mele, îi salută el prieteneste.

După o clipă de neliniște, cel mai bătrân din cei doi spuse:

— Steve, cred că am face foarte bine să ridicăm mâinile în sus.

Ceeace el făcu numaidecât.

Barry îl privi mai cu atenție. Judecătorul Chaney era un om de statură mică. Probabil înșă că atunci când era așezat făcea o impresie foarte poruncitoare, căci partea superioară a corpului

său era tare lată și bine dezvoltată. Avea cap rotund, favoriți cărunți, tăiați scurt și o mustață foarte îngrijită. Trăsăturile fine ale feței sale îi dădeau o înfățișare foarte demnă. Ar fi fost un admirabil model pentru pictorul care ar fi vrut să redea cinstea și virtutea cetățenească. Dar tot efectul figurei sale era zădărnicit de scriimea, aproape caraghioasă a picioarelor sale, cari atunci când judecătorul nu stătea pe scaun îi făceau foarte comic.

Nepotul său Steve era un băiat tânăr cu o față hotărâtă și energică. Purtarea lui nu desmințea această impresie căci după ce ridicase brațele deasupra capului, — deși nu făcuse aceasta atât de repede ca însoțitorul său, — i se adresă lui Litton:

— Cu toate că eu nu știu planurile dumitale, în să-ți spun că noi nu avem prea mulți bani asupra noastră. Dar dacă m'ați lăsa să mă reord până la fermă — unchiul meu rămânând aci — v'as aduce o sumă de răscumpărare destul de însemnată.

— Iată o idee foarte bună, spuse judecătorul grăbit. Trebuie să știi că...

— Mai întâiu, îl întrerupse Barry, ar trebui să știu la cât se ridică suma, la care putem sta de vorbă.

— O mie de dolari, spuse judecătorul.

Dar, pentru că el zări surâsul batjocoritor al lui Litton, adăugă:

— Pentru fiecare din noi, firește. Așa dar, două mii.

— Câte două pentru fiecare din voi? întrebă Litton.

— O atare îndrăzneală!!!. Am crezut... În alte împrejurări aş numi fapta dumitale o mărşăvie de ultima speţă... în sfârşit... bine... fie, patru mil.

— Domnule, se adresa Barry dispreţuitor către Judecător, nu ştii să socoteşti bine: de două ori trei fac şase... sau poate că nici nu vrei să-l socoteşti pe Bud Lorrain!...

Chaney îşi muşcă buzele de necaz.

— Bine, admise el. Fie... Dar atunci trebuia să aştepţi până mâine căci nu am în casă şase mii de dolari. Îţi voi da un ceu asupra băncii mele pentru această sumă.

— Cecul îmi este tot atât de plăcut ca şi banii ghiajă, spuse Barry îndatoritor. Vă rog luaţi loc aci sub lampă şi scrieţi... dumneata tinere prieten... apropie-te te rog mai mult de Lorrain ca să vă pot vedea mai bine.

Scrâşnind din dinţi, Steve ascultă de porunca lui. Judecătorul se plecă, îşi scoase portofelul şi tocul şi-şi puse carnetul de cecuri pe genunchi.

— Pe al cui nume să fac ordinul de plată? întrebă el.

— Numele meu este Barry Litton.

Steve tresări, dar Judecătorul părea să se fi aşteptat la acest nume, căci nici nu clipi.

— Iată-l, cercetează dacă totul este în ordine, spuse Chaney înmânând cecul lui Litton.

Barry aruncă o privire asupra lui, îl vâri în buzunar şi spuse apoi:

— În cea mai perfectă ordine! Acum, vă rog,

Întorceți-vă, puțin căci trebuie să vă leg mâinile.

Steve scoase un țipăt de mânie, dar judecătorul murmură liniștit:

— Nici nu m'am așteptat la altceva... Totul se petrece întocmai ca la un jaf la drumul mare...

— Desigur domnule, răspuse Litton în timp ce îl lega pe judecător, că dumneata ești de mulți ani specialist în astfel de afaceri.

Apoi se întoarse spre Steve care tocmai se pregătea să se năpustească asupra lui.

— Nu făcea prostii dragul meu... în astfel de ocazii eu nu știu de glumă. Întoarce-te și lipește mâinile de spate... nu avem timp de pierdut... drumul până la oraș este foarte lung.

— Spre oraș? strigă judecătorul mirat.

— Firește... spre oraș.

Sudoarea șiruia pe fruntea bătrânului Chaney.

— Băiete, spuse el, cred că nu ești serios, nu? Gândește-te, un om cu situația mea socială... un om care este pretutindeni stimat... un om de onoare... Nu, nu domnule Litton, în niciun caz nu-mi poți face această rușine.

— Din nefericire, răspuse Barry rece, eu nu văd cum aș putea ocoli aceasta.

— Să dăm cuvântul cifrelor, strigă judecătorul grăbit. Îți fac o ofertă convenabilă: 10000 de dolari... Este o adevărată avere în ziua de azi... poți începe cu ea o carieră.

Litton ridică disprețuitor din umeri.

— Văd că ești un om cu totul neobiceiuit, continuă judecătorul lingușitor. Deaceea am să fac mai mult chiar decât trebuie. Dublez oferta mea.

Îți plătesc de bună voie 20000 de dolari. Scoate-mi această păcătoasă de frânghie și îți scriu numaidecât un cec pentru această sumă.

— Nu, mulțumesc, spuse Barry. Imi ajunge cecul pe care îl am în buzunar, scris chiar de mîna dăruită.

— Nu știu ce vrei să spui prin aceasta? bolborosi judecătorul Chaney zăpăcit. Dar trebuie să te gîndești doar...

— Îți amintești de Petru cel Roșu? îl întrerupse Litton cu glas aspru.

— Desigur... nefericitul tînar...

— ...a fost prietenul meu. Ei, cred că acum înțelegi că toate promisiunile dumneavoastră de bani nu vă pot ajuta întru nimic.

Judecătorul mișcă buzele pentru a răspunde reva, dar nu pu'ă să scoată o vorbă.

— Chaney-i și Morganii au stăpînit destul timp în Bottomville, strică furios Barry Litton, acum să simtă și ei legea pe care au disprețuit-o atîtă vreme. Înainte, marș!

Și rostind aceste cuvinte, îi împinse pe cei trei prizonieri ai săi în gang.

Afară, îi luă în primire Tom Willow, care, la ordinul stăpînului său adusese repede înapoi animalele de călărie. Cei doi Chaney și Bud Lorrain fură legați de caii lor. Taurul cap de mort fu și el adus la suprafața pămîntului.

Apoi, ciudata caravană porni încet spre Bottomville.

CAP. XI

TABERELE LA INCHISOARE

În micile orașele din Vest, locuite mai mult de crescători de vite, viața începe de foarte devreme dimineață. Astfel, când în zorii zilei un băiat străbătea în grabă străzile lui Bottomville, strigând cât îl ținea gura: „Sculați d-lor, Barry Litton este iarăși aci! Sculați somnoroșilor, altfel pierdeți prilejul Barry cel albastru este din nou aci și aveți ceva de văzut!”, el întâlnește în drumul lui mulțime de lume.

Glasul strident al băiatului trezește pe toată lumea. Firește că băiatul acesta care asurzise întreg orașul cu strigătele sale era Jimmy Raeburn. Încă de cu seară observase că Barry, Tom și taurul „cap de mort” dispăruseră. Nu dormise toată noaptea. În zorii zilei următoare, se furișă în grajd, înșeuă calul tatălui său și porni în căutare pentru a-și căuta prietenii. Astfel el fu primul care-l zări pe Barry și pe (descurajații) lui prizonieri. Se întoarse repede în oraș pentru a pune la cale o primire triumfală.

Cel din urmă îl trezește pe șerif, căruia îi comunică pe un ton oficial:

— Barry Litton a făcut iar una bună... de data asta aduce doi Chaney — cu judecătorul în cap — pe care i-a prins asupra faptului. Iar taurul „cap de mort”, pe care ei îl furaseră este din nou la locul lui.

Șeriful de abea avu timp să se îmbrace, să încalce și să ajungă la închisoare. Cortegiul triumfal sosi aproape numaidecât.

Faptul că Barry îl înduplecase atât de repede pe șerif să-i predea paza taurului ucigaș, că nu se sinchisea de cele două partide dușmane și își urma nestingherit calea sa, precum și faptul că într'un timp atât de scurt pusese mâna pe căpeteniile taberelor adverse, toate acestea erar menite să producă o puternică impresie asupra locuitorilor din Bottomville. În sfârșit, iată un om care putea fi admirat și știut de toți, care lua hotărâri energice, care demasca pe criminali fără să țină seama de averea și de poziția lor socială.

Chiar judecătorul Chaney fusese adus cu mâinile legate la spate și cu picioarele prinse de burta calului său, pe care oricine îl cunoștea. Dar cum de ajunsese acest om, care acum, cu fața palidă și cu privirile rătăcite, se uita țintă înaintea lui, la titlul de judecător? (Oare, din înălțimea scaunului său împărțise el vreodată dreptate? Null El își cumpăraseră acest titlu pentru a orbi pe oameni. Și un astfel de nemernic a fost cinstit? În fața unui astfel de om au tremurat! Cum?

Răzbunarea oamenilor își făcea loc din ce în ce mai mult. Tuturor le era necaz că respectaseră ani de-a rândul un netrebnic. Mărirea de căzută era batjocorită. Se auzeau strigăte de ocară.

Cu fiecare moment ce trecea, lumea devenea din ce în ce mai mâniașă.

- Jos cu criminalii! se auzea de peste tot.
- Jos cu Chaneyi și cu Morganii. Trăiască legea!
- Trăiască legea și Barry Litton!
- Glorie lui Barry cel albastru!

Acestea erau stigătele care se auzeau în tumultul străzii.

Seriful începu să se teamă de noul venit. Cu câtă ușurință demascase acest drac de om cu ochii albaștri cele două partide adverse! Cu câtă nepăsare predase poliției pe conducătorii lor? Iar el, slujitorul ales al legii ce făcuse oare în tot acest timp?

Mulțimea ajunsesse în fața închisorii. Seriful coborî scările în grabă dar nimeni nu-l luă în seamă. În schimb însă când Barry Litton făcu un semn că vrea să vorbească se lăsă numaidecât o tăcere de mormânt.

Litton se înălță în șea. În mână ținea o hârtie care deslușea și mai bine mișcările sale largi.

— Iubiți prieteni, începu el, taurul „cap de mort” a fost furat. L-am căutat și l-am găsit. Îl aduc aci împreună cu cei cari l-au răpit. Judecătorul Chaney și nepotul său Steve sunt hoți de vîite dovediți. Dar mai am și altă plângere de ridicat împotriva lor: au tăbărit în mod laș asupra camaradului meu Tom Willow și au încercat să mă omoreze și pe mine, așa cum au mai făcut cu mulți alții înainte. Dacă cele ce vă spun eu mai au nevoie și de alte dovezi, iață aci un cec de șase mii de dolari, cu care judecătorul Chaney a vrut să cumpere tăcerea mea.

Aceasta era firește mai mult decât de ajuns.

Șeriful care se pricepea să interpreteze manifestările opiniei publice — mai ales când ele erau atât de ușor de priceput ca în cazul de față — se asigură repede de cei prinși și-i împinse în sus pe scară, închizând în grabă ușa închisorii în urma lor. Trase zăvoarele grele.

Cât de prevăzător a fost acest procedeu se văzu numai decît, căci mulțimea furioasă încercă să ia cu asalt clădirea închisorii.

— Linșați-i! Frașilor, spânzurați-i pe toți Chaneyi și pe toți Morganii. Numai putem răbda pe ucigași printre noi!

Acestea erau strigătele care se auzeau în mod neîntreșut.

După ce prima lor furie se mai potoli, se întoarseră spre eroul zilei căruia vroiau să-i aducă prinosul lor de recunoștință. Dar Barry se furisase nevăzut, iar acum ședea liniștit în tinda casei lui Si Turner, alături de Tom Wilow.

Dar entuziasmul mulțimii înfierbântate nu se potoli atât de ușor. Zile întregi de-a rândul grupuri de oameni treceau pe străzile orașului și strigau: Jos cu Chaneyi, jos cu zeii de până acum! Trăiască Barry!

CAP. XII

RANN DUVAL

Încetul cu încetul, lucrurile se potoliră: Bottomville își recăpătă înfățișarea sa de toate zilele, iar viața își urmă cursul său obișnuit. După o săptămână și jumătate, cei aceștia, cu toată gra-

vitătea învinuirilor ce li se aduceau, își recăpătarea libertatea, depunând fiecare o cauțiune de zece mii de dolari, și își putură vedea din nou de treburile lor. Un singur lucru nu se schimbă de fel: cinstea de care se bucura Barry Litton. Cel mai mare avantaj de pe urma acestui fapt îl avea Jimmy Raeburn. Așa de pildă dacă tatăl său îl întreba supărat: „pentru ce nu sunt făcute surcele?”, el nu avea decât să răspundă: „am avut de făcut ceva pentru Barry Litton” și atunci mâna lui se potolea dela sine. Totul se sprijinea pe Barry Litton, căci în gospodăria lui Raeburn numele acesta căpătase o însemnătate magică. În orice caz, zâmbind armurierul dădea din cap, Lou, chiar dacă roșea puțin la rostirea numelui lui Barry se mulțumea să facă același lucru.

Tatăl și fiica erau mândri că Jimmy se număra printre prietenii eroului și că oameni mari îl sațau pe stradă întrebându-l noutăți despre Barry cel Albastru și despre taurul „Cap de mort”. Animalul cu semnul acela ciudat era socotit de către locuitorii din Bottomville ca un fel de simbol. Pentru ei, taurul însemna întronarea dreptății și a legii în orașul lor. Iar dacă el ar fi intrat din nou în posesiunea vreunuija dintre partidele dușmane, aceasta ar fi însemnat revenirea răzmeriței și a nenorocirilor.

Deși Jimmy îl adora, pur și simplu, pe idolul său, nu era întotdeauna de acord cu gândurile lui Barry. Pe băiat îl neliniștea faptul că Litton nu vorbea aproape deloc de planurile sale de viitor și nici de trecutul lui. Oare el venise la Bottomville numai pentru a pune capăt cerjei dintre fa-

miliile Chaney și Morgan? Oare după îndeplinirea acestui scop, va dispărea tot așa cum venise? Pentru ce nu s'ar fi stabilit printre ei ca crescător de vite?

Cam aceste gânduri îl frământau ziua și noaptea pe Jimmy. Iar posibilitatea de a se despărți într-o bună zi de noul său prieten îl chinuia într-atât încât el se hotărî să afle misterul, pe care-l presimțea că se ascunde în spațele acestui erou.

Jimmy avea un anumit dar al cercetării. El era la vârsta fericită care nu cunoaște scrupule sau piedici în astfel de chestiuni. De aceea nu-i fu greu să afle urmele lui Litton și să-l observe tocmai când Barry se credea la adăpost de orice supraveghere.

Intr-o zi, când Barry plecă singur de acasă și porni gânditor pe câmp, Jimmy se luă pe urmele lui. Orice ridicătură de pământ, orice tufiș erau întrebuințate drept ascunziș. Băiatul îl zări pe Litton intrând în cimitirul din marginea orașului și așezându-se lângă un mormânt proaspăt.

Jimmy cunoștea fiecare colț al cimitirului și fiecare mormânt în parte, căci el își petrecuse multe după amieze în cimitir desfrînd inscripțiile depe cruci, dintre care unele erau scrise numai cu creionul. Iar el socotea ca o datorie să întărească aceste inscripții de câte ori ele nu se mai puteau citi. Astfel el știa că pe crucea lângă care se afla Barry Litton, stătea scris:

Aci se odihnește

Peter Chalmers, supranumit Petru cel Roșu
care a fost împușcat printr-o nenorocită
întâmplare.

În timp ce Jimmy se frământa să ghicească pentru ce Barry se așezase tot mai lângă acest mormânt și în timp ce-și aducea aminte că încă din prima zi a sosirii sale în Bottomville, Litton îi vorbise despre Petru cel Roșu, văzu sosind printre morminte un om care se apropia cu pași ușori de Barry.

Era un bărbat nu prea voinic, înalt de stat și îmbrăcat ca majoritatea jucătorilor de profesie: pălărie mare neagră și haină lungă. Ghețele lui erau atât de lustruite încât șoarele, care mergea spre apus de acum, se ogindea în ele.

Băiatului i se părea tare curios că el își îmbrăcase numai mănușa mâinii stângi, pe cealaltă ținând-o nepăsător în mână. Străinul se opri foarte aproape de Barry care nu-l observase, ceea ce era tare ciudat căci Litton avea un simț de observație destul de ascuțit.

După puțin timp, Barry observând ghețele necunoscutului, ridică capul și zăbindu-l pe străin lângă el îi spuse uimit:

— Stacey, tu aici?

— Da... eu sunt, răspunse străinul zâmbind. Cu toate că aici nu mă numesc astfel.

— Așa? Dar cum?'

— Rann Duval.

Barry Litton izbucni în râs.

— Așa dar tu ești Rann? Prin urmare, din dușmănic pentru mine, vrând să scapi de mine, te-ai lăsat cumpărat de Chaney. Asta ți se potrivește de minune, Stacey.

— Te rog nu roști aci acest nume, spuse străinul cu glas aspru.

— Nicjun om nu se află prin apropiere, iar morții nu aud... spre norocul tău, căci aci sub această movilă se odihnește Peter Chalmers.

— Așa! Acum pricep totul... Tu te-ai amestecat în această afacere numai pentru a-l răzbuna pe Peter.

— Desigur! El a fost cel mai bun camarad al meu.

— Dar nu și al meu... l-am urit aproape tot așa de mult ca și pe tine.

Jimmy Raeburn era înspăimântat. Felul în care erau rostite cuvintele, îl îngrozea chiar mai mult decât vorbele însăși. Fu cuprins de o spaimă asemănătoare cu aceea pe care o simțea iarna când rămânea singur acasă și când în urletul vântului i se părea că deosebește pași de stafii. Nădăjduia că Barry se va ridica și va doborî pe același individ lugubru.

Dar Barry rămase liniștit și întrebă:

— Stacey, de fapt pentru ce mă urăști tu atât de mult?

— Trebuie să-ți răspund?

— În orice caz, aș vrea să știu... eu nu mi aduc aminte să-ți fi pricinuit vreodată un neajuns care să merite ura neînduplecată, cu care mă urmărești pretutindeni.

— Te urăsc pentrucă tu ești aci, ceea ce aș dori să fiu eu, spuse Rann. Făgăduiesc că nu vei regreta niciodată că mi-ai dat prilejul să-ți fac această mărturisire.

Lui Jimmy i se păru foarte caraghios felul de a vorbi al lui Rann.

— Dar acum să uităm tot ce a fost între

noi, propuse Duval. Eu m'am obligat să te gonesc de aci. Poate vrei însă să pleci de bună voie?

— Ai venit după mine până aci, în cimitir, întreabă Barry, numai pentru a afla aceasta?

— Da! spuse străinul. Pentru că eu nu vreau să produc vărsare de sânge pentru ceva care se poate îndeplini prin bună înțelegere. Cei care mi-au angajat serviciile, mă cam grăbesc. Într-adevăr eu am pierdut mult timp până să te găesc odată singur. Deobicei, te afli în tovărășia unui puștiu obraznic și pistruiat.

Jimmy Raeburn, din locul lui, avu impresia că și cum o mână roze de stafie l-ar fi prins de umeri.

— Și cum vrei tu să rezolvi problema? întreabă spre uimirea lui Jimmy, Barry în loc să răspundă la obrăznicia acestui nerușinat printr-o lovitură.

— Îți voi ușura situația. Vei primi o telegramă care te va chema pentru o afacere urgentă la New-York. O vei arăta șerifului și astfel vei salva aparențele. Nimeni nu va bănuia aceasta a fost doar o manoperă. Vei trăi mai departe ca erou în amintirea locuitorilor din Bottomville.

Litton izbucni în răs... Ce-i păsa lui de această faimă ieftină!..

Râsul lui îl mulțumi nespus de mult pe Jimmy. Slavă Domnului! Barry nu se schimbaseră cu nimic. Acum, el se va ridica și-l va da peste cap, pe acel derbedeu obraznic. Dar nici

una din așteptările lui nu se îndepliniră, căci Barry răspunse:

— Bine. Mă voi mai gândi la aceasta.

— Ai zece minute timp să te gândești.

— Atât de repede, mi-e cu neputință. Am nevoie de cel puțin câteva ceasuri.

— Bine, fie și așa! spuse Duval după oarecare șovăire și după ce privi soarele care apunea. Ascultă, la orele nouă voi trece prin fața casei tale. Dacă în camera din față, care dă spre stradă, arde lumina, atunci înseamnă că tu accepți propunerea mea și că vei primi în curând telegrama. Dacă nu văd însă nici o lumină atunci pornim lupta pe viață și pe moarte. Ne-am înțeles?

— Da, răspunse Barry.

— Am onoare să vă salut.

Renn își scoase zâmbind pălăria, se întoarse și plecă grăbit, cu pași ușori și sătăreți.

Barry rămase lângă mormânt, își încolăci brațele în jurul genunchilor și privi gânditor înaintea lui.

CAPITOLUL XIII

STRATAGEMA.

Înmărmurit de uimire, Jimmy urmărise cu cea mai mare atenție discuția celor doi bărbați. Dar mirarea lui fu încă și mai mare când îl văzu pe străin depărtându-se.

Idolul său se prăbușise depe înălțimea pe care-l înălțase închipuirea sa. Atras de vâlmășeala muri-

torilor de rând, Barry nu mai îsfățișă pentru el pe acel erou strălucitor, neînfriecat și fără cusur, căci, în ochii lui Jimmy, acela care în mod nedemn se gândea să plece în fața voinței unui străin, acela care ar fi putut renunța atât de ușor la situația pe care o dobândise cu greu, nu mai putea trece drept un erou. Își simțea sufletul greu. Era cuprin de un simțământ asemănător cu cel al unei dorinți chinuitoare... ba mai rău chiar. Î se părea că îmbătrânise cu mulți ani și aceasta din cauza dezamăgirii pe care o suferise. Vroia cu tot dinadinsul să se întâmple ceva care să împiedice retragerea rușinoasă a lui Litton în fața voinței ciudatului străin. Presimțea că acest ceva se va întâmpla... Dar ce? Dar ce?

Jimmy își frământă creierii timp îndelungat, dar nici o idee nu-i veni în minte. Când îl văzu pe Barry plecând din cimitir, încet cu capul plecat, pări din ascunzișul său și alergă cât putu mai repede spre casa lui Si Turner. Voia să ajungă acolo înaintea lui Barry. Se va sfătui cu Tom, care și el ținea mult la Barry și împreună vor găsi o cale de a-l scăpa pe Litton de rușine.

Dar, Tom era peste măsură de înfuriat deoarece nu-i mersese bine gătitul. Deaceia nu-l primi prea prieteneste.

— Desigur, îl întâmpină el, tu nu vii decât la timpul mesei. Iar atunci când e vorba de crăpat lemne sau de dat vreun alt ajutor nici nu te vezi. Dar ce-i cu mutra asta atât de acră? Parcă ți s'au înecat toate corăbiile! Ah, copii din ziua de azi! Hai, taie cartofii... dar te rog feli subțiri.

Oricât de supărat ar fi fost Jimmy, trebui să execute ordinul și se supuse fără șovăire.

— Mai întâiu spală-ți mâinile, nătăreule. Dar unde ai crescut mata, mă rog?

Băiatul se conformă. Iar în timp ce se spăla pe mâini, întreabă cu glas batjocoritor:

— Tu ești bine crescut, nu?

Tom Willow îl privi mirat, dar Jimmy zâmbea atât de nevinovat, încât el nu pricepu nimic.

Care întrebarea băiatului era o recunoaștere a superiorității lui sau o obraznicie? Nimeni nu ar fi putut înțelege un astfel de puștiu de doisprezece ani.

— În orice caz, eu am primit o creștere dreaptă, spuse el chibzuind. Dar știi cum? La noi acasă, în fiecare cameră se afla o nuia de mesteacăn. Și te asigur că ea era foarte des folosită. Cine își iubește copilul, îl pedepsește! Iată, aceasta era lozinca tatălui meu și de fapt și a mamei mele.

În această clipă Barry Litton intra pe ușă. Lui Jimmy i se păru că era neobișnuit de palid.

— Dar ce, vă preocupă problemele de educație? întreabă Barry zâmbind.

— Da, da, răspunse Tom, iar eu susțin că...

— Am auzit părerea ta, spuse Litton. Părinții mei însă au procedat altfel: cu dragoste și cu foarte mulți bani. Pentru mine, bine înțeles, aceasta era foarte plăcut. Dar nu știu dacă această creștere era tocmai atât de bună. Dar ia spune-mi mai bine cum stai cu mâncarea?

— Este numaidecât gata.. doar încă două trei minute.

Bine, spuse Barry, până atunci voi citi ziarul. Se duse în camera din față și aprinse lumina. În timp ce Tom Willow era ocupat la mașina de gătit, Jimmy se furișă tiptil afară.

Slavă Domnului! Obloanele erau bine trase. Nici o dără de lumină nu străbătea afară în stradă. Căral ascultase ruga sa fierbinte. Barry Litton rămăsese acelaș erou, care nu se dădea înapoi în fața nimănui.

Când Tom Willow îi strigă la masă, Litton își aprinsă lumina în camera din față. Dar Jimmy era fericit căci Barry cercetă mai înainte desimea obloanelor. Astfel el se putea bucura pe deplin de gustul bucatelor lui Tom și de veselia lui Litton. Niciodată Barry nu fusese atât de bine dispus. Când se aduse cafeaua începu chiar să intoneze un cântec malaez. Iar Willow cu vocea lui groasă de bas îi ținea isonul.

— Se pare că băutura cafelei îi face minunat de bine șefului nostru, spuse Tom. Jimmy, mai toarnă-i o ceașcă.

Băiatul îndeplini imediat porunca.

— Îți mulțumesc fiule, spuse Barry. Cafeaua voastră este cu adevărat minunată, dar nu din pricina ei sunt eu vesel. Sunt bucuros pentru că am luat o mare hotărâre, pentru că mi-am dat seama că eu nu sunt făcut pentru a întemeia un cămin și o familie. Rostind aceste cuvinte se ridică și se duse în camera alăturată. Ingrozit, Jimmy îl auzi cum deschise ferestrele, trase obloanele și apoi închise din nou geamurile zângănind. Se uită la ceasul care atârna în perete. Erau orele opt și

cinci minute. Vlăjganul fu cuprins de mânie și indignare... așa dar Rann Duval învinsese!

Această nu trebuia să se întâmple în niciun caz. Barry Litton nu trebuia să se plece în fața unui nemernic ca Rann Duval. Trebuia să rămână un erou. Trebuia să rămână în Bottomville.

Gândurile se ciocneau în mintea lui Jimmy. Lumina ceea trebuia să dispară cu orice preț. Poate că ar putea să taie firul electric? Dar acesta trecea prin bucătărie... și dacă s'ar fi apropiat de el, Tom Willow l-ar fi observat. Poate că va reuși să se furișeze afară și să închidă obloanele? Dar nici aceasta nu era cu putință căci Barry stătea în camera din față și ar fi observat numaidecât. Ar fi deschis iarăși ferestrele și ar fi tras din nou obloanele.

Cu cât se gândea mai mult la acest lucru, Jimmy pricepea tot mai simpede că o lovitură de acest fel era zadarnică. Trebuia să răstoarne hotărîrea lui Barry, să-i deschidă ochii, căci un om care a cedat odată, nu mai poate fi nicidecum un erou.

Ce trebuia să facă pentru aceasta? Ce ar fi putut reaprînde scînteia stinsă a vitejiei lui Litton? Cum ar fi putut el înălța din nou spre zărilor cerului flacăra curajului său?

Deodată un gând salvator străfulgeră mintea lui Jimmy. Sări repede în sus.

— Doamne, Doamne, strigă el, eu mai am ceva de făcut pentru tatăl-meu. Bine că

mi-am adus aminte. Noapte bună șefule!
Noapte bună Tom!

— Desigur. De câte ori trebuiesc spălate vasele, mârâi Willow, îți aduci aminte de ceva. Rămâi aci!

Dar Jimmy ieșise de acum. Fugea grăbit spre casă. Când sosi acolo era atât de prăfuit și de obosit încât ar fi fost cu neputință ca să se înfățișeze astfel alor săi. Trebuia neapărat să se mai odihnească puțin. Și timpul zorca! El plecase de la Barry la opt și zecă. Acum era cel puțin opt și un sfert. Așa dar nu mai avea decât patruzeci și cinci de minute.

Auzi de afară clinchet de farfurii. Era sigur că taică-său cinase mai devreme și că soră-să spăla acum vasele. O privire fugară în camera de locuit îi confirmă aceasta. Tatăl, în cămașă și papuci, stătea în fotoliul său și, cu ochelarii pe nas, își citea liniștit ziarul.

Jimmy deschise cu multă băgare de seamă ușa bucătăriei. Soră-sa, cu spatele întors spre el freca tocmai o tigaie.

— Sosești tocmai la timp Jimmy, spuse ea fără să se întoarcă. Ia-ți o cârpă și ajută-mi la șters.

Băiatul se apropie de fată.

— Lou, ai încredere în mine? o întrebă el.
Ea începu să râdă. Lui i-ar fi venit s'o palmuiască de mânie. Dar aceasta nu era cu putință acum, căci avea nevoie de ajutorul ei.

Jimmy își înghiți necazul și își repetă întrebarea sub altă formă.

— Lou, te încrezi în mine?

— Cred că ar fi bine să te duci la culcare! răspunse ea. Pari grozav de obosit, dealtfel! Ea întotdeauna când colinzi toată ziua împreună cu Barry Litton.

— Tocmai despre el este vorba, spuse băiatul ieșindu-și puțin din fire.

— Cum? Dar ce s'a întâmplat cu el?, întrebă ea scoborând fără să vrea glasul.

— Nu-ți pot spune acum. Nu este timp pentru astfel de lucruri.

Ea îl privi mirată.

— Măi băiatule, dar tu tremuri tot. Ce s'a întâmplat?

— Lou, o întrebă el cuprinzând-o de mână, vrei să faci ceva pentru mine?

— Tot ce-mi stă în putință... doar tu știi, Jimmy!

Slavă Domnului! Fata îl luă din nou în serios.

— Atunci te rog să nu mă întrebi nimic. Timpul zorește. Îți voi explica totul mai târziu.

— Bine! Ce am de făcut? Dar nu este nimic rău...

— Nu, nu-i nimic rău. Te asigur! Ascultă-mă: coboară-ți mânecele și vino cu mine până la Barry Litton. Eu te voi aștepta afară și tu vei intra înăuntru. Il vei întreba dacă eu ma

sunt acolo, spunându-i că mă așteptați acasă. Ai înțeles acum?

— Nu, absolut deloc.

— Te rog totuși s'o faci, o rugă el cu glas fierbinte.

— Mai întâiu trebuie să-mi explici motivul.

— Doamne! Doamne!, dar nu este timp, izbucni Jimray nerăbdător.

Dar se potoli numai decât și spuse pe un ton mai liniștit:

— El îți va răspunde probabil că am plecat cu câteva minute mai înainte. Înainte de plecați mai spui că tata și tu nu sunteți deloc neliniștiți de soarta mea, căci știți că el are grijă de mine. Spune Lou vrei să-mi faci acest serviciu?

Ea surâse de zelul lui.

— Așa e foarte bine! se bucură el. Tocmai aceasta este expresia pe care trebuie să o ai.

Ea clătină din cap.

— Copilule, tu îmi ceri prea mult... Nu-i pot spune în față o astfel de linguseală.

El îi cuprinse mâna.

— Dar dacă aș fi bolnav sau dacă aș fi pe patul de moarte și ai știe că numai aceste cuvinte m'ar salva, nici atunci nu le-ai rosti?

— Ba da, spuse ea. Dar..

— Nu există nici un dar, căci situația mea este mai rea decât dacă aș zăcea în pat fără speranță de vindecare. Nu-ți pot spune nimic

acum. Trebuie să mă crezi. Spune, Iou, vrei să te duci sau nu?

— Jimmy, ții la tine atât de mult, încât de hatârul tău primesc să fiu caraghioasă.

CAPITOLUL XIV

LARRY RAMANE.

Jimmy mergea atât de repede, încât sora sa de abia se putea ține pe urmele lui. Desigur nu aveau prea mult timp de pierdut. Dar el nu mai vroia să audă nici o întrebare din partea fetei, căci de bună seamă ea nu ar fi putut pricepe năstrușnica ideie care-i venise în minte. Chiar dacă fraza pe care vroia s'o întrebuințeze nu era rezultatul gândirii sale —

— din cartea sa de școală — totuși, în cazul de față, numai ea ar mai fi putut salva situația. Își amintea că de curând trebuise să copieze de o sută de ori ca pedeapsă pentru purtarea lui proastă, sau mai bine zis pentru faptul că nimerea prea bine cu praștia pe care o avea, următoarea propozițiune: „surâsul femeii face din bărbat un erou“. Fusesse obligat să umple opt pagini întregi cu această propozițiune. Nu era deci de mirare că ea i se întipărise bine în minte. Pe vremea cea, propozițiunea aceasta i se păruse lipsită de orice înțeles, acum însă își dădea seama de folosința ei. La drept vorbind, Lou nu era o femeie, era chiar o fată proastă, dar la nevoie se putea baza și pe ajutorul ei.

În disperarea lui se hotărâse să o trimeată

Lou la Barry Litton. Era convins că ea va zâmbi când se va afla în fața lui.

Când fu numai la zece pași înaintea porții casei lui Turner se opri deodată.

— Așa Lou. Te aștept aci! Îndeplinește-ți bine misiunea.

Fata se îndepărtă în vreme ce Jimmy o urmărea cu privirile.

Lou bătui la ușă. Barry deschise. Dar ea nu intra ci întrebă din prag:

— Bună seara, domnule Litton. Jimmy mai este aici?

— Nu, răspunse Barry, a plecat de mult.

— Așa. Foarte bine!

Și se pregăti să plece.

Jimmy tremura de mânie. Asta era totul? Furios, el dădu din picior. Hotărât lucru, nu putea avea nici o încredere în femeie! Dar tocmai aceasta era răul: Lou nu era o femeie, ci doar o fată proastă.

— Sunteți îngrijorată de Jimmy?, auzi băiatul glasul întrebător al lui Barry.

Lou se opri.

— Nicidecum! Trebuie să cutreere pe undeva. Nu i se va întâmpla nimic.

— Vă voi ajuta să-l căutați, mai spuse Barry apropiindu-se de ea.

— Vă rog să nu vă osteniți, răspunse Lou zâmbind.

„Zâmbetul femeii face din bărbat un erou” se gândi Jimmy. Dar unde Dumnezeu să găsească o

femeie care să se priceapă să-i zâmbescă cum trebuie?

— Vă rog să mă desvinovați și față de tatăl dumneavoastră, că am pus atâta stăpânire pe Jimmy, spuse Barry. Dar fără de el nu am fi ieșit niciodată la socoteală!

— Eu sunt cu totul de altă părere, se amestecă în vorbă Tom Willow cu vocea lui groasă de bas. Eu cred că nouă ne merge mult mai bine, când puștii nu este aici.

Jimmy ar fi vrut să urle de mânie.

— Tom glumește, spuse Litton. Și el îl iubește pe Jimmy tot atât de mult ca și mine.

— Desapți el este un băiat foarte bun, recunosc Lou. Iar noi — tata și eu mine — suntem tare fericiți când el este la dumneavoastră.

Jimmy răsuflă ușurat. Dar pentru ce oare când spusese acestea Lou nu surâsesse? Oare el se înșelase în mod atât de rușinos?

— Mă bucur de cele ce îmi spuneți, mulțumi Barry. Dar credeți într'adevăr că eu sunt un prieten potrivit pentru el?

— Sunt absolut convinsă de aceasta, căci nimic nu influențează mai bine asupra tineretului, decât pilda vie. Eu aș fi fericită dacă Jimmy ar ajunge odată ca dumneata. Dar acum vreau să mă duc acasă.

Și ea dădu să plece din nou.

Jimmy pierduse orice nădejde. Deodată Barry Litton, dintr'o săritură, coborî scările casei și ieși înaintea fetei.

— Domnișoară Lou, nu vreau să vă rețiu prea

mult. Vreau să vă mulțumesc numai pentru frumosele cuvinte pe care mi le-ați adresat. Nici nu știți cât bine îmi fac tocmai azi. Noapte bună, Lou. Nădăjduesc să ne vedem curând!

Își strânseseră mâna.

Jimmy nu auzi ce-i răspunse ea. Fata plecă în grabă și dispăru în întunec.

Barry privi câțva timp în urma ei, apoi urcă încet treptele casei și pătrunse înăuntru trântind ușa în urma lui.

Cu aceasta, orice încercare de salvare era terminată. Litton intrase abătut în coliba lui, în timp ce Lou se depărta poticnindu-se. Jimmy, ieșit din fire, fugi după ea și îi strigă:

— Mergi greșit. Te vei încurca în sârma ghimpată.

Ea se opri. Jimmy se apropie de ea. Fata îl apucă cu putere de braț.

— Jimmy, se plânse ea, pentru ce m'ai îndemnat la un astfel de lucru? Cât îmi este de rușine! Cât de prost m'am purtat? Cât de nepricepută am fost?!

— Ai dreptate! Dar acum nu mai este nimic de făcut. Tu ești prea tânără.

— Prea tânără?, pentru ce?, întrebă ea mirată.

— Pentru nimic... răspunse el. Acum lasă plânsetele și vino acasă.

Dar ea îl ținea tot mai strâns.

— Mai întâiu trebuie să știu ce ai vrut, spuse ea energic.

Dar el nu vru să-i răspundă. Și la urma urmei nu era yina ei că nu surăsese. El nu-i atrăsese a-

tenția în mod special asupra acestui amănunt. Dar Jimmy se smuci deodată.

Nici nu-i venea să creadă ochilor. Tocmai când să se întoarcă, dincolo la geamurile lui Barry Litton se stinse lumina.

— Lou, strigă Jimmy, te rog privește îndărăt: în casa lui Barry mai arde lumina sau nu?

Uimită, fata se întoarse. Da, totul era cufundat în beznă.

— S'o fi dus să se culce, spuse ea.

— Ba deloc! Acum începe lupta, pe viață și pe moarte.

Lou se temea că frate-său își pierduse mințile. Din depărtare se auzeau bătăile orologiului dela primărie. Orele nouă.

— Lou, strigă Jimmy entuziasmat, tu ești cea mai fermecătoare fată din lume. Ai împăcat lucrurile fără a zâmbi măcar!

Cap. XV

BARRY SE PREGATEȘTE

Lou renunță să mai audă vreun cuvânt la locul lui dela frate-său. Mergea tăcuți spre casă.

— Dar unde ați fost? îi întâmpină tatăl lor mirat.

— L'am luat pe Jimmy dela Barry, spuse fata. Când se duce acolo, uită să mai vină acasă.

— Ești un vagabond, își muștră tatăl, băiatul. Acum o silești și pe sora-ta să hoinărească prin întuneric. În orice caz, Lou, nu mai vreau să se repete aceasta niciodată. M'ai înțeles?

— Da, tată.

— Ei acum nu mai faceți gălăgie copii. Vreau să mă culc.

Bătrânul urcă scara. Fratele și sora intrară în bucătărie.

— Noapte bună, Lou, spuse Jimmy vroind să dispară pe ușa din dos.

Dar fata îl reținu cu puterea.

— Nu vreau să te plictisesc cu nici o întrebare. Un singur lucru însă trebuie să-mi explici: ce a însemnat observația pe care ai făcut-o: «Acum încep lupta pe viață și pe moarte». Barry este amenințat de vreo primejdie?

— Și aceasta te-ar întrista mult?

— Da, răspunse ea roșindu-se.

— Așa dar și ție ți-e drag?

— Da, răspunse Lou în șoaptă.

— Foarte drag?

— Da, îl iubesc foarte mult. Adineauri nu m-am dus la el câțar numai de hatârul tău.

Uimit, Jimmy observă că ochii sorei sale se umpluseră de lacrimi. Deobicei, ea nu plângea de fel. Ii fu tare milă de ea.

— Lucrurile stau cam astfel.. începui el. Dar mai întâiu trebuie să-mi dai cuvântul tău de cinste, că niciodată nu vei spune cuiva aceste lucruri pe care le afli acum.

— Nu voi vorbi nimănui despre aceasta, promise ea.

Totuși băiatul șovăia. Chiar dacă ea nu era o fire vorbăreață, rămânea totuși o fată.

— Momentan, Barry se află la mare strâm-

foare, spuse el. Dar va scăpa, datorită tie...

Ea pricepu că el nu vroia să-i spună mai mult și deaceea renunță la orice alte întrebări.

-- Nu uita că mi-ai promis să nu repeți la nimeni altcineva, cele ce ți-am spus, strigă el grăbit și ieși pe ușă afară.

«Uimitor cât de înțeleaptă a devenit Lou», se gândea el străbătând întunericul. «Altădată ar fi încercat să mă rețină sau să-l cheme pe tata și să-l roage să intervină în sprijinul ei. Ea mi-este acum un adevărat camarad.. Un frate mai mare nu s'ar fi purtat mai cu judecată».

Încă înainte de a ajunge din nou la Litton, Jimmy privi cu băgare de seamă în toate părțile, pentru a vedea dacă nu cumva îl urmărea cineva. Dar nicăeri, nu descoperi ceva amenințător. Cu toate acestea, el se simți mult ușurat când putu să închidă ușa bucătăriei în urma lui.

— Nădăjduesc că nu vii prea târziu pentru a-ți ajuta să speli vasele, îi spuse lui Tom.

Willow cu mânecele suflecate, privea deasupra ziarului său. La intrarea lui Jimmy își scoase pipa din gură.

— Poate că o să-ți pară rău, băiatule, spuse el batjocoritor, dar totul este gata. Iar ai venit prea târziu!

Barry Litton care se plimba neliniștit în jurul și în latul camerei de băuturi era în pragul bucătăriei.

— Jimmy, vino încoace!

Copilul se apropie grăbit de el. Barry îi puse mâna pe umăr.

— Ți se vor părea ciudate cele ce vreau să-ți spun acum. Dar cred că ești destul de inteligent pentru a le pricepe. În orice caz, nu vreau să te necăjești din pricina aceasta.

— Vorbește, răspuse Jimmy. Între camarazi nu trebuie să-ți pui mânuși! Căci noi suntem camarazi doar, nu e așa?

— Da, desigur, spuse Barry sincer. Atunci ascultă: timp de câteva zile nu voi mai avea nevoie de tine. Să nu mai vii aici și nici să nu mă mai umărești, dacă mă vezi din întâmplare. Îmi promiți?

Jimmy oftă adânc. „Tot astfel s'o fi simțit și tatăl Adam, se gândi el, când îngerul cu sabia în flăcări l-a gonit din Paradis“. Și apoi spuse cu glas tare.

— Dacă socotești că este absolut trebuincios...

El știa exact pentru ce-i cerea Barry acest lucru. Ar fi fost tare primejdios să fie văzut în apropierea lui. Dar tocmai de aceea, Jimmy nu-și dorea, în clipele de față, nimic mai mult decât să capete îngăduința să rămână în preajma eroului său.

Îl auzi, ca din depărtare pe Litton spunând:

— Eram sigur că mă vei înțelege!

— Atunci cel mai bun lucru, spuse Jimmy stăpânindu-și cu bărbăție lacrimile, ar fi să mă duc numaidecât acasă. Noapte bună!

Și dând mâna cu Barry avu senzația că nu era vorba numai de un rămas bun pentru câteva zile.

cî de o despărțire pentru totdeauna. Niciodată, nu va mai auzi acel glas limpede, care strigă deodată în urma lui: „Îți voi trimite vorbă când lucrurile se vor limpezi“.

Afară, în fața ușei se opri înmărmurit. Avea impresia că vine dela o înmormântare.

— Tom, se auzi glasul lui Litton, înmăcheta-vă lucrurile noastre,

Jimmy ciuli urechile.

— Slavă Domnului, răspuse Willow. Taurul acela „cap de mort“ m'a cam scos din fire.

— Ei atunci grăbește-te!

— Totul era pregătit de mult timp încă, spuse Tom. Am călătorit îndeajuns împreună ca să știu că trebuie să fiu pregătit de plecare în orice moment. Spune-mi numai când pornim?

— Da astă dată ai să pleci tu singur. Eu rămân aci.

— Dar ce înseamnă toate acestea?

— Am de rezolvat ceva pentru care nu am nevoie de tine.

— Nădăjduesc că voi afla și eu misterul. Oare am greșit cu ceva?

— Cum de te poți gândi la un astfel de lucru? Ești un suflet credincios, burul meu Tom, iar eu nu pot să-ți aduc niciun fel de vină. Vei avea nevoie de ceva bani. Mi-au mai rămas vreo douăzeci de mii de dolari. Cincisprezece mii din ei vor fi ai tăi.

Uimit de mărimea sumei, cu care s'ar fi putut cumpăra cele mai frumoase ferme din Bottomville, Jimmy auzea fosnetul bancnotelor pe care

le număra Barry.

Cu o voce care semăna cu chelălăitul unui câine bălăt, Tom Willow spuse:

— Afurisit să fie acela care ia banii dumitale! Vreau să știu ce se petrece aci, domnule Litton.

— Foarte ușor, iubit prieten, am ajuns la un punct de unde trebuie să mă descurc singur. Tu ești un băiat subțire și cel mai bun camarad pe care mi-l pot închipui. Dar oricâtă bunăvoință ai avea, tu nu poți să-mi ajuți cu nimic. Așa dar ia banii, dă-mi încă odată mâna și pleacă. Incearcă să n-ai uși; aceasta-i tot ce cer dela tine.

— N'am să iau nici o para chioară... Noi doi am trecut prin multe primejdii. Iar acum, așa deodată, nu mai este loc pentru mine?... Spune-mi-vă rog o singură problemă pe care doi oameni nu o pot rezolva mai bine decât unul singur. De când este lumea, doi ajung la un rezultat mai bun decât unul singur... Numai când este vorba de o femeie, atunci este altceva.

— In cazul de față nu este vorba de nici o femeie îl asigură Barry.

— Indirec tînsă... da. Eu m'aș prinde că sora oistruiatului acela este amestecată aci. Adineami, când fata a fost aci, mi-am dat numai decît seama că ceva nu este în ordine.

— Dar eu nu te trimesc de aci din pricina ei, spuse Barry șovăitor.

— Să mă bată Dumnezeu dacă fetișcana ceea...

— Tac! îl intrerupse Litton.

— Bine, am să fac. Dar de plecat, tot nu plec.

— Foarte bine! Atunci am să-ți spun adevărul Stacey, a apărut din nou.

Willow genu atât de înfricoșător, încât Jimmy se cutremură din tot corpul.

— La început mă gândeam și eu să plec, spuse Litton, căci scopul pentru care am venit aci a fost îndeplinit... Tu știi doar că eu nu pun niciun preț pe faptul că cetățenii din Bottomville mă socotesc drept un erou... Dar mi-am schimbat părerea. Vreau să am odată liniște din partea acestui descreșat primejdios, care mă urmărește cu ura lui peste tot. Înțelegi însă că viața ta îmi este mult prea prețioasă, pentru a cuteza să te expun pericolului, deaceia te rog să mă lași singur. Astfel mă silești iar să mă retrag din fața acestui nătărău. Ei, acum când știi despre ce este vorba, vrei să-mi faci plăcerea și să pleci.

— Da domnule, răspunse Willow cu voce încetă.

— Îți mulțumesc, prietene, Ia-ți banii și du-te! Stacey poate veni în orice moment.

Se auzi zgomet de pași grei. Jimmy înțelese că Tom se dusesese în camera de alături, pentru a-și lua lucrurile. După un timp, el se întoarse încet.. încet de tot..

— Sunt un iaș, spuse el trist.

— Dimpotrivă ești un suflet credincios și un camarad desăvârșit care nu precupește un mare sacrificiu pentru prietenul lui, spuse Litton sincer. Drum bun, prietene! Dumnezeu vă fi cu bine, căci tu meriți aceasta!

— Rămâi cu bine, domnule. Eu... eu...

Jimmy, cu lacrimile în ochi vroia tocmai să

se depărteze, dar ușa bucătăriei se deschise și Tom coborî treptele tindei. În timp ce băiatul privea după colț, Willow se întoarse în fața ușii și o deschise brusc. Tom, cu legătura de măruri și cu arma pe umăr, stătea pironit în prag.

— Ce mai vrei? îl întreabă Litton.

— Am venit din nou. Iată și banii dumitale. M'ai trimis departe de d-ta, iar eu nu vreau să plec... Dacă Stacey mă împușcă acum aceasta mă privește numai pe mine... pe dumneata nici decum!

Iși aruncă legătura pe podea și închise ușa în urma lui.

CAP. XVI

FUGA ÎN NOAPTE

Lui Jimmy îi venea să strige de bucurie, nu numai pentru eroul său nu mai era singur într-o lume plină de dușmani, dar și pentru că vedea că pe acest pământ mai există sinceritate și credință față de un prieten și un șef. Firește, el pricepu numaidecât că nici el nu mai trebuia să țină promisiunea dată lui Barry de a dispărea oarecândă din viața lui. Ii va fi tot atât de credincios ca și până acum. Dar ce ar fi putut el să facă pentru Barry?

„Fiindcă Stacey — una și aceeași persoană cu Rann Duval — a fost angajat de către Chaney pentru a susține lupta lor împotriva „câpușii de mori”, este aproape sigur că atacul lui se va îndrepta în primul rând împotriva tau-

rului blestemat, cum obișnuia Tom să numească animalul. Dacă el va sta de pază în apropierea țarcului, îl va sluji astfel pe eroul său și va împiedica, probabil, răpirea vitei, se gândi el.

Cu multă băgare de seamă, Jimmy se furișă spre țarc, pentru a-și pregăti un culcuș în paiele puse de Willow acolo. Era de acum cu un picior de cealaltă parte a sârmei ghimpate când zări, apropiindu-se, mai multe făpturi ce țineau capul plecat. Inspăimântat, el scăpă din mână sârma pe care o ridicase. Ghimpii, străpungând cămașa, îi pătrunseră adânc în spinare.

Pe moment fu aproape paralizat de durerea usturătoare. Astfel încât nu putu nici măcar să țipe. Căută să se elibereze din strâmtoare. După ce izbuti aceasta, își trase și piciorul pe care-l trecuse după gard.

O luă la fugă. Făpturile acelea întunecate îl urmăreau. Depărtarea care-l despărțea de ele devenea din ce în ce mai mică și aceasta din pricina ghetelor lui grele. Ce n'ar fi dat acum să fie desculț!

Unul din urmăritori era cât p'aci să-l ajungă. Lui Jimmy i se părea că mâna care încerca să-l apuce i se înfipse de acum în ceafă.

Băiatul se înțepeni deodată în picioare și se plecă. Cel din urma lui nu se putu opri atât de brusc și căzu peste spatele lui Jimmy, drept cu fața în mișie. Prietenul lui Barry era cât p'aci să fie și el răsturnat la pământ, dar în ultimul moment reuși să-și mențină echilibrul. Înainte ca omul să se fi ridicat, Jimmy câștigase!

Distanța bunicică. El își schimbase puțin direcția și tocmai aceasta fu norocul lui căci ajunsese la o potecă, pe care putea înainta mult mai repede. Pe deasupra, el mai avea și un alt mare avantaj: cunoștea de minune această potecă pe care o cutreerăse generații întregi de școlari cari se duceau grăbiți la înot și cari se întorceau agale spre casă, încet, din ce în ce mai încet pentru că acasă pe fiecare îl aștepta sau lemnele de spintecat sau vaca de muls, lucruri de care fugeau.

Din nefericire însă, drumul cel bun era prielnic și, pentru urmăritorii lui, al căror pași el îi auzea din nou îngrijorător de aproape. Jimmy era convins că dacă ei îl vor ajunge, ultimul lui ceas va suna. Căci ce însemna pentru niște criminali atât de primejdioși un omor mai mult sau mai puțin? Oare din pricina taurului „cap de mort” nu fuseseră uciși de acum 15 oameni? Oare ultima lui victimă — cea de a șaisprezecea — trebuia să fie un băiat nevinovat, unicul fiu al lui Samuel Raeburn?

— Nu, nu... Mai departe! Trebuie să-l prindem neapărat! auzi el în urma lui.

Oricât de măgulitoare ar fi fost pentru el însemnătatea pe care ei o acordau persoanei sale, nu avea nici gând să moară la doisprezece ani, mai ales că Barry Litton nu ar avea niciun profit de pe urma acestui fapt. Groaza morții îi spori puterile. Acum zbura ca o săgeată.

La picioarele lui se întindea lacul în care înotase de atâtea ori. Drumul se prăvălea din ce în ce mai mult. Jimmy se întoarse înspre

lac. O clipă el văzu stelele lucind pe cer, apoi se afundă în apa neagră. Ieși la suprafață și pentru a doua oară se lăsă cu toată greutatea la fund. Curentul apei îl scoase mult în departe.

Cu toate acestea, el nu îndrăznea să înnoiească la suprafață, deși plămânii lui suportau cu greutate presiunea apei. Iși dădea seama că la li cărările stelelor, capul său se va zări pe suprafața lucie a apei și că bandiții ceiia vor deschide imediat un foc ucigător împotriva lui. Așa dar, înotă pe sub apă până la celălalt mal, unde crengiile copacilor l-ar fi putut ascunde de vederea criminalilor. La un moment dat, fu la un pas să accepte riscul care-l amenința și să cedeze nevoiei de a respira, dar atunci se gândi la Barry Litton. Viața lui aparținea de acum eroului său. Pentru el trebuia să se păstreze de acum înainte...

...Ce bine este să poți respira adânc! Niciodată nu și-ar fi putut închipui câtă ușurare poate simți un om să-și umple plămânii cu aer! Sta nemișcat, sprijinindu-se de o ramură frunzoasă. Se bucura de norocul lui. Deodată auzi la oarecare distanță de el, șgomot de voci.

— A sărit în apă și nu a mai reapărut. Desigur că și-o fi frânt grumazul!

— Să nădărdum! răspunse un alt glas. Cel puțin astfel nu se va mai putea vâri unde nu-i fierbe oala!

— Dar pentru ce vrea Duval să scape mai întâiu de băiat? întrebă prima voce.

— Susține că băiatul are o vedere foarte a-goră. Și dacă planul nu-i reușește înastă seară

ar vrea să-l închidă pe băiat pentru câteva zile. Nu se știe niciodată ce se poate întâmpla! Iar lui Rann Duval îi place întotdeauna să meargă la sigur.

— Le fapt toate lucrurile acestea sunt foarte nemerriie...

— Proști! Dacă acest domn Litton pe care toți îl socotesc un erou este atât de nerod încât să locuiască într-o baracă izolată... Unde s'a mai pomenit un astfel de lucru!

— Un om cumsecade nu se gândește la astfel de fapte!

— Dar tocmai aceasta dovedește că Duval este mai puternic decât el. Ideia de a da foc ierbii din jurul casei este deadreptul grozav!

— Bine. Mie mi-e tot una. Atunci să ne întoarcem înapoi și să-i spunem că băiatul și-a frânt grumazul.

— Se vede cât de colo că tu nu lucrezi (de mult timp sub ordinele lui Duval. Niciodată nu ai voie să-i afirmi ceva de care nu ești absolut sigur. Nu-i putem spune că băiatul și-a frânt gâtul, numai pe singura considerație că el nu a reapărut la suprafață.

Glasurile se depărtară. Curând nu se mai auzi nimic. Jimmy sări din nou în apă și înotă până la celălalt mal. Ieși din lac, se scutură de apa care curgea șiroaie pe el. Nu era frig. Vântul de abea adia dinspre Vest.. și tocmai pe acest vânt contau bandiții.

Jimmy își dădea perfect de bine seama (ce avea de făcut: să-l prevină pe Barry și pe Tom
Aventurierul

de primejdia care-i amenința.

Dar cât să fie ceasul oare? I se părea că trecuse o viață de om de când văzuse stingându-se lumina la fereastra lui Barry. În acelaș moment se auziră bătăile înăbușite ale orologiului dela primărie. Nu era decât zece. Câte nu i se întâmplaseră lui în această ultimă oră! Mai mult decât colegilor săi într'un an întreg. Și câte se vor petrece până la miezul nopții!

CAP. XVII

FOCI FOCI

Jimmy nu-și putea întocmi un plan cum să-și vestească prietenii, căci ritmul în care fugea nu-l îngăduia să se gândească. Dar trebuia să fugă dacă nu vroia să sosească prea târziu. Apropiindu-se de casă nu văzu nimic suspect, totuși el nu-și făcea iluzii căci știa cu ce dușmani primejdioși avea de-a face.

Pentru a nu fi văzut, el se furișă pe ușa din dos direct în grajd. Amândouă porțile fuseseră lăsate deschise, tocmai pentru ca animalele să aibă mai mult aer. Căluțul pe care îl dăruise Litton de curând și care împărțea grajdul cu iapa lui Barry și cu cătărul lui Tom vru să necheze de bucurie, căci așa făcea întotdeauna la vederea noului stăpân. Jimmy îi astupă nările, încât căluțul sforăi și svârli din picioare. Băiatului, sgomotul pe care-l făcu i se păru tot atât de puternic, ca și cel produs de prăbușirea unui munte.

Ingrozit trase cu urechea. Niciun sgomot! Da

bună seamă că oamenii lui Duval își închipuiseră că vreunui cai îi intrase praf în nări... că niște buni cunoscători ce erau trebuiau să știe că aceasta se întâmplă foarte des. Cu toate acestea, Jimmy își relinu mai mult timp răsufierea.

Dar fiindcă nimic nu mișcă, băiatul își scoase cu băgare de seamă căluțul din grajd, își lepădă ghetetele și încălecă. Micul animal își dădu numai decât seamă de voința stăpânului său, căci tot astfel procedase el și săptămâna trecută, când dase un spectacol de „călărie indiană” tovarășilor săi.

Jimmy călărea într-o parie, astfel ca flancul calului să-l ferească de a fi văzut dinspre țarc. Brațul său drept strângea cu putere coama calului, care se supunea docil la orice apăsare a lui. Singura primejdie era ca picioarele să nu-i lăuneze pe spinarea netedă a căluțului. Dar băiatul era deprins cu acest exercițiu care obținea totdeauna un desăvârșit succes la tovarășii lui.

— „Ei drăcie, dar ce este aceasta”?, se auzi o voce străină.

— „Căluțul lui Jimmy”, răspunse un glas în noapte. „Nu este niciodată legat”.

Așa după cum vroia Jimmy, căluțul alergă drept spre casă. Deodată însă se opri și-și plecă capul, pentru a prinde cu buzele lui groase un fir de iarbă. Jimmy era cât p'aci să-și piardă echilibrul, dar reuși să se țină pe spinarea lui. Inima îi bătea cu putere. Dacă bandiții l'ar fi zărit, l'ar fi împușcat fără milă. Cu o lovitură, el mână poney-ul mai departe. Dar numai după câțiva pași acesta se opri din nou. Căuta iarba ademenitoare. Cu toate că băiatul se așteptase la aceasta, dea-

bea reuși să se țină pe spânarea roibului. Piciorarele și mâinile îi dureau îngrozitor.

Trecură câteva clipe chinuioase. Calul porni din nou. Sforăia și dădea din cap, ceea ce ar fi avut desigur mare succes pe lângă camarazii lui Jimmy, dar aceasta putea acum să coste viața băiatului. Slavă Domnului! Însfârșit ajunsese la gardul casei. Duse animalul în fața uneia din ferestrele joase ale bucătăriei care după cum se asigurase el mai dinainte era deschisă. Urcă un picior peste pervazul geamului și se lăsă să lunece încet-încet înăuntru. Rămase nemișcat. Era ca paralizat. Chiar dacă un singur cuvânt de-al lui ar fi putut salva viața a sute de oameni, el tot nu l-ar fi putut rosti.

Dar peste câteva clipe își recăpătă libertatea de mișcare. Se lăsă în jos pe podea și se târî până la ușă.

Oare prietenii lui erau într-adevăr în camera alăturată? Dormeau? Îndrăzniseră ei oare în această noapte de pomina să se culce cași oricare alt cetățean?

Jimmy era cât p'aci să izbuștească în râs. Atât de caraghios i se păru acest gând. Dar el își înăbuși accesul de veselie, căre n'ar fi avut niciun rost tocmai acum, și suspină numai.

-- „Oricine ai fi, frate, se auzi vocea amenințătoare a lui Barry, nu te mișca din loc, căci la cea mai mică mișcare trag?”.

-- Eu sunt... Jimmy, șopti băiatul.

Lifton se apropie de el, îl apucă de ceafă și-l trase în sus.

— Tu..., netrebnicul, spuse el mândru. Tu trebuia doar...

— Sst, îl întrerupse Jimmy. Te aude! Duval și cu oamenii lui sunt afară. Vor să aprindă iarba pentru a vă înăbuși și pentru a vă da foc. Trebuie să vă grăbiți.

-- Deja nemernicii aceștia, se auzi glasul înăbușit al lui Tom Willow, răspunzând prin întineric, mă așteptam la o astfel de mârșevie.

Barry îl duse pe Jimmy în camera din față.

-- Jimmy îi spuse el, tu ești un băiat admirabil! Acum spune-mi repede tot ce știi.

Jimmy povesti pe scurt. Dar după ce spuse cum venise acolo, Barry îl întrerupse:

-- Destul! Tom trebuie să luăm cu asalt grajdul. Carabinele de vânătoare să fie încărcate, dar nu cu alicie mici, căci astfel ele n'ar fi de niciun folos pe întineric. Trage în orice ți se pare că mișcă. Eu voi merge în frunte. Vei urma tu. Bătașul va constitui arjergarda. Aceasta-i o mișcare foarte însemnată, fiule! Când vom ajunge acolo, te vei târi într-o iesle și te vei ascunde în paie. Dar hai să plecăm odată!

Vorbea repede, dar foarte liniștit. Părea atât de sigur de ceea ce spune, încât Jimmy avea impresia că se și află în grajd.

Ma' întâi se duseră în bucătărie. Cei doi bărbați își luară carabinele. Barry se apropie de ușă. Jimmy privi pe geam afară, spre țarc. Taurul „cap de mort” mai era încă acolo. Oare câți oameni vor cădea victimă, în așa noapte, acestei vite aducătoare de nenorociri?

Deodată la o depărtare de câteva sute de pași

de casă, zări ridicându-se spre cer o limbă uriașă de foc. Și apoi două umbre care se târau prin țarbă.

— Repede Barry!, strigă Jimmy. Au aprins de acum țarbă.

Litton deschise imediat ușa și se repezi afară. Tom îl urmă. Jimmy, ultimul, se minuna cât de răpuit alergău ei. Firește își scosese rășchile și fugeau numai în ciorapi.

— Uite-i că vin!, se auzi o voce stridentă. Dar sunt trei!

În acelaș moment carabina lui Barry se descărcă. Litton țintise din fugă.

Un strigăt în neapte. În colțul grajdului, Jimmy zări umbra unui om sărind în sus, apoi îndoindu-se din mijloc și prăbușindu-se la pământ.

Ropotele gloanțelor se auzeau și din dreapta și din stânga.

Jimmy simți că o viespe îl înțepase în obraz. Ochii începură să-i lăcrămeze. Nema văzând limpede se izbi cu capul de gardul grajdului, la care ajunsese într'un ultim avânt. Impușcăturile nu încetau de loc. Ele nimerneau în pereții subțiri ai grajdului. De aceea Jimmy se întinse degrabă la pământ.

— Jimmy, ești rănit?, îl întrebă în șoaptă Barry care se afla foarte aproape de el.

— Nu... nu m'au nimerit încă. Dar pe tine?

Niciodată nu vorbise el pe acest ton cu eroul său. Dar acum erau nu numai prieteni, ci și tovarăși de luptă.

— Nici nu sunt zgâriat măcar, răspunse Litton. Si se pare că și Tom este foarte bine, judecând

după felul în care „vorbește”.

Willow trăgea necontenit. Atât de repede cât putea să încarce țevile carabinei.

Deodată, împușcăturile bandiților încetară.

— Bill, se auzi un glas puternic, ai să fii în stare să călărești, când am să viu să te iau?

Jimmy recunoscu vocea tăioasă a lui Rann Duval.

Din colțul grajdului se răspanse mai puțin lîmpede, — dar — în ciuda gemetelor care întretăiau cuvintele — destul de deslușit totuși:

— Lasă-mă aci... Am primit atâtea gloanțe... încât îmi ajunge deocamdată. Mai bine plecați voi și puneți-vă în siguranță... astă noapte tot nu avem noroc.

De afară se auziră lovituri de copite. Jimmy sări în sus și privi pe ușa grajdului. În depărtare, zări mai mulți călăreți fugind în galop.

Era de acum destulă lumină pentru a observa aceasta. Vântul sufla și gonia flăcările întocmai cum nădăjduiseră bandiții. În unele locuri, acoperișul casei se aprinsese.

Taurul, în țarcul său, adormea acul cu nările umflate.

Fiindcă nici gând nu putea fi să stingă focul, Barry începu numaidecât să se ocupe de rănit. Acesta era un om mic de stat, cu pielea tucurie. Cu ușurință l-ai fi putut lua drept indian, atât de negri erau ochii și părul lui. Probabil însă că era un mexican. Mustata lui rară și sprâncenele lui stufoase, acum strânse de durere, îl îndreptăteau să-l socotească ca atare.

Barry și Willow îi duseră în grajd. Litton în-

cepu să-i cerceteze cu atenție rănilile. Fusese nimerit de trei giganți de carabină, două în partea superioară a corpului, iar al treilea îi smulsese o bucată din pielea capului.

Între timp, vechea casă a lui Si Turner ardea în vălvătaie.

Detunăturile puștilor și limbile de foc deșteptaseră întreg orașul. Printre primii curioși care se apropiară fu și Turner. Sprijinindu-se de poarta grajoului, în care Barry pansa pe rănit, spuse cu tristete:

— Mai bine aș fi văzut pradă flăcărilor casa mea cea nouă cu toate că are o mansardă.

— Bineînțeles că te voiu despăgubi, îi răspunse Litton, neîntrerupându-se din lucrul său.

— Ce-mi puteți oferi dumneavoastră?, mărij bătrânul. Doar vapoarea scândurilor arse. Imi puteți pune la loc toate amintirile ce se aflau în această casă? Urmele călcăielor mele, pe care le faceam în podea când mă plimbam necăjit încoace și'ncolo... Păianjenul bătrân ce a'arna în plasa lui! Nimeni nu mi le poate înapoia pe acestea. Totul pe lume are un sfârșit, casele ca și viața oamenilor... care știe cât de aproape este și al meu?

Prin mulțime se afla și un medic care se interesa acum de rănit. El controlă ceea ce făcuse și nu găsi prea multe de îndreptat. Numai bandajul pe care Litton îl făcuse în jurul corpului îl desfăcu și îl refăcu mult mai strâns.

Deoarece hemoragia fusese oprită imediat, declarase el, rănitul ar putea scăpa cu viață. În nici un caz el nu putea fi transportat. Deaceea propuse să-i se facă un culcuș chiar acolo, în paie.

În timp ce-l așezau în noul culcuș, rănitul, care până atunci tăcuse cu îndârjire, vorbi pentru prima oară:

— Camarade, î se adresă el lui Litton, ești un tovarăș minunat!

După ce șeriful cercetă locurile și după ce, strângându-și toate puterile, porni în urmărirea răufăcătorilor, Jimmy se gândi și el să plece.

Când se apropie de tatăl-său care venise împreună cu Lou la foc, îl auzi tocmai pe Willow spunând armurierului:

— Fii mândru, domnule Raeburn. Numai fiul dumitale ne-a salvat. Fără el am fi ars ca pe frigăr. Este de acum un adevărat bărbat, chiar dacă nu se pricepe în treburile casei. Dar eu am spus întotdeauna că un om priceput în ale gospodăriei nu are nicio valoare. Desigur marinarii fac o excepție, spuse el ca să nu se facă de râs.

Căci toți din Bottomville știau de talentele sale gospodărești.

Barry Litton care stătea de-a-neni în apropiere nu rostea niciun cuvânt, nu adresă nici măcar o mulțumire lui Jimmy. Dar când acesta trecu totuși mai departe îi făcu semn prietenos din ochi și-i strigă:

— Sper să te văd mâine, camarade!

Pe drum, tatăl lui Jimmy se opri deodată și întrebă:

— Ce ți s'a întâmplat la nas că te ții mereu cu batista? Doamne, îți curge sânge! Te-ai lovit undeva?

— Da, spuse băiețuț nepăsător, un glonte de pușcă.

Tatăl și sora țipară speriați, dar băiatul le spuse cu un aer de mare cunosător:

— Lucrurile au mers încă foarte bine... N'a fost decât un glonte ricoșat.

Acum știa că, cel puțin pentru o săptămână, moartea lumea îl va respecta. Va fi scutit de orice muncă în casă. Dar după acest răstimp... va fi din nou tratat ca un băiat de școală.

CAPITOLUL XVIII

RĂNITUL

Când Barry deschise ochii a doua zi de dimineață și privirile lui întâlniră acoperișul jos al grajdului, sări uimit din culcușul său. În acelaș moment, în celălalt colț al grajdului se sculă și Tom Willow, care-l privea somnoros.

— Mai poți să dormi, Tom, îi spuse Litton.

— Vă mulțumesc, domnule, răspunse Willow trântindu-se din nou pe așternutul de paie și numaidecât începu să sforăie.

Barry se spălă și se rase la pompa de lângă gard. Căci lui Litton puțin îi păsa dacă nu dormea decât o oră sau două într'o noapte. El putea rezista mai mult timp fără să se odihnească, căci avea obiceiul să-și facă întotdeauna rezerve de somn, din care putea consuma — dacă este îngăduită această expresie — atunci când avea nevoie.

Taurul „cap de mort“, care rumega pacinic în parcul său, îl privea mirat. Desigur el văzuse mult în viața lui, dar niciodată încă nu asistase la fosta unui bărbat.

Lângă rănit se instalase un serviciu de gardă. Cowboyul cărunt, care stătea lângă patul acestuia, pisea în clipa în care Barry se apropia și-l întrebă:

— Fi, cum ai petrecut noaptea?

— Foarte prost! N'am putut închide un ochiu, răspunse cowboyul.

Litton, pe care-l interesa numai starea rănitului, zâmbi înveselit de neînțelegerea pe care o prielise:

— Dar pentru ce ți-ai luat tocmai dumneata această însărcinare?, întrebă el.

— Doctorul m'a rugat să... Dumnezeu știe pentru ce a căzut soarta pe mine.

— Atunci pleacă acasă și încearcă să câștigi timpul pierdut. Am să preiau eu paza dumitale.

Cowboyul nu se lăsă rugat de două ori. Se ridică și plecă grăbit. Barry îngenunchiă lângă rănit și îi luă pulsul care bătea cam încet și neregulat.

Observând că rănitul își încleștase fălcile și că încerca să nu trădeze neliniștea lui lăuntrică, îi zise:

— Nu ar trebui să te încordezi atât, frate. Te vei obosi și vei întârzia astfel vindecarea.

Rănitul îl privi ținând cu multă admirație.

— Te vei însănătoși repede, continuă Barry.

— Nici nu m'aș plânge dacă nu aș avea motiv.

— Firește că nu ai nici un motiv... dar dacă continui astfel, îți faci rău. Ai fost destul de viteaz, camarade, dar nici eroismul nu trebuie exagerat... Ar fi mai bine să te odihnești și să nu mai faci lucrurile mai tragic decât sunt.

Mirat, rănitul deschise ochii mari.

— Nu ești dumneata Barry Litton?

— Ba da... Și dacă vrei, atunci când vei fi iarăși sănătos ne putem bate din nou. Acum însă trebuie să ne îngrijim amândoi ca nu cumva, din pricina dumatăle, să fiu nevoit a cresa din nou patul revolverului meu.

— Așa dar dumneata m'ai împușcat?

— Da... Am văzut scânteind țeava armei dumitale și am tras... crezând că este un altul.

— Atunci tu...,

Rănitul se întrerupse.

— Desigur... am bănuir că este Rann Duval.

— Dar eu nu am pomenit numele lui.

— Bine înțeles... admit chiar că dumneata nu l-ai văzut niciodată până acum pe Rann Duval.

— Chiar așa!

— Aceasta-i o minciună sfruntată... dar nu are nici o însemnătate. Să nu ai încredere decât în acei oameni cari știu să mintă bine la momentul potrivit.

Rănitul zâmbi. Dar apoi imediat se întunecă din nou la față.

— Scrâșnetul acesta ar putea omorî un om în starea dumatăle, prietene!

— Cum? Dar eu nu am nici o durere și mă simț foarte bine... singurul lucru care îmi lipsește este o țigară.

— Imi închipui, spuse Barry.

Și scoase din buzunar o foiță și un pachet de tutun.

— Vrei să-mi răsucești și mie una, se rugă rănitul cu priviri lacome.

— Sunt convins că-ți poți face datoria și vin-
sur, spuse Litton întinzându-i foaia și tutunul.

Rănitul întinse mâna după ele.

— În orice caz voi încerca.

Țigaretă era aproape gata când, din pricina unei
crampe, se rupse în două. O nouă încercare
dădu greș chiar dela început. Nici cea de a treia
nu reuși.

— Degetele mele sunt foarte neîndemânatece,
spuse rănitul întinzându-i lui Litton foaia și tu-
tunul.

— Încearcă încă odată, îi spuse Litton căci se
vede bine că nu ai niciun fel de durere.

Cu fața schimonosită de chinuri, rănitul îl privi,
dar nu-i răspunse nimic.

— Poți să gemi într'una, dragul meu, îi spuse
Barry, prin aceasta nu scazi cu nimic în ochii mei.
Numai dacă îmi spui unde te doare, te pot ajuta.

Rănitul se încordă și mai tare.

— Uite, aici într-o parte, domnule Litton. Doar
durerea... nu ar fi nimic... dar crampele!..

— Așa... e bine! Acum te-ai mai ușurat. Te vei
simți numaidecât mai bine. Până în cinci minute
trebuie să dormi. Dacă vrei să scapi, ai nevoie de
câteva ceasuri bune de odihnă.

Cu o îndemânare și o repeziciune uimitoare,
Barry răsuci o țigară, i-o puse omului în gură și
i-o aprinse.

— Până ce am să pregătesc eu toate cele nece-
sare, fumează liniștit.

Barry luă o găleată și o umplu jumătate la ciș-
mea. Apoi se apropie de ruinele fumegânde ale

casei, dădu cenușa la o parte și puse apa la încălzit pe jăratec.

În timp ce apa se încălzea astfel, se apropie de patul lui Tom Willow și îl sgâlțâi de umăr. Acesta, deschizând numai un ochiu, gemu atât de jalnic, încât ușor s'ar fi putut crede că el, și nu altul este rănitul pe care Barry trebuia să-l îngrijească.

— Tom, îi șopti Litton, cowboyul acela este mai grav bolnav decât credeam. Du-te și adu numai-
decât doctorul. Iar dacă nu vrea să vină... ia-l de guler.

— Îi voi spune că m'ați trimis dumneavoastră, răspunse Willow liniștit, atunci va sbura ca o săgeată

— Bine! Dar atrage-i atenția că dacă în zece minute nu este aci, viu eu singur să-l aduc.

Tom plecă în grabă. Atunci Barry luă găleata cu apă, care fierbea de acum, și se apropie de ea de rănit. Îi descheie cămașa murdară și năclăită de sânge. Bandajul de pe piept era atât de strâns, încât carnea țâșnea afară din el. În timp ce Barry deslega bandajul, rănitul gemu încet. Totuși se simți mult mai ușurat. Litton își scoase cămașa, o înmuiă în apă caldă și o puse pe rănile cowboyului.

— Mulțumesc, murmură acesta închizând ochii. Dumnezeu să vă binecuvânteze!... Asta îmi face mult bine!... Și totuși mi s'a spus că sunteți un mizerabil... nemernicii ceia!

— Nu vorbi atât, prietene.

— Îmi dau seama că acum voi adormi repede, spuse rănitul, dar mai înainte vreau să vă mai di-

vulg ceva, care vă poate fi de mare folos...

— Lasă asta deocamdată, îl întrerupse Barry. Acum vrei să-mi fi recunoscător și când vei fi iar pe picioare, îți va părea rău, poate. În afară de asta, nu-mi datorezi nici o mulțumire, căci atunci când cineva este rănit eu îi sâr în ajutor fără să mă gândesc, ce a fost el înainte. Acum, dormi liniștit te rog. Și când vei fi iar zdravăn, vom mai vorbi.

Mexicanul nu spuse nimic. Inchise ochii. Pieptul lui se ridica și cobora liniștit și regulat acum. Adormi.

După câteva minute, veni doctorul. Părea îngrijorat și turburat.

— Dar ce s'a întâmplat?, se adresă el lui Barry. Ai fost rănit aseară și nu mi-ai spus nimic?

Zâmbind, Litton îi puse mâna pe umăr.

— Știi doctore, poți fi un medic foarte bun, dar pe rănitul acesta l-ai pansat tare prost...

— Un atare criminal, răspunse doctorul ușurat, să fie mulțumit dacă se interesează cineva de el!

— Ai fost vreodată rănit de gloanțe?, îl întreabă Barry.

— Fr? Cum? Nu! Slavă Domnului! Nu!

— Mie mi s'a întâmplat acest lucru de foarte multe ori. Dar spune-mi ai ceva cazuri grave acum... pacienți pe care trebuie să-i vizitezi?

— Nu, deocamdată afacerile merg foarte prost. Doar câțiva înși răciți și tânărul Hill, care și-a stricat iar stomacul...

— Ei, de data asta să se vindece singur. Astăzi vei rămâne aci toată ziua și nu te vei

ocupa decât de îngrijirea acestui cowboy. Fi-
rește, eu te voi plăti și te voi răsplăti de pa-
gubele dumitale... Dar te rog să nu vezi în acest
rănit, decât pe un bolnav care trebuie ajutat și
cel mult pe un om care stă sub ocrotirea mea.
Ai înțeles?

CAP. XIX

O STRATAGEMĂ EȘUATĂ

Tom Willow reușise să salveze dela foc
geamantan întreg ce conținea îmbrăcămintea lui
Litton. Barry își îmbrăca tocmai cămașa pe care
i-o dăduse Tom, când poarta grajdului fu lar-
deschisă și un tânăr intră sgomotos înăuntru.
Litton îl apucă de ureche și-l duse afară, pen-
tru a nu stârni somnul rănitului.

Jignit de faptul că un personagiu atât de
însemnat ca el, era tratat cu atâta dispreț, tân-
nărul scoase din buzunar un bileț împăturit pe
care îl întinse lui Barry.

— Din partea șerifului, spuse el mahnit.

Comunicarea era scurtă și cuprinzătoare. Ea
glăsuia astfel:

„Dragă Barry,

Vino repede. Intră prin ușa din dos. Lucruri
urgente. Să nu faci sgomot.

Al tău devotat
Dick Wilson”

Litton dădu băiatului un bacșis, menit să-l
împace, își înșeuă calul și plecă în galop. Ocoli

prăzile prea umblate și se apropia de casa șerifului — așa după cum îl rugase acesta — prin ușa din dos. Își lăsa iapa în mijlocul unui tufiș de plop și sări gardul. Nu-l văzase nimeni. Intră prin ușa bucătăriei, unde rămase o clipă nehotărît. Dinspre camerele celelalte auzea scomote neliniștite de voci, așa că sodofi mai prudent să-l aștepte acolo pe șerif.

Atmosfera era înăbușitoare. Deschise un geam și se așeză astfel încât să nu poată fi văzut din afară. Își răsuci o țigară și așteaptă liniștit desfășurarea întâmplărilor ce aveau să se producă.

După câțva timp, șeriful intră grăbit în bucătărie.

— Bine, că ai sosit, îl întâmpină el pe Barry. Mai adineauri au venit la mine câțiva inși care mi-au cerut să te arestez. Sunt în camera de alături.

— Foarte ciudat, spuse Barry dând fuorul pe nas. Și pentru ce, mă rog?

— Te învinovățesc pentru câteva nimicuri doar! Jaf la drumul mare... vreo șase crime cu jalori și încă câteva mici potlogării. Spun chiar că s'a instituit un premiu pentru prinderea dumitale.

— Lucrul devine din ce în ce mai interesant! răspunse Barry ironic, aprinzându-și o a doua țigară.

— Eu, strigă șeriful, pe care foarte astăzi nu mă privesc decât foarte puțin mă cutremur văzându-te cât de liniștit rămâi la auzul unei astfel de nemernicii.

— Dar pentru ce vrei să mă neliniștesc, fute bite prietene? întrebă Barry mirat. Boierii aceștia n'au obținut nimic dela mine prin brutalitate. Este limpede acum, că ei încearcă să ajungă la vreun rezultat prin viclenie. Te-ai așteptat la altceva din partea lor?

— Nu, dar...?

— Știu ce vrei să spui, îl intrerupse Barry. Acești oameni cred că în războiu orice mijloc este îngăduit... Mă miră numai un singur lucru: că iei iau atât de serios lupta lor pentru taurul „cap de mort”. Dealtfel știu de unde pornește gândul de a mă prinde în acest mod... mult prea bun pentru ca să vină dela Morgan sau dela Chaney. Numai asupra unui singur lucru a uitat, atunci când și-a făcut aceste șirete șocoteli, să-și îndrepte atenția: cunoașterea dumitale de oameni.

Dick Wilson surâse, măgulit în sinea lui.

— Și cum ai de gând să te ferești? întrebă el.

— Voiu vorbi cu domnii câteva cuvinte pe față, spuse Barry sculându-se.

Dar șeriful îl reținu.

— Pentru numele lui Dumnezeu! spuse el, nu-mi strica planurile. Eu m'am și gândit la un mijloc hotărâtor de a-i face inofensivi pe acești băieți. Băiatului care ți-a adus măsiva mea, i-am dat ordin să povestească pretutindeni prin oraș că doi domni au venit la mine și că prin ajutorul unor hârtii oficiale și legitimații plăsmuite au încercat să pună mâna pe capul tău. Dar... se aud glasuri și pași neliniștiți. În curând vom fi martori la o scenă tare hazie.

Ah să las ușa deschisă ca să poți vedea și tu. Acum mă duc la oaspeții mei.

Șeriful plecă. Barry îl auzi cerându-și iertare pentru faptul că-și lăsase mosafirii singuri, dar alcea el, îndatorirea profesională l'a silit să lipsească.

— Ce este nou, domnule șerif? se auzi un glas puternic. Il puteți atrage în casa dumneavoastră unde să-l arestați și să ni-l predați?

— Aceasta mi-ar fi foarte ușor, răspunse Wilson. Dacă l-aș pofti aci, ar veni numaidecât.

— Acesta ar fi lucrul cel mai bun, spuse celălalt domn. L'am reține aci până ce se întuneacă, și apoi l-am duce cu mașina deși șoselele învecinate sunt foarte umblate. Dar... ce au toți oamenii ăștia de se opresc în fața casei dumneavoastră?

— Concetățenii mei, spuse șeriful, sunt oameni foarte ciudați. Dacă unul se oprește și cascadează la stele, apoi se opresc toți trecătorii și fac la fel. Dumneavoastră, domnii mei ati face bine să ieșiți în fața mulțimii și să spuneți toate învinuțiile pe care i le aduceți lui Barry. Să-l învestați pe oameni în numele legii, să vă ajute la prinderea criminalului. Toți oamenii se vor pune numaidecât la dispoziția dumneavoastră, căci în orașul nostru legea și dreptatea sunt respectate cu asințență. Iar pe deasupra recompensă va fi binevenită... pentru dumneavoastră și pentru mine însăși. lucrurile pot fi mai prietenoase însă, căci vă spun, nu este de glumă cu acest Litton, care este în stare de orice atunci când se simte stăpân pe poziție.

Cei doi domni păreau a fi bine pătrunși de adevărul spuselor șerifului. Ei încuviințară numai decât propunerea lui. Mai cu seamă că Wilson le promise să-i recomande, prin câteva cuvinte, cetățenilor din Heilligenbach.

Când Șeriful ieși în tindă cu cei doi străini, mulțimea fu străbătută de un murmur înăbușit. Toată lumea vroia să se repeadă înainte. Dar cu toții rămaseră liniștiți, căci șeriful le făcuse semn că vrea să le vorbească:

— Iubiți prieteni și vecini, încep eu, acești doi domni... care este oare prețiosul dumneavoastră nume?... Ah, da... Așa dar domnii Tim Craven și Lee Jones au venit până aci pentru a-l aresta pe Barry cel albastru, care, după cum am încercat dumnealor să-mi dovedească prin fel de fel de acte... ce spui tu, ăla din fund? Hârtia este oficială? Al dreptate, fiule!... Așa dar dumnealor au vrut să mă convingă că Barry este căutat de poliția statului, fiind învinuit de mai multe crime. Probabil că afirmația dumnealor, că sunt dispuși să înmâneze recompensa instituită pentru prinderea lui Litton... dar cât era această recompensă? ah, da, mulțumesc!... o sumă rotundă... Așa dar au promis să plătească zece mii de dolari, bani peșin, acela cari îl vor preda pe Litton în mâinile lor... ce spuneți domnule Craven?... ba nu, în mâinile justiției... Din nefericire eu ca funcționar al statului nu pot prelua nici măcar o parte din această recompensă, dar m'am gândit la voi. Voi ați putea s'o câștigați căci sunteți oameni iubitori de drept-

tafe și de lege și știți ce aveți de făcut în asemenea cazuri.

Și încheindu-și astfel cuvântarea, privirile serifului străluceau de șiretenie. El se întoarse și se adresă celor doi străini care fuseseră cam neliniștiți la început dar care întovărășiră sfârșitul discursului prin încuviințări *din cap*.

— Pe mine, domnilor, trebuie să mă iertați. Din nefericire, tocmai azi am foarte mult de lucru. Vă urez mult noroc, domnilor!

Dispăru în casă. Tocmai strângea mâna lui Barry, când de afară auziră glasul lui Samuel Raeburn, care încerca să întrea murmurul mulțimii. Armonierul urcă treptele tinzii și se așeză lângă cei doi trimiși a lui Stacey — fără incidentă — cărora îi se făcuse, în mod neîndoelnic, teamă de mulțimea, care se înghesuia spre el.

— Băeți, strigă Raeburn, să nu ne grăbim. Să vedem mai întâiu ce au de gând să facă domniile cu Barry cel albastru după ce noi îl vom fi predat.

Se făcu tăcere. Tim Craven, cel cu vocea groasă, începu să vorbească:

— Il vom pune câluse, strigă el, scoțând o pereche de câluse din buzunar și arătându-le mulțimii. Și apoi îl vom transporta cu trenul, ca legea și dreptatea să fie...

— Dar înainte de asta, îl întrerupse celălalt, adresându-se și el mulțimii, îl puteți chină și vă este îngăduit să vă baieți chiar joc de el.

Tones, care se credea un bun cunosător al oamenilor, nădăjduia să câștige prin aceste cuvinte sufletele locuitorilor din Boltonville.

— Aşa dar, strigă din nou Samuel Raeburn, cum ştii ce aveţi de făcut!

Din sute de piepturi izbucni un strigăt de bucurie. Vaulriile mulţimei, izbira furioase treptele tinzii năpustindu-se spre cei doi străni uluiţi. Tipetele lor se pierdură în qălăgia mulţimii neliniştite.

CAP. XX

RAPIREA

În haine de sărbătoare, Jimmy cutreera mândru străzile oraşului. Nu-şi putuse îmbrăca decât alt costum, deoarece, cu prilejul evenimentelor petrecute cu o zi mai înainte, se stricase complet.

Chiar tatăl său, un om foarte econom, zămbise când văzuse cât de rupte erau hainele lui Jimmy, deşi în împrejurări obişnuite, acest lucru ar fi avut drept urmare punerea în funcţiune a unei nuele subţiri. Samuel avea o mărnamă sufletească înăscută — pe care el o ţinuse toată viaţa —, căci de dimineaţă la dejun îi spusese lui Jimmy:

— Dacă vei ieşi în oraş, fiule, ai să ai nevoie de bani. Ține, iată un dolar, şi într'adevăr îi puse în mână o monedă de argint, albă şi strălucitoare. Era primul dolar pe care Jimmy îl obţinuse vreodată.

Mândru de averea sa şi de pansamentul pe care-l avea la nas şi care forma ca o pată albă pe obrazul lui ars de soare, Jimmy mergea

agale. Deodată, depe partea cealaltă a străzii
 îi strigă prietenul lui, S. Inny.

— Hei Jimmy, încotro?

— Numai așa.. puțină hoinăreală.

Skinny trecu strada și-l luă pe Jimmy (de
 braț. La colțul celălalt se întâlnește cu Charlie,
 care neavând nici el ce face, veni cu el. Mai de-
 parte, grupu'ui lor se alipiră și Buddy Wainwright,
 Slim Jone, Doc Willis și alții. Gospodinele care
 îi văzură trecând, începură să tremure pentru
 geamurile lor, pentru viața găinilor și pisicilor
 din curte.

Pudge Oliver se odihnea în fața cârciumei sale,
 când Jimmy trecu pe acolo. 'Ii zâmbi prietenos
 și îl întrebă:

— Dar ce fiule, vrei să plătești pentru toți
 prietenii tăi?

— Ai limonadă? întrebă Jimmy.

— Cea mai bună care există în toată America.
 Dar poștiți înăuntru, domni mei. Băieții se sim-
 țiră tare măguliți. Mai șovăiră însă o clipă să
 intre în cârciumă de oarece le era interzis de
 către școală, lege și părinți. Ei nu vrură însă
 să se lase mai prejos decât Raeburn, care, stă-
 pân pe banii lui, merse înainte. Sfioși pătrun-
 seră în cârciuma pe care nu o văzuseră nici-
 odată și în care căzuse mulți eroi încercați. In-
 suși Barry Litton își începuse de ai lui marșul său
 triumfal.

Băieții se ultau cu inima palpitând în jurul
 lor. Așa dar această era vestita teighea a câr-
 ciumei!

Rușinea lor se pierdu prețiat mai ales că nu se mai aflau și alți consumatori. Admirară mult îndemânarea cu care Pudge le împingea sticlele roșii și albastre. Așidul limonăzii îi înțepa la nas. Dealtfel gustul ei era cât se poate de prost, dar ei o sorbeau cu nesăț.

După ce băură cu toții, Jimmy arunță nepăsător dolarul lui de argint, care zăvăluie pe teșgheaua lustruită.

— Socotește-te rog totul.

Oliver învârti manivela casei de bani și îi dădu restul pe care Jimmy îl puse în buzunar.

Băieții părăsiră cârciuma.

Afară, Jimmy își scoase banii din buzunar pentru a vedea ce-i mai rămăsese. Numără odată, de două ori, dar nu-i venea să creadă... și totuși orice greșală era exclusă: suma tuturor bănușilor făcea întocmai un dolar.

— Așteptați o clipă băieți!, spuse el camarazilor săi.

Și se întoarse la cârciumă. Aruncă pe teșgheaua banii. O monedă de zece cenți se rostogoli pe podea. Băiatul trebui să fugă după ea până în colțul în care Jerry Deacon fusese doborât de pumnul lui Barry.

— V-ați înșelat, îi strigă el lui Pudge. Mi-ați dat un dolar întreg. Așa dar nu ați oprit nimic pentru limonadă.

— Adevărat? exclamă cârciumarul neîncrezător. Ei, bătrânețele! Dar păstrează-ți banii, eu nu iau niciodată înapoi când dau restul prea mult.

Această mă învală minte să fiu mai cu băgare de seamă aghădată.

— Eu nu primesc astfel de daruri... răspunse Jimmy, deși îi părea rău că risipise banii pe o băutură atât de proastă.

— Acesta nu este un dar, tinere. Plătesc astfel neatenția mea.

— Bine... dacă dumneata crezi astfel, spuse Jimmy grăbindu-se să-și văre banii în buzunar. Vă mulțumesc!

— Eu îți mulțumesc! îi strigă Oliver din urmă.

Jimmy porni din nou în fruntea băieților. Când trecură prin fața tutungeriei, auzi pe un cowboy necunoscut, adresându-se altui cowboy tot necunoscut:

— El este, Bob?

— Da, da, cel cu bandajul este tânărul Raeburn. răspunse al doilea.

Jimmy se roși de bucurie. Era o mare cinste să fi un om cunoscut!

O mulțime neliniștită le ieși înaintea. Oamenii vociferau, strigau, împușcau... În capul lor erau duși doi oameni, negri acoperiți de praf și de fulgi, care se țineau cu greu pe stîngă și pe care erau așezați, susținuți de mai mulți cowboy.

— Pe aceștia i-au făcut de ocară, strigă unul din tovarășii lui Jimmy. Aceștia sunt cei doi derhedel, cari au vrut să pună mâna pe Barry cel albăstru. Dar noi nu ți-am povestit încă nimic!...

În loc să potolească curiozitatea lui Jimmy, cel care vorbise, împreună cu ceilalți tovarăși, se alătură mulțimii care striga. Jimmy vru să-i ur-

meze, dar se auzi chemat de unul din cei doi cowboy:

— Ei, o clipă!

— Ce este? zise Jimmy oprindu-se.

— Jimmy, spuse cowboyul apropiindu-se de băiat, am să-ți comunic ceva. Îți amintești de mine, nu?

— Desigur, răspunse Jimmy, cu toate că el, deși își frământa mintea, nu-și aducea deloc aminte de el. Dar nu se putea face de rușine.

— Imi pare foarte bine.

Cowboyul îi puse prietenește mâna pe umăr.

— Iată ce vrem să-ți spunem: mai niuți dintre noi am hotărât să-i facem o surpriză lui Barry cel albastru... tu știi doar ce vreau eu să înțeleg prin aceasta, nu?

— Bine înțeles! spuse Jimmy deși el nu avea nici gând.

Între timp se apropiase de ei și celălalt cowboy.

— Fiindcă tu ești cel mai bun prieten al lui Barry, spuse acesta, cu siguranță că-i cunoști gustul.

Jimmy se roși de mândrie și de bucurie. Doi bărbați maturi, îi cereau sfatul... Aceasta era mai însemnat chiar decât stăpânirea unui dolar.

— Eu mă am foarte bine cu Barry, spuse el, dar nu știu bine ce i-ar putea face într'adevăr plăcere... trebuie să știți că el este foarte bogat.

— Tocmai lucrul acesta ne încurcă și pe noi! Dar când este vorba de un dar, nu valoarea are importanță, ci atenția... noi vrem să-i arătăm doar cât de mult îl prețuim.

Jimmy înțelese ușor această dorință.

— Bine, mă voi gândi la aceasta.

Și băiatul vru să se îndepărteze, dar unul din cowboy propuse atunci:

— Să ne așezăm undeva și să discutăm mai pe îndelete.

Își trecu brațul său sub cel al băiatului, în timp ce tovarășul lui trecu de partea cealaltă.

„Ei, gândi Jimmy, doi cowboy urjași, cu pînteni zângănitori la cîsme și cu revolvere adevărate la cîngătoare, dar știi că asta-i o tovarășie plăcută”. Păcat numai că tovarășii săi nu puteau să vadă aceasta.

Cei doi cowboy vorbeau neîntrerupt.

— Pentru executarea planurilor noastre, spuse cel care fusese numit Bob, noi am constituit un fel de comitet, care ne-a însărcinat să te întrebăm dacă vrei să preiei tu președinția.

— Și ce-ai avea de făcut?, se interesează băiatul.

— Președintele unui comitet este omul cel mai presus, spuse celălalt cowboy.

De abea acum Jimmy observă că el avea o mare cicatrice sub bărbie.

— Președintele hotărăște și ordonă totul, continuă cowboyul.

— Și pentru această funcție m'ați ales tocmai pe mine?, întrebă Jimmy neîncrezător.

— Firește! Deoarece tu îl cunoști atât de bine pe Litton, spuse Bob.

— Măndria lui Jimmy nu mai cunoștea margini.

— Dacă mi se propune această funcție, trebuie să o și accept, spuse el îngăduitor. Dar unde mergem? Suntem de acum afară din oraș.

— Să ne uîtăm la niște cai, răspunse omul cu

cicatricea. Bine înțeles dacă tu — în calitate de președinte — judeci că un cal ar putea fi un dar pentru Barry Litton.

— Iapa lui este minunată, își dădu cu părerea Jimmy. Așa dar calul vostru trebuie să fie cu totul aparte ca să nu ne facem de rușine cu el.

— Vezi, spuse Bob, camaradului său, ce bine ai făcut că m'ai ascultat și că n'ai încheiat, așa cum vroiai tu, cumpărarea calului acela. Președintele nostru ne-ar fi luat la zor dacă nu i-ar fi plăcut bidivul ales de noi.

Și izbucni în râs. Jimmy râse și el.

Mai mult timp ei merșeră tăcuți. Inaintau destul de repede. In cele din urmă însă, băiatul deveni bănuitor.

— Mai avem mult de mers?, întrebă el oprindu-se în loc.

— Nu, doar până în vâlceaua din spatele păduricej. Acolo locuște negustorul de cai, spuse Bob. Dar nici nu avem nevoie să ajungem până acolo, căci el a legat animalele pe care le are de vânzare, aci, la marginea pădurii. Le vom vedea acolo.

— Această este foarte caraghios, spuse Jimmy. In comerțul de cai nu se prea obișnuiesc mostrele de alegere.

— Dă-mi voje, spuse cel cu cicatricea, și tatăl tău are prăvălie. Tu ar trebui să știi că azi negustorii fac cât mai multe avantajii clienților lor. Băiatul afirmă din cap. El nu putea să nege aceasta, căci atunci ar fi trebuit să admită că tatăl său nu era un bun comerciant.

Cam după zece minute, ajunseră la marginea pădurii, unde Jimmy văzu într'adevăr, legați de copaci, trei cai înșeuși. La vederea lor, băiatul chiuî de bucurie. Erau chiar niște animale minunate... mai ales roșul din mijloc părea să-l fi vrăjit, pur și simplu.

— Ei, domnule președinte, întrebă Bob, îți place calul acesta. Vrei să-l încerci?

— Tare mult!, exclamă Jimmy deși îi era cam frică de un cal mare.

— Ei, bine, atunci încercă-l!

Și înainte de a-și fi dat seama de ceva fu înălțat în șea. Ceilalți doi cowboy săriră și ei pe caii lor. Bob apucă hățul roșului în mână.

— Nu este nevoie, spuse Jimmy, atîns în mândria lui de președinte. Li puteți da drumul..

— La început, este mai sigur astfel, spuse Bob.

Dar Jimmy îi smulse hățul și goni atât de repede, încât cowboyi de abea se pulură ține în urma lui. Băiatul, prins de vârtejul goanei, ce devenea din ce în ce mai repede, chiuja de fericire, dar nu se gândea că se îndepărta din ce în ce mai mult de oraș.

Când lucrul acesta îi veni în minte, se opri brusc și spuse:

— Barry se va bucura mult când îi vom dăruia acest cal... dar acum să ne înapoiăm în oraș. Trebuie să fie îndată timpul mesei.

De abea acum, omul cu cicatricea își arată adevăratele lui intenții:

— Deocamdată, spuse el cu vocea aspră, nu te vei mai întoarce la Bottomville... înainte... mai departe!

Jimmy plecă capul. Deodată se smuci cu putere și porni în goană. Dar după câteva secunde doar, simți o lovitură atât de puternică încât își pierdu cunoștința și căzu din șea.

Când își reveni în simțiri, băiatul își dădu seama că se afla deacurmezișul, pe șeaua unui cal. Își ridică puțin capul și privi țintă în ochii cowboyului cu cicatricea. Acesta, văzându-l trezit, se opri și spuse:

— Ei vezi, am avut și acum dreptate. Un cap atât de tânăr poate suporta orice lovitură. Adu încoace calul, Bob, să-l mutăm...

Jimmy fu din nou așezat pe roibul de adineauri, ale cărui hățuri, de astădată Bob le ținea strâns în mână.

— Acum, ia seama, fiule, zise cel cu cicatricea. Să nu crezi că nu vom îndrăzni să ne atingem de tine pentru că ești un copil. Te-ai înșela amarnic! De fapt de tine nu prea avem mare nevoie. Dar ne vei servi drept momeală pentru a-l prinde pe Barry. Dacă vrei să te faci nevăzut, sau dacă faci cea mai mică mișcare de fugă, ai să fii silit să guști câteva boabe albastre, care sunt tare proaste la gust... m'ai înțeles, nu-i așa?

Jimmy încuviință din cap. Cuvintele și tonul cu care erau rostite, erau destul de limpede de înțeles.

În pas alergător, străbătura păduri și trecură peste înălțimi pe care Jimmy nu le vizitase niciodată, nici chiar în plimbările cele mai îndepărtate.

Ajungând într-o vâlcea, cel cu cicatricea se opri să facă un popas.

— Trebuie să fie pe aci pe undeva, spuse el.

— Da, afirmă Bob.

Din spatele unei stânci se zări un cal înalt negru, pe spinarea căruia călărea un bărbat svelt. Cu inima palpitând, Jimmy îl recunoscu pe Rann Duval.

CAP. XXI

LOU ȘI BARRY

Intr'adevăr se târgușa foarte bine la magazinul Hill și Mason. Găseai acolo tot ce se putea dori. Numai atunci când era vorba de arme și muniții, fiecare om cu minte se adresa prăvăliei de specialitate „Samuel Raeburn”.

După focul care mistuise casa, Barry avea nevoie de fel de fel de lucruri, atât pentru el, cât și pentru Tom sau pentru Si Turnur, căruia voia să-i răscumpere cât mai multe lucruri. Așa dar în acea după amiază o porni spre magazinul „Hill și Mason”. Aceasta nu era atât de simplu, ca pentru alții căci el nu putea merge pe străzile principale. Nu se putea folosi decât de ulițele laterale, puțin umblate. Ori unde se oprea o mulțime entuziastă îl înconjura numai-decât. Fiecare vroia să-i strângă mâna și să-i exprime înalta sa admirație pentru un om care îl măguleau foarte mult, dar care îl împiedecau să înainteze. Căci acum era idolul consacrat al întregului Bottomville. Barry începea să simtă părțile urâte ale celebrității.

Tocmai când se furîșă în magazin, prin ușa din dos, vroind să se amestece prin mulțime, se întâlni cu Harry Mason, unul din proprietarii prăvăliei, care ținu neapărat să-l conducă el la ra-

ionul de încălăminte și să-l servească personal. În timp ce-i încerca o pereche de cisme, mirat, patronul îl întrebă pentru ce nu intrase pe ușa din față. Desigur că el se gândea că aceasta ar fi fost o reclamă minunată pentru prăvălia lui. Bine înțeles însă că nu îndrăzni să-și exprime și acest gând.

Barry îi explică pentru ce procedase astfel și termină râzând:

— Trebuie să mărturisesc că recunoștința concetățenilor dumitale îmi face din ce în ce mai multă frică.

Cinstitul negustor, care tremura pentru cea mai neînsemnată scădere de prețuri, nu pricepea cum de era cu puțință ca Barry să se teamă de ceva pe această lume.

Hotărât lucru! Eroul cel mai puternic născut din aureola gloriei sale, când îl vedea încercând o pereche de cisme ca și oricare alt muritor. Bine înțeles că domnul Mason păstră acest gând numai pentru el. Se mulțumi să dea doar din cap și să murmure:

— Da, da, orice om — cât de înaltă ar fi poziția socială pe care o ocupă — are grijile lui.

Unul din vânzători se apropie de patron. Desigur că avea să-i spună ceva foarte însemnat. Litton se îndepărtă grăbit, liber să cerceteze singur prăvălia.

La raionul cu mărfuri de lână, Barry se ciocni cu Lou Raeburn, care venise să facă

deasemeni unele cumpărături. Fata se roși și, oarecum încurcată, spuse:

— Imi pare bine că vă întâlnesc, domnule Litton. Unde este Jimmy?

— Habar n'am, răspunse Barry. Nu l-am văzut deloc azi.

— Foarte ciudat! Nici la masă nu a venit și atunci ne-am gândit...

— Nu vă neliniștiți, o întrerupse el. In zece minute îl voi găsi. Probabil că numeroșii lui prieteni au pus stăpânire pe el. Știți ce a făcut noaptea trecută?

— Nu a vrut să-mi povestească nimic. Dar așa, în linii generale am aflat.

— Este cel mai minunat și cel mai curajos băiat pe care l-am întâlnit vreodată, recunoscu Barry convins. De altfel, dacă nu mai aveți nimic de făcut și dacă nu vă este neplăcut am să vă întovărășesc o bucată de drum... tot am eu ceva de vorbit cu dumneata.

Ea nu protestă. Atunci, cu multă îndemânare, el o conduse prin usa din dos care răspundea într-o ulicioară îngustă. Într-o parte a străzii era peretele din spate al prăvăliei, în cealaltă, un gard înalt de scânduri.

Strada era liniștită și pustie. Barry se opri. Fata făcu acelaș lucru. Lou ridică ochii ei albaștri — tot atât de albaștri și de limpezi ca ai lui — spre el.

— As vrea să vă pun o întrebare, spuse

Lifton, și dacă nu vreți să-mi răspundeți, nu am să mă supăr de fel.

— Ce vreți să mă întrebați?

— Ieri seară când ați venit la mine ați mai avut și alt motiv... adică unul care să nu fie în legătură cu Jimmy?

El își dădu seama cât de mult o stingherea această întrebare. Dar curând se reculese și răspunse:

— Chiar cu riscul de a mă socoti drept o descreierată, eu tot o să vă spun adevărul. Jimmy a venit tare istovit acasă și m'a rugat să vii la dumneavoastră ca să vă întreb dacă el mai este acolo.

— Foarte ciudat! spuse Barry mirat.

— Dar ceeace este și mai ciudat e faptul că el m'a rugat să vă spun că mie și lui fata ne pare bine când îl știm la dumneata. Desigur că pentru mine nu este ușor să vă destănuiesc toate acestea, deși nu v'am spus decât purul adevăr, adăugă ea roșind.

El o privi câțva timp fără a scoate un singur cuvânt, apoi spuse:

— Deocamdată nu-mi pot explica ce legătură au toate aceste fapte, dar de un singur lucru puteți fi sigură, domnișoară Lou: dacă nu ați fi venit ieri seară, Tom Willow și cu mine n'am fi fost de mult aci... Poate că tot restul vieții mele, m'aș fi învinovățit de lășitate. Dumneavoastră trebuie să vă mulțumesc că nu am făcut un pas dezonorabil...

— Cum?. întrebă fata buimăciță. Jimmy s'a

purtat destul de ciudat, dar cuvintele 'dumitale sunt încă și mai ciudate.

Dumneavoastră Raeburnii m'ați făcut să simt că pentru om există în viață ceva mult mai plăcut decât să colinde lumea în lung și în lat, Jimmy și d-ta mai ales, miss Lou... Pe Jimmy, dealtfel, îl voi căuta numaidecât... pe scurt încă eu sunt dintr-o generație... momentan mă aflu într-o situație cam încurcată. Dacă scap cu bine din ea, atunci viu la tatăl 'dumitale și îi cer o slujbă în magazinul său pentru toată viața fie, în calitate de conducător al afacerii, fie ca argat, fie ca orice altceva.

Barry se întoarse brusc și se îndepărtă. Lou trebui să se sprijine de perete pentru a nu se prăbuși. Il urmări cu privirile mai mult timp. Dar el coti după colț și nu se mai uită înapoi. La încrucisarea străzii, Litton întâlni un băiat, pe care îl opri.

— Dumneavoastră sunteți Barry Litton ?, întrebă puștiiul entuziasmat.

— Unde este Jimmy?, se interesă Barry. I-ai văzut cumva?

— De când cei doi ticăloși au fost batiocorți așa cum meritau nu l-am mai văzut. Înainte însă am fost împreună la Pudge Oliver, unde Jimmy ne-a tratat.

— Doar n'ați băut rachiu?

— Nu... numai limonadă... și era foarte bună. Jimmy avea la el o gămadă de bani. Din nefericire după aceea nu l-am mai văzut.

— Așa? Și unde l-ai văzut pentru ultima oară?

— În colț, unde este tutungeria.

Barry Litton porni în grabă într'acolo.

Tutungiul care avea un picior de lemn și o față verzue era un om iubit de toată lumea, căci el organiza jocurile orășenești de baseball și pentru că adesea plătea din buzunarul său cheltuelile de călătorie ale echipelor străine pe care le aducea la Bottomville.

— L-ai văzut pe Jimmy Raeburn?, îl întreabă Barry.

— Azi înainte de prânz a vorbit cu doi cowboy în fata prăvăliei mele. De atunci nu l-am mai zărit. Dar am primit o veste bună: pariul municipal mai poate încă fi făcut, dacă...

— Intr'adevăr, îmbucurătoare veste, îl întrerupse Barry. Li cunoșteai pe cowboyi?

— Nu, erau străini.

— Ești sigur de aceasta?

— Desigur, eu cunosc doar pe toată lumea din Bottomville.

— Bine, dar ce au făcut cei doi cowboyi cu băiatul?

— Au plecat cu el la braț. L'ai făcut atât de celebru pe băiatul ăsta, încât și oamenii mari cari caută să-i facă cunoștință.

Barry nici nu mai auzise ultimele cuvinte. Se întorse și se repezi în stradă. Tutungiul se duse la ușă și se uită în urma lui.

— Pare să se fi întâmplat ceva, își spuse

el în sinea lui. Căci dacă un om ca Barry își pierde capul... Doamne, Doamne, cum a-leargă?... acum a oprit un băiat... iar fuge... pe căldura asta!...

Fața lui Barry Litton era roșie ca focul și respirația greoaie, când se aruncă în șeaua lepei sale și porni în galop spre locul dela marginea orașului.

Vreo nouăsprezece copii se bălăceau în apa răcoroasă. Când îl zăriră, cele nouăsprezece gătlejuri strigară deodată:

— Iată-l pe Barry cel albastru!

— Unde este Jimmy Raeburn?, întrebă Litton.

Nimeni nu răspunse.

Barry se înălță în scările șelei.

— L'a văzut vreunul din voi, după ce el a vorbit cu doi cowboy în fața tutungeriei?

Băieții se priviră tăcuți unul pe altul. Erau zăbăciți.

Barry porni din nou în goana calului. Puțin după aceea se opri și descălecă lângă ruinele fumegânde ale fostei case a lui Si Turner.

Medicul, care rămăsese toată ziua lângă rănit, îi ieși înaintea cu fața surâzătoare.

— Va scăpa, zise el. De mai multe ceasuri doarme liniștit. Nu are niciun pic de febră. Pulsul îi bate regulat. I-am extras două gloante. Al treilea va deveni neprimejdios și nu-i va pricinui nici o supărare...

— Aș putea să-l trezesc și să-l întreb ceva?, îl întrerupse Litton.

— Doamne ferește!, răspunse medicul. De abea am înlăturat orice primejdie.

Barry se apropie de Tom care, cu brațele încrucișate sta rezemat de perete, lângă ușă.

— Tom, îi spuse el, pune șeua pe catâr și vino cu mine. Avem de făcut un drum foarte lung.

— Iar s'a întâmplat ceva cu taurul „~~șap~~ de mort”? întrebă Willow mârâind.

— Nu, de data asta nu este vorba de el. Uite ți-am adus o pereche de cisme. Nădăjduesc că ți se vor potrivi.

Îi dădu cismele strălucitoare pe care le dusesese tot timpul sub braț și pătrunse în grajd.

CAP. XXII

Când Barry se apropie de patul rănitului, acesta deschise tocmai ochii și zâmbi.

— Cum te mai simți, camarade? îl întrebă Litton.

— Multumesc! Am dormit foarte bine. Ce s'a mai întâmplat?

— Lucruri foarte neplăcute. Tovarășii dumitale l-au răpît pe Jimmy Raeburn. De aceea — din nefericire — trebuie să-ți spun câteva întrebări.

— Jimmy.. este băiatul care vi-e prieten, domnule Litton?

Barry afirmă printr'o mișcare a capului.

— Vrei să-mi dai toate lămuririle necesare?

Cowboyul pări și închise ochii. Apoi îi re-deschise și răspunse :

— Vă voi spune tot ce știu.

— Imi dau seama că nu-ți vine ușor să vorbești. Dar să nu ai nici o grijă. Dela mine nu va afla nimeni vreodată că mi-ai spus ceva... Îți dau cuvântul meu de cinste! Așa dar, ce ordin v'a dat ieri seară Duval?

— Să punem mâna pe dumneavoastră. Duval spunea despre băiat că este tare sprinten și că stă întotdeauna la pândă, dar ordinul lui nu vă privea decât pe dumneavoastră. Trebuia deasemeni să doborîm pe oricine ne-ar fi stat în cale... dar aceasta numai în cecace îl privea pe Tom Willow.

— Prin urmare nu crezi că băiatul a fost ?...

— Să-l împuște? Nu, nu cred aceasta, bine înțeles în afară de cazul în care băiatul le-ar pricinui prea mari greutăți. Situația ar deveni atunci foarte periculoasă pentru el, căci Duval are destui oameni gata să tragă, la cel mai mic semn al lui, și într'un copil și într'o femeie chiar.

Litton își scoase batista și își șterse sudoarea de pe frunte. Lumea era atât de mare, iar Jimmy Raeburn atât de mic... unde să-l găsească ?

— Imi poți spune unde se ascunde Duval ? Unde este tabăra lui ?

— Nu știu aceasta, căci el și-o schimbă în fiecare zi.

— Așa dar, chiar dacă ai putea călări, nu ai știie încotro să te îndrepti.

— Nu! răspunse mexicanul.

Barry îl privi aspru. Omul părea că spune adevărul.

— Bine! Dar desigur că Duval nu lucrează pentru nimic. Știi dela cine ia el bani? Dela Chaney sau dela Morgan? Sau poate dela amândoi?

— Nici asta nu știu. Dar îmi amintesc că odată am fost trimis cu un bilet adresat judecătorului, la ferma Chaney.. dealtfel și Blister Matthews era cu mine.

— Cum v'a primit judecătorul?

— Foarte amabil și îndatoritor, răspunse cowboyul. Părea că nici nu-i pasă că alții aflaseră de vizita mea. Nu a vorbit prea mult cu noi. Mi-a dat răspunsul într'un plic în care fosea ceva... fără îndoială că erau bancnote..

— Prin urmare Duval ia bani dela Chaney, spuse Barry. Rămâi sănătos camarade și nu-ți mai face niciun fel de griji. Iau eu seama la toate.

— Vă duceți să căutați băiatul? întrebă rănitul.

— Da... așa vreau cel puțin.

— Dumnezeu să fie cu dumneata! Mult noroc!

Îi întinse mâna lui Barry, care i-o strânse ușor. Apoi respiră adânc și închise iar ochii.

După ce Litton recomandă din nou doctorului să nu se miște de lângă patul rănitului. Litton încăleacă. Willow făcu acelaș lucru.

Când ei trecură prin fata tarcului, taurul „cap

de mort" începu să mugească. Râgăelile lui păreau sinistre și semănau cu urletele unui lup.

— Blestematule, îl ocorî Tom, mai termină odată cu cârâitul tău prevestitor de nenorociri. Găsești că nu ai făcut de mult timp victime?

— Trebuie să ne grăbim dacă nu vrem ca într'adevăr Jimmy să se numere printre victimele taurului. Derbedeii ceia Lau răpit...

Nu era nevoie să i se spună mai mult ca Tom să dea pîntenî catârului său. Și fără să întrebe încotro se îndreaptă, el urmă repede pe stăpînul său.

Lumina zilei scădea din ce în ce. Noaptea veni. Stelele scânteiau acum pe bolta cerului. Adia un vînt ușor.

Barry nu rostea niciun cuvînt. Însoțitorul său habar nu avea încotro se îndreptau. Deodată, pe cînd se aflau într'o pădurice deasă, Litton se opri brusc și coborî depe cal. La oarecare distanță, printre ramurile arborilor, lăcăreau lumini.

— Ai grije de animale, recomandă Barry lui Tom. Slobozește curelele șelelor și lasă-i să răsuflă. Dar după vreun sfert de ceas strînge curelele din nou căci va trebui poate să mergem mai departe.

— Așa?... Și unde domnule?, îndrăzni Wil low să întrebe.

— Nu știu... poate la dracul, răspunse Litton supărat.

— Acela nu ne va mai da drumul atât de repede, mârâi Willow.

Și privi descurajat în urma stăpânului său, care fugea prin desiş spre lumini. Curând Litton dispăru în depărtare.

Litton se opri în fața conacului judecătorului Chaney, pe care vroia să-l cerceteze puțin. Marea tindă era umbrită de mulți copaci care îi dădeau un aspect și mai întunecos. Casa era construită în două părți: la dreapta se aflau camerele familiei judecătorului, la stânga încăperile cowboy-lor.

Litton, ascuns de un copac cu ramurile dese, lscodea printre frunze.

La lumina lămpii, prin crăpătura ușei deschise, Barry văzu o femeie bătrână, o fată tânără și doi bărbați tineri discutând aprins. Judecătorul se plimba dela un capăt la celălalt al tinzii, ținând mâinile la spate și fumând mereu. Din când în când, arunca câte un cuvânt în discuție fără a-și scoate țigara din gură.

Barry avea în fața ochilor imaginea unei familii fericite, care, după munca zilei gusta din plin răcoarea serii înstelate.

Din camerele cowboy-lor se auzeau cântece de mandolină.

Numai plimbarea neliniștită a judecătorului strica întrucâtva armonia generală. Părea tare turburat.

Litton, ferit de întunericul copacilor, se furișă de lângă partea locuită de cowboyi, spre tindă.

El sui cele câteva trepte. Apoi se opri și se întoarse. Dar reveni din nou. Făcea astfel ca și când nu ar fi îndrăznit să-l stingherească pe judecător. În cele din urmă acesta îl zări.

— Ce este?, se auzi glasul lui Chaney.

El credea că Litton este unul din cowboyi săi.

— Aș vrea să vorbesc o clipă cu dumneata domnule judecător, spuse Barry cu vocea preț făcută.

— De câte ori v'am spus până acum, se răstă judecătorul, că nu vreau să-mi deranjați liniștea. Vino mâine dimineață la birou.

— Dar lucrul ce am să vă spun nu suferă amânare.

Chaney coborî în grabă scara. Il conduse pe pretinsul cowboy într'un colț și îi spuse;

— Ei, vorbește repede... De fapt cine ești dumneata?

— Barry cel albastru și iată cartea mea de vizită, spuse Barry, ținând revolverul în stomacul judecătorului. Nădăjduesc că în ciuda întunericii o veți putea citi. Știți ce vă așteaptă dacă faceți cea mai mică mișcare sau dacă strigați!

Judecătorul nu spuse niciun cuvânt și nu se mișcă deloc. Dar tremura din tot corpul.

— Omul dumitale La răpît pe Jimmy Raeburn. Unde l-a dus?

Înainte ca judecătorul să fi putut rosti vreun cuvânt, tânăra fată se apropia fugind și strigând:

— Tată, Buck ar vrea să știe unde...?

— Opreți-o!, porunci Litton șoptind.

— Hary! strigă Chaney, pleacă și lasă-ne în pace. Am o discuție de afaceri.

— Dar Buck vrea numaidecât să știe...

— Ei drăcie! strigă judecătorul supărat. Lasă-mă în pace! Este nemaiauzit ca în propria ta casă să nu ai un pic de liniște.

Speriată, tânăra fată se întoarce din drum și se îndepărtă mâhnită.

— Așa dar unde se află Jimmy Raeburn, măi întrebă încă odată Barry Litton. Dar vă rog să răspundeți repede și să nu încercați să ocoliți răspunsul căci eu sunt hotărât la orice.

— N'am habar, răspunse judecătorul. Și apoi nici nu pricep prea bine despre ce-i vorba, domnule Litton, căci din nefericire există între noi mai multe neînțelegeri și...

— ...și între dumneata și domnul Duval, continuă Barry, există o înțelegere deplină.

— Vorbești de Rann Duval? întrebă judecătorul prefăcându-se mirat.

— Desigur. Pe el l-ați aruncat asuora mea și l-ați însărcinat să redobândească taurul „cap de mort”. Am destule dovezi în această privință care ar fi suficiente ca să vă ducă la spânzurațoare... mai ales că în râvna dumitale nu te-ai dat în lături dela o mică încercare de crimă. Cel mai bun lucru ar fi să fac eu singur dreptate: să-ți vâr în burtă câteva drame de plumb... dar prin aceas'a, din nefericire nu l-as recăuța pe Jimmy. Deaceea pentru ultima oară: unde-l găsec pe Rann Duval?

— Domnule Litton, ceea ce îmi spuneți mă jignește foarte mult. Chiar dacă dumneata ai o părere proastă despre mine, trebuie să știți că niciodată un copil nu are pentru ce se teme de mine. Eu sunt întotdeauna...

— Economisiți cuvintele frumoase, îl sfătuiește Barry. Răspundeți-mi pe scurt: unde se află Rann Duval?

Judecătorul se uita țintă în pământ. Tăcea.

— Așa dar nu vreți să-mi spuneți. Atunci veniți cu mine până în tufiș căci eu nu vreau să vă împuşc în fața familiei.

— O clipă, se rugă gâfâind judecătorul. Îți spun totul. Despre băiat nu știu absolut nimic... crede-mă că aş fi întrebuințat toată puterea mea pentru a împiedeca această faptă necugetată. Pe Duval ai să-l găsești în „Crângul cedruilor” la marginea oraşului... Știi unde, nu?

— Am auzit despre el.

— Într-o vâlcea, din acest crâng, se află ascunsă o colibă dărăpănată. Vei recunoaște locul înainte de a vedea coliba, după cedrul bătrân. Copacul stă strâmb și pare că se prăbușește. Dacă pleci imediat... dar unde este călul duminicilor?

— În dosul casei lângă puț, mînti Barry.

— Atunci trebuie să călarești numai spre dreapta ca să ajungi la „Căpătâna de Zărar”, unde acolo se vede foarte bine... această colibă este cartierul general al lui Duval.

— Cât o să mai stea el acolo?

— Cu siguranță încă două-trei zile...

— Bine, domnule judecător! Dar acum tot trebuie să mergi cu mine în dosul copacilor.

— Doamne Sfinte! Dar ce vrei să mă onori?
murmură judecătorul.

— Aș avea mare poftă să pun stărsit vieții
dumitale scandaloase, spuse disprețuitor Barry.
Dar las aceasta în seama justiției care mai de-
vreme sau mai târziu tot va pune mâna pe dum-
neata. Deocamdată vreau numai să vă iau orice
posibilitate de a alarma pe cowboyi dumitale.

~~Socotea Deocamdată vreau numai să vă iau orice~~
~~posibilitate de a alarma pe cowboyi dumitale!~~

La cel mai mic sgomot suspect, veți căpața un
glonte, bine țintit, în cap.

Judecătorul oftă, apoi se întoarce către tindă
și strigă alor săi.

— Plec puțin! În câteva minute sunt înafol.

Îl urmă supus pe Barry. Socoti însă necesar
să-l asigure în fiecare moment că el nu luase
cu nimic parte la răpirea băiatului. Socotea pro-
cederul lui Duval drept o mare greșală, pe care
o vesteiea în totul.

Barry îl lăsa să vorbească neîntrerupt. Când
socoti că este destul de departe de casă, dispăru
în intuneric.

Cheney se opri. Mult timp nici nu îndrăzni
să se miște. Apoi se întoarce la conac.

CAP. XVIII

Când Litton ajunsese la locul unde îl lăcase
pe Tom, îl găsi suit pe câtarul său.

— Poți cobori iar, îi strigă Barry. Mai avem
timp! Am stat de vorbă mai amănunțit cu dom-
nul judecător... minte cu foarte multă îndemă-
nare și exagerează că orice negușor. Fărăste că
și eu l-am păcalit. Dar m'am ferit să observe

Ceva. Desigur că se va prinde în cursă.

-- Foarte bine, mărâi Tom coborînd de pe catâr. Nădăjduiesc că acum voiu avea și eu ceva de făcut, căci m'am plictisit să tot stau mereu în coadă.

-- Prietene, spuse Barry, dacă lucrurile vor lua întorsătura pe care o aștept eu, atunci vei avea foarte multe de făcut. Ar fi foarte bine dacă ai vrea să intri în acest tufiș, căci după socoteala mea în cel mult trei-patru minute, dela casa ceea de icos va veni spre noi un călăret.

Isi duseră animalele ceva mai departe în mijlocul tufișului și ocupară un post de observație prielnic, de unde puteau supraveghia întreg povârnișul.

După puțin timp, Tom șopti stăpânului său:

-- Șefule, acolo, dinspre dreapta... vine un călăret.

-- Fă vezi, lucrurile merg de minune, răspunse Barry tot încet. Trebuie să-I oprim numaidecât pe băiatul acela.

-- Al dracului să fie el! Cât de repede merge!!!

Liton sări în sus și ținând revolverul întins strigă cu glas puternic:

-- O clipă, măi frate!

Caful se spercă și se ridică în două picioare. Călărețul strânse hăturile. Scudulitura bruscă îi aruncă înainte. Se lovi de crupa șezei. Iar când se ridică din nou, de abea stăpânindu-și o injură-tură, simți revolverul lui Barry în piept.

-- Încetîșor! Încetîșor, băiete. Nu umbra după urmă. Mei bine ridica mâinile în sus.

— Ei drăcie, dar cine ești dumneata?, întrebă călărețul supunându-se poruncii primite.

— Numele meu este Barry Litton.

— Și boșorogul acela mi-a spus că te-ai dus călare pe după casă, spuse cowboyul supărat.

— Chaney minte oridecâteori deschide gura.

— Atunci nu este adevărat nici că l-ai coborât pe judecător din propria lui tindă.

— Ba da, aceasta este așa. De astă dată nu a mintit, spuse Litton râzând. Dar coboară odată, frate!

— Numai nemernicul ăsta, spuse cowboyul arătând spre cal, este de vină că trebuie să mă supun, căci s'a oprit înainte ca eu să pot trage.

Cu mâinile ridicate, cowboyul coborî de pe cal.

— Leagă-! i porunci Litton lui Tom.

Dar acest ordin era de prisos, căci Willow scosese de acum din buzunar o frânghie groasă și legă mâinile cowboyului la spate, cu un nod marinăresc.

— De fapt cine ești tu?, se informă Barry.

— Asta nu are nici o însemnătate, mârâi cowboyul.

— Să nu vorbești astfel, îl sfătuî Barry. Și apoi ar trebui să-mi spui numele tău, căci și eu m'am prezentat.

— Dacă te interesează cu orice preț află că numele meu este Chuc Whalen.

— Am auzit vorbindu-se despre tine... Se pare că ești un vânător neîntrecut. Tragi tot atât de bine cu stânga ca și cu dreapta. Dar mângâie-te, Chuc și celui mai bun i se poate întâmpla odată să aibă ghinion.

— Da, am avut mare ghinion, spuse Chuc. Dar faptul că nu mă mai pot arăta cu fruntea sus, în fața oamenilor nu schimbă cu nimic lucrurile.

— Dracul nu este chiar atât de negru!, exclamă Barry. Sbune Chuc vrei să vorbești sincer cu mine?

— Desigur, căci ce-mi rămâne altceva de făcut?

— Atunci spune unde te-a trimis Judecătorul? Ce ordine ți-a dat?

— Mi-a poruncit să iau cel mai bun cal din grajd și să zbor ca vântul până la Tom Chaney căruia să-i spun că dumneata te-ai ivit din nou, că Jimmy Raeburn a dispărut și că ți-ai exprimat bănuiala că Rann Duval lucrează pentru Chaney.

— Tu trebuie să execuți acest ordin, atât de lung.

— Da, desigur.

— Bine, dar acum spune-mi și porunca adevărată.

— Dar aceasta e...

Barry se apropie de el.

— Tovarăși tăi au răpit un copil de doisprezece ani, numai pentru a-mi face mie rău. Tu crezi că mie îmi va fi rușine să te silesc să-mi spui ceea ce vreau să știu? Atunci te înșeli...

— Dar... omule, înțelege că eu ți-am spus adevărul, îl asigură Chuc Whalen.

— Tom, se adresă Barry lui Willow, trebuie să-ți silim să ne spună adevărul. Pune-i lațul pe după gât și...

— O clipă, îl întrerupse Whalen, trebuie să admită că eu...

— Tu ne-ai mințit fără nerușinare, băiete, se răsti Litton. Dar minciunile tale au fost descoperite. Acum, spune-ne adevărul, căci de na..

— Trebuia să fug cât mai repede posibil până la Duval și să-i spun că ești pe urmele lui.

— Altceva nimic?

— Nu, altceva nimic.

— Nimic despre tânărul Raeburn?

— Nu, te asigur.

— Și nici o scrisoare pentru Duval?

— Nu.

— Dacă nu ai nimic împotriva, mă voi convinge singur de aceasta.

— Se află în buzunarul dela piept al cămășii, scrișni Whalen. Dacă să te ia!

La locul indicat, Barry găsi un plic. Il deschise și află înăuntru un bilet fără titlu și fără iscălitură pe care era scris următorul mesaj:

„Litton este în căutarea lui Jimmy Raeburn. A fost un gând greșit de a-l răpi pe băiat. Tot orașul se va răscoli din pricina aceasta. Bănuiala va cade firește asupra mea... sau asupra Morganilor. Dacă nu poți ajunge la nici un rezultat, trimite puștiul în oraș sau termină cu el, într'asa fel încât un accident să pară foarte natural”.

— Da, da... Stacey este specialist în astfel de „accidente”, murmură Barry împăturind la loc biletul.

— Cine este Stacey?, întreabă Whalen uimit.

— Un vechiu prieten al meu. Tom, pune niște cătușe la picioarele domnului și leagă-l fideles.

— Vreți să mă înăbușiți? strigă Whalen în-

grozit. Mai bine omorîi-mă cu cuțitul sau cu un glonte!

— Alegerea trebuie să ne-o lași nouă, spuse Barry. Tom, fă ce ți-am spus, dar bine înțeles astfel ca Whalen să poată respira.

În timp ce Tom executa ordinul, măriia furios:

— Ce risipă de timp zadarnică!... Derbedeul ăsta valorează tot atât cât și un criminal... ca și când dacă noi am fi fost prinși, banda ar fi stat un moment la îndoială să ne bage un cuțit în spate...

— Nu te necăji, prietene! Îți va dăuna temului. Nu uita că sunt doar reprezentantul șerifului și trebuie să mă conformez ordinelor legale.

— Legea interzice... începu omul legat cu furie.

Dar prizonierul nu putu să spună mai mult, căci mâna vânjoasă a lui Tom îi vârîse — fără delicatețe — în gură basmaua pe care o purta la gât.

— Ce s'a întâmplat? întrebă Barry uimit.

— Nu mai puteam suporta flecăreala neghibului ăsta. Mă supăra prea mult!

— Scoate-i năframa din gură, porunci Barry.

Willow se supuse în silă. Prizonierul răsuflă greu.

— Această este... da... îngrozitor, găfli el:

— Dacă vei fi cuminte, adăugă Barry, vom încerca să-ți economisesc chinul. Unde se află Rann Duval acum?

Whalen ridică din umeri.

— Nu pot să-ți spun. Duval m'ar omorî.

— El nu va afla nimic din toate acestea, îl asigură Litton.

— El află ce face sau ce spune oricine... chiar unul care se află la o mie de mile depărtare.

— Se pare că tu îl cunoști foarte bine.

Litton se adresează lui Tom:

— Ei, atunci nu-i nimic de făcut!

Uriaşul întinse mâna cu basmaua spre gura prizonierului.

— Nu, nu, strigă Whalen, mai bine să mă împuşte Duval, decât să mă sufoc în felul acesta.

— Atunci?

— Călăriţi drept în această direcţie... drumul urcă mereu... veţi ajunge la înălţimile celea negre... le puteţi zări şi de aci.. Nu ştiu pentru ce li se spun negre... proba' îl pentrucă pe ele cresc atât de mulţi pini.

— Bine, spuse Barry. Văd acele înălţimi, dar mai departe?

— Acolo se află o vale adâncă cu mai multe ridicături ciudate... par ca nişte uriaşe movile de cârţiţe... În mijlocul văii se înalţă o stâncă roşiatică, străbătută de vine albe. Eu mă opresc întotdeauna lângă această stâncă şi strig prelung de câteva ori: „allo... allo...: oo, oo:” Descalec, îmi răsucesc o țigară şi aştept. Nu mai durează mult, până apare cineva...

— Duval?

— Nu, el nu vine niciodată. Unul din oamenii lui se apropie de mine şi mă întrebă ce s'a întâmplat. Ii spun care-i misiunea mea sau îmi dădau scrisoarea pe care o duc la mine — când

■ cazul — și mă reîntorc la fermă. Asta-i tot... mai mult nu știu chiar dacă ar fi să-mi scofi sufletul din mine. Am spus numai adevărul, juri!

— Sunt convins de aceasta, spuse Barry. Și aș vrea chiar să-ți dau drumul, dar pricepi că deocamdată nu pot îndrăzni să fac aceasta.... Mai târziu te vei înapoia la fermă...

— La fermă nu mă mai reîntorc în niciun caz... mai bine aș veni cu dumneata. Litton îți urez noroc! Te-ai purtat cu mine mai frumos decât meritam!...

CAP. XIX

Barry Litton și Tom Willow își înșeuară în grabă caii și porniră direct spre înălțimile cele negre care se desluseau la orizont. Cu toate că din pricina catărului nu puteau înainta prea repede, ei ajunseră destul de curând în valea largă, unde căsără totul, întocmai cum le descrisese Chuc Whalen.

Stânca roșie se ridica ca și o piramidă în văzduh. La intrarea în defileu, Litton se opri:

— Tom, spuse el însofitorului său, tu rămâi aici! Ferește-te însă... uneori boerii aceștia au ochii foarte buni... iar aceasta ar da loc la greutăți și discuții de prisos.

— Dar dumneata, mârâi Willow, vrei cu orice preț să-ți frângi gâtul?

— Desigur că nu acesta este gândul meu. Dar nu se știe niciodată ce se poate întâmpla. Dacă nu mă reîntorc până în două-trei ceasuri. Întoarce-te în oras și spune șerifului că, în cazul

de față, vreo zece oameni de ispravă ar fi mai folositori decât cincizeci de măgari adunați cu greutate. La revedere!

Tom îi dădu mâna. Litton i-o strânse cu prietenie. Apoi se afundă în vale.

Chiar ziua era destul de întuneric pe acolo. Noaptea însă era cu adevărat sinistru. De peste tot se părea că pândesc stafii și numai când te apropiai vedeai că nu sunt decât mărăcini, copaci sau ridicături de pământ. Stânca roșiatică se deosebea în întunecimea nopții, întocmai unui ghetar pe mare.

Când ajunse la poalele ei, Barry descălecă. Iapa dădea din cap și sforăia... ca și când ar fi presimțit primejdia.

— Ai dreptate, curajosul meu cal! spuse Litton, bătându-și iapa pe grumaz.

Apoi strigă cu glas puternic:

— Alot!... Alot!... ool!... ool!...

Strigătele prelungi fură repetate de mai multe ori de ecou. Totul era lugubru și înfrigorant. Nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Nu se mișca nici o frunză măcar. Barry mai așteaptă un minut, își repetă și mai tare chemarea sa.

Puțin după aceea auzi un zgomot de pași. Zări umbra unui om. Un bărbat înalt și slab venea către el. Se apropie foarte mult și se opri tăcând în fața lui.

Avea cam aceeași statură ca și el, dar umerii nu erau tot atât de lați ca ai lui Barry. Purta o pălărie cu marginile moi. Era atât de frasă pe față încât, în întunec, părea o șapcă lipită pe cap.

— Cine ești tu?, întrebă el după un timp.

— Aș vrea și eu să-ți pun aceeași întrebare: cine ești tu?

— Ce cauți aci?

— Pe cineva, care în niciun caz nu este atât de înalt ca tine.

— Oamenii din aceștia găsești foarte mulți în lumea largă. De unde vii?

— De la un prieten al celui pe care îl cauți!

— Și nu vrei să-mi spui cum te cheamă?

— Numele n'are nici o însemnătate în toată această afacere. Altfel mi l-ai da și tu pe al tău. Nu cumva se află pe aci prin apropiere?

— Cine?

— Cel pe care îl cauți!

— De unde vrei să știu eu aceasta?

— Cum așa? Poate că vrei să mă ții aci toată noaptea?, întrebă Litton prefăcându-se supărat.

— Ei drăcie! Imbecilule. execută ordinul cu care ești însărcinat și apoi cară-te repede.

— Am primit porunca să predau o scrisoare. Mai multe nu știu.

— Dă-o încoace! Poate îl găsesc eu pe cel despre care vorbești.

— Nici nu mă gândesc! Mă crezi atât de prost? Să dau scrisoarea primului venit care mi-o cere?

— Dar, pentru ce te temi?

— Știu eu!, exclamă Litton. Poate faci parte din echipa șerifului... ce mă fac eu atunci?

Poate că tu ești chiar Barry cel albastru în-
suși?

— Omul izbucni în râs.

— L-ai văzut vreodată pe Litton?

— Firește!

— Imi voi aprinde o țigară... cu acest pri-
leji mă poți zări.

Aprinse un chibrit și-l ținu ridicat pentru
a-și lumina fața. Imaginea pe care o zări Barry
era înfricoșătoare. Omul din fața lui avea
nasul turtit. Probabil că o lovitură bine tin-
tită îl spărsese nasul. Ochii lui de o culoare
închisă, aveau ceva rece, înțepător. Omul a-
proprie vârful chibritului aprins de o țigară.

— Nu, desigur că tu nu ești Litton!

— În schimb, tu semeni foarte bine cu el.

— Mi s'a mai spus aceasta... nu este chiar
atât de măgulitor. În orice caz, însă Litton este
și mai înalt și mai gras decât mine.

— Da... mi se pare și mie că Barry este mai
înalt și ceva mai lat în spate. Dar pentru ce te-au
trimis azi pe tine cu scrisoarea și nu pe celălalt?

— Te gândești la Chuc Whalen?

— Așa dar tu îl cunoști pe Chuc? Ei, atunci
lucrurile se simplifică. Dă-mi scrisoarea.

— Nu, dragul meu. Nu merge chiar atât de
ușor. Mai întâiu, trebuie să știu dacă ți-o poți
încredința, spuse Barry prefăcându-se că se gân-
dește. Stai! Am o idee! Aveți un prizonier în
tăbără, nu?

— Un prizonier? Te gândești poate la micul
Jimmy Răchun?

— Vezi, acum sunt sigur că și tu faci parte din banda răpitorilor. Du-te și spune-i lui Rann Duval, că judecătorul este tare mâniat că l-a răpit pe băiat. Prin aceasta ne-a pus pe toți într-o situație foarte grea. Tot Bottomville e indignat de dispariția băiatului... dar ce face el?

— Deocamdată este încă foarte bine dispus, dar dacă cei din Bottomville vor face vreo prostie...

Un gest al mâinii, foarte semnificativ, sfârșea fraza.

— De altfel eu nu înțeleg pentru ce se mânie Chaney pentru atâta lucru.

— Judecătorul cunoaște oamenii de aci mai bine decât noi și știe că răpirea copiilor este un lucru foarte supărător. Era atât de furios și de turberat încât mi-a dat scrisoarea pentru Duval fără plic.

— Așa? Așunci tu ai citit-o?

Litton îl bău pe umeri râzând.

— Chiar dacă aș fi citit-o, aș fi uitat de mult conținutul ei, spuse Barry întinzând bilețul. De altfel te sfătuiesc și pe tine să faci același lucru. La revedere!

— Vrei să pleci? Mai așteaptă puțin. Poate că trebuie să duci un răspuns.

— Nu mi s'a spus nimic în privința asta. Mi-am executat ordinul. Așa dar., la revedere!

— Așteaptă puțin nătarăule! strigă dărbatul slab.

Dar Litton se și aruncase în sea și pornise la galop.

Nu călări departe. Se opri și observă cum omul cu nasul turtit dispărea printre copaci. Descalecă, își duse iapa într'un tufiș des și se puse la pândă, sigur fiindcă animalul său nu va ieși la iveală fără ordinul său, chiar dacă ar fi auzit împușcături.

În vârful picioarelor, cu mâini'e întinse, Litton se puse să-l urmărească pe cel cu care vorbise mai adineauri. Dar de-împotrivă că nu ar fi dat de el, dacă o rază de lumină nu s'ar fi ridicat înaintea lui.

Omul cu nasul turtit nu fu în stare să-și înfrâneze curiozitatea. La lumina a trei chibrituri aprinse unul după altul, el citi biletul lui Chaney. Litton pufu foarte ușor să se apropie, neobservat, de el. După ce termină de citit, omul se îndepărta. Barry se luă după el și își potrivea pasul astfel încât nu se auzea nici cel mai mic șopot. Printre copaci, zări în depărtare lumina focului din tabără. În jurul focului, se mișcau umbre întunecate. Barry reuși să se apropie într'alt, încât vedea și auzea foarte bine.

În jurul focului, erau adunați vreo doisprezece bărbați. Printre aceștia, cel cu nasul turtit, care se apropia acum de Duval, părea o frumusețe. Jimmy Raeburn, cu mâini'e și cu picioarele legate stătea lângă șeful bandei. Se vedea bine că nu suferă deloc. Era destul de vesel.

-- Ei Greg, ce a fost? întrebă Duval.

-- O scrisoare din partea judecătorului. Răspunse cowboyul, întinzând biletul lui Duval.

Acesta tresări.

— Unde este plicul? întrebă el cu glas aspru.

— L'am primit fără plic.

Duval îi smulse hârtia din mâini, o desbături, o citi în grabă, și apoi îl privi cercetător pe Greg.

— Ai citit biletul?

— Da, admise cel întrebă. Eu știam că judecătorul trimite totdeauna comunicările sale în plic închis. M'am temut de o cursă, mai ales că...

— Bine! îl întrerupse Duval aruncând hârtia în foc. Adu-l înapoi pe omul care a adus scrisoarea.

— A plecat numaidecât. Nu a vrut să aștepte desoc.

— Și l-ai lăsat să plece, strigă Duval atât de tare încât lui Greg i se miară picioarele de spaimă.

— Era un începător, încercă el să se scuze. Nu a vrut cu niciun preț...

— Cam ce înfățișare avea?

— Era de statura mea, numai că avea umeri mai lași. Să tot fi avut vreo douăzeci și patru-douăzeci și cinci de ani. Ochi îi aminteau pe cei ai lui Barry cel albastru...

— Nemernicule, dar acesta era chiar Barry Litton! strigă Duval scos din fire.

— Descrierea lui Greg îi seamănă perfect! exclamă entuziasmat Jimmy.

Cowboyi din jurul focului, săriră în sus.

— Băieți, le spuse Duval, cu siguranță că Litton este în imediata apropiere a noastră. De asta aceasta, trebuie neapărat să-l prindem. Richter și José, luați cei mai buni cai și supravegheați

marginea pădurii. Dacă vedeți vreun călăreț, so-
mați-l să se oprească. Dacă nu vă ascultă, tra-
geți imediat în el. Voi, Jake și Greg, duceți-l
pe băiat în colțul acela întunecat. Păziți-l bine...
Dacă vă atacă cineva, împușcați-l mai întâi de
puștiu...

— Dar pentru ce să nu facem asta chiar de
acum? îndrăzni să-l întrerupă Greg. Am avea
mâinile libere!...

— Taci!, tună Duval. Tu trebuie să faci ceea ce
îți poruncesc eu. Nimic altceva! Te sfătuiesc să
fi cu băgare de seamă... Ai făcut de acum o
prostie... de ajuns! Voi ceilalți veniți cu mine!
Să cercetăm pădurea...

CAP. XXV

Desigur că pentru cineva care nu ar fi fost
direct interesat, ar fi fost foarte instructiv să
vadă cu câtă repeziciune și exactitate se exe-
cutau ordinele lui Rann. Dar pentru Barry
Litton, care lua deasemeni parte la joc, lucru-
rile nu aveau nici un aspect amuzant.

Tropotul copitelor cailor celor doi călăreți
trimși la marginea pădurii, se pierdura în de-
părtare. Jimmy fu dus de către Jake și Greg
în cealaltă parte a luminișului. Ceilalți, împăr-
țiți în trei coloane se pregăteau să cerceteze in-
teriorul pădurii... Erau foarte conștiincioși și
procedau cu metodă: fiecare grup avea un re-
flector puternic cu care lumina copaci și tufi-
șurile.

Litton își dădu seama că nu mai putea rămâne acolo unde se afla. Avea de gând să se retragă până acolo unde își lăsase caul și apoi, în ciuda celor doi păzitori să-și încerce scăparea prin fugă. Deocamdată nu avea altceva de făcut. Dacă ar fi încercat să-l libereze acum pe băiat, prin aceasta l-ar fi pus și pe Jimmy ca și pe el într'o primejdie mai mare. Căci desigur Greg era foarte dornic să repare greșala săvârșită.

Dar numai după câteva sute de metri, Barry își dădu seama că greșise direcția. Un deal abrupt se ridica în fața lui, deal pe care nu-l întâlnise la venire... Nu se putea îndrepta însă nici la dreapta și nici la stânga, căci atunci ar fi căzut pradă uneia din cele trei grupe. Porni spre culmea dealului și se ascunse în spatele unei stânci uriașe, hotărât să-și păzească viața cu orice pret.

Deoarece planul său inițial era cu neputință de executat acum, se gândi dacă nu ar fi bine să încerce să-l elibereze și pe Jimmy din mâinile răpitorilor săi.

Stacey plănuia să-și verse mânia asupra copilului nevinovat. Greg îi dase să înțeleagă că paza băiatului îi era grozav de neplăcută. Ușor ar fi putut pretexta că fusese atacat...

Se ridică cu băgare de seamă. Stânca în spatele căreia se adăpostise se mișcă puțin. Faptul acesta îi dădu lui Barry o idee năstrușnică, pe care o execută numaidecât.

Din locul în care se afla, Litton zărea razele de lumină ale celor trei coloane. Iși dădea seama că ele nu se puteau vedea unele pe altele. Pe faptul acesta se baza noul lui plan.

Trase trei gloante în aer și apoi se lipi de blocul de stâncă de lângă el, care pierzându-și stabilitatea se rostogoli pe povârniș, ducând cu sine pietre mai mici și doborînd și copacii întâlniți în cale. Barry scoase un tipăt asemănător cu al unui om rănit mortal și din câteva sărituri fu de cealaltă parte a povârnișului. Se ascunse la umbra unui copac și trase cu urechea. După cum gândise cele trei grupuri se apropiară. Oamenii strigau mereu. Deodată, se auzi un glas puternic:

— Liniște! Numai tipați! Mai bine ascultați!...

Se făcu o tăcere apăsătoare. Apoi vocea continuă:

— Nu stați toți la un loc. Risipiți-vă și trageți împotriva oricărei umbre care se mișcă.

Oamenii executară porunca. Se auzeau împușcături din toate părțile. Astfel, când Barry se apropie de locul din luminiș înspre care era Jimmy și păzitorii lui, nici nu avu nevoie să fie cu atâta băgare de seamă.

— Doamne Sfinte, ce n'aș da să flu și eu acolo! îl auzi Litton pe Greg. N'avem decât să tragem puștiului una zdravănă în cap și apoi sustinem că ni s'a părut că suntem atacați, răspunse Greg.

— Nu, răspunse celălalt, nu trebuie să facem

una ca asta. Cine știe ce are de gând Duval cu băiatul... Firește dacă într'adevăr Litton s'ar apropia .

— În nici un caz, îl întrerupse Greg supărat, omul acela nu era Litton. Duval nu este...

— ...atât de prost ca tine, isprăvi fraza un glas în spatele lor. Mâinile sus !

— Barry Litton ! strigă Jake ridicând mâinile deasupra capului.

Greg ținu revolverul și trase. Dar Barry fu și de astă dată mai repede. Ținând arma în mâna stângă el trase cu o clipă mai repede, decât omul lui Duval. Acesta, nimerit în sold, se prăbuși gemând.

— Întoarce-ti fata spre pom, îi porunci Barry lui Jake, și atunci nu ti se va întâmpla nimic.

Cowboyul se supuse numaidecât.

Litton tăia legăturile băiatului cu un cuțit. Jimmy se ridică și se întinse din tot corpul, fără să rostească un singur cuvânt.

— Vino, îi spuse Barry și-l trase după el în beznă.

Nu făcuseră decât câțiva pași, când auziră în urma lor detunături de armă. Gloantele nime-reau în ramurile copacilor, care se rostogoleau la pământ. Barry și Jimmy, pentru a se feri, fură nevoiți să meargă încovoiați.

Jake îndrăznise să se întoarcă cu fata dela pom și acum trăgea cu nemiluita, din cele două revolvers ale sale, în urma fugarilor. Striga din răspuțuri:

— Ajutor! Barry cel albastru este aci!... Ajutor!...

Barry și Jimmy auzeau din ce în ce mai slab strigătele lui. Se grăbeau să ajungă la locul unde Litton își lăsase iapa.

De data aceasta nu se mai înșelă. Găsi ascunzișul în care își lăsase calul. El strigă animalul pe nure. Iapa sforăi încet, clătină din cap și, dintr'o săritură, fu în picioare.

— Jimmy, spuse Barry, ne va duce pe amândoi. Firește vom avea de străbătut o bună bucată de drum prin ținuturi neumblate... tu îți dai seama ce înseamnă aceasta, nu?

— Firește!, răspunse băiatul apucând mâna lui Barry care încălecaseră de acum.

Jimmy fu ridicat în spinarea calului și așezat în spatele lui Litton.

— Nădăjduiesc că nu ti s'a întâmplat nimic, nu?

— Absolut nimic! Dar ține-te bine căci trebuie să ne grăbim.

Lăsă frâul liber. Iapa începu să gonească cu iuteala vântului. Cei doi călăreți și-ar fi putut ușor frânge gâtul, căci drumul era foarte prost, dar nu avea încotro... nu își puteau încetini mersul.

Un timp totul merse bine, dar mai pe urmă roata norocului păru a se fi întors. Dinspre dreapta, apărură doi călăreți, care-l somară pe Litton să oprească numaidecât.

CAP. XXVI
RANIT!

Nici nu putea fi vorba să scape de urmăritori. Jimmy își dădu numaidecât seama de aceasta deși avea mare încredere în înscusinta lui Barry și în rezistența calului său. Deși situația era cât se poate de primejdioasă, atât pentru el cât și pentru salvatorul lui, Jimmy nu se temea de loc.

Deodată, lapa începu să sară. Barry îi vârîse pîntenii în burtă și o conducea numai cu gemuncii. În fiecare mână, ținea câte un revolver. Jimmy se plecă puțin într-o parte pentru a observa ce se petrece în spatele lui Barry.

Nu se auzeau decât detunăturile revolverelor lui Litton. În curând, calul unuia din dușmani se prăbuși, îngropând sub el pe călăret. Dar celălalt cowboy, călărind într-o parte, întocmai ca un indian, trăgea pe deasupra capului armăsarului său. Deodată însă, bîdiviul lui o luă spre dreapta și se afundă în pădure, târând după sine pe călăret, care își avea un picior fixat de scara șelei.

Ca o săgeată, lapa lui Barry se îndreptă și ea într'acolo. Jimmy era cât p'aci să-și piardă echilibrul. Vroi să se lipească mai strâns de Barry. Atunci simți ceva cald și umed pe cămașa lui Litton.

— Doamne, Doamne, ai fost nimerit, strigă băiatul.

— Doar o mică sgîrietură care nu are nici o

Insemnătate. Ia seama numai să nu cazî!

Jimmy era chiar să cadă, căci drumul era atât de abrupt, încât iapa, dela sine schimbă galopul în trap.

— Ascultă băiete, spuse Barry, în vorbind se vor ivi pe urmele noastre și alți urmăritori, iar calul meu nu poate duce doi vlăjgani ca noi.

— Voiu coborî și mă voiu ascunde printre stînci, proruse Jimmy, acolo nu mă vor găsi.

— Ba da și te vor arde de viu, spuse Barry. Dar înainte de toate eu nu cunosc drumul spre Bottomville. Tu îl știi?

— Desigur!

— Atunci vei fugi în oraș, cât te poate mai repede, și îi vei spune șerifului să-mi vină în ajutor cu oamenii lui. Ai înțeles?

— Și pe tine să te las aici să sângerezi? Mai bine să mă omoare...

— Indrăznești să mă contrazici? se răsti Barry la el. Știi tu cum să procedezi mai bine pentru a prinde toată banda dintr'o singură lovitură?

Surprins de tonul, neobicinuit de aspru, al prietenului său, Jimmy tăcu.

— Așa dar, tu te duci la Bottomville și aduci ajutor.

— Da, dar între timp rana ta se va agrava.

— Doamne, Doamne exclamă Litton, am crezut că eu că vei deveni odată un adevărat bărbat, când colo însă ai rămas ca o femeie. Eu am făcut multe pentru tine, iar acum când te rog și eu să-mi faci un serviciu, mă refuzi. Poate îți e frică să călărești singur?

Jimmy bălătu răspunse:

— Bine, am să fac ceea ce vrei... dar, zău, nu merit să mă socotești astfel, căci eu mă gândeam numai...

— Bine, fiule! Dacă ești cuminte, îmi retrag cuvintele. Mă voi opri acolo în spatele stâncii. Sări numai de cât în șea și galopezi cât poți mai repede, astfel încât, oamenii lui Duval, care desigur te vor urmări și pe tine, să cadă de-a drept în brațele șerifului și în ale celor din Bottomville.

Înainte ca Jimmy să poată răspunde ceva, iapa se opri. Barry coborî. Băiatul sări în șea și luă hăturile.

— Lasă-i în pace să șuere, îi spuse Barry. Du-ți însărcinarea la bun sfârșit, camarade!

— La revedere! strigă Jimmy în goana calului. După câteva clipe, dispăru în întunec.

Nici nu mai era timp de pierdut. Barry auzea cum se apropiau sălbatici urmăritori. Se ascunse printre stânci și îi lăsă să treacă. După ce ei dispărură, îl zări pe Tom Willow lângă el.

— S'au întâmplat foarte multe, spuse Willow. Revolverele au zbârnâit ca muștele. Dar unde este calul dumitale?

— Jimmy Raeburn a plecat cu el la oraș și se întoarce împreună cu șeriful și cincizeci de oameni. Am întocmit un plan ca să scăpăm odată pentru totdeauna de această bandă. Tu, ia-ți câțărul și retrage-te în direcția aceasta...

— Un moment! îl întrerupse Tom. Mai întâi dumeata îl gonești pe băiat, apoi pe mine, dar ce înseamnă toate acestea?

— Ei drăcie! se răsti Litton. Poate vrei și tu să mă contrazici?

Fără să vrea, Tom își pocni oasele degetelor, își duse mâna la pălărie și spuse:

— La ordin!

— Ei bine, atunci ia-ți catărul și pleacă.

Willow se roti pe picioare, mersese doi pași și apoi se opri șovăitor și spuse:

— Haimanalele ce-lea se vor întoarce. Și atunci ce veți face, domnule, fără de cal?

— Asta e treaba mea, răspunse Barry silindu-se să-și păstreze calmul. Stiu ce am de făcut!

— Și eu!

Tom se apropia de Litton.

— Nu plec de lângă dumneata, chiar dacă m'ar gonî de zece ori.

— Doamne, Doamne, vrei să mă înnebunești? strigă Barry scos din fire. Du-te! Îți poruncesc!

Willow clătină din cap.

— Iertati-mă că nu mă supun poruncii dumneavoastră. V'am văzut de nenumărate ori în situații încurcate, dar niciodată nu mi-ați vorbit astfel. Vreau să-mi spuneți ce s'a întâmplat, domnule?

— Absolut nimic! Am întocmit un plan, iar tu, dacă nu pleci de aici, mi-l dărați.

— Așa dar nu vreți să-mi spuneți ce se petrece aici?

— Nu, se răsti la el Barry.

— Bine! Atunci dacă vreți să rămâneți singur trebuie să mă împușcați.

— Indrăznești să-mi spui mie aceasta? Obraznicule!

— Recunosc că sunt obraznic, dar, deși nu știu ce s'a întâmplat, bănuiesc că s'a petrecut ceva

destul de grav... și atunci locul meu este lângă dumneavoastră.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, prietene, își schimbă Barry tonul. Cu mine s'a isprăvit... Mi-am luat porția.

Dintr'o săritură, Willow fu lângă el.

— Unde sunteți rănit?

— Aici într'o parte. Derbedeii cela m'au nimerit... voiu muri în curând.

— Nu vorbiți năzbâtii, domnule. O putere de viață ca a duminale, nu se poate nimici printr'un singur glonte... Aci printre stânci, am descoperit o colibă. Vă voiu duce acolo și voiu vedea ce e de făcut. Dacă bandiții ne atacă, le voiu ține piept până ce ne vor sosi ajutoarele. Uite, răsare și luna ca să ne lumineze calea. Nu-i așa că avem noroc. Veniți cu mine! Fiți cu băgare de seamă! Totul va merge strună!...

CAP. XXVII

DUELUL

Tom Willow își duse stăpânul rănit, într'o colibă mică de lut, cu o singură încăpere.

Îi întinse pe Barry pe podea și se pregăti să examineze rana acestuia — tocmai în partea pieptului — care sângera atât de tare încât curajosului Tom i se făcu frică.

— În primul rând, trebuie să oprim sângele, spuse el, după ce își veni în fire. Mă întorc numaidecât!

Fuși afară și se întoarse cu pălăria plină de nisip. Acesta era încă fierbinte, încălzit fiind de soarele care dogorise toată ziua.

Cu multă băgare de seamă, el luă o mână de nisip și o presă ră peste rană. Litton gemu din cauza fierbințelii.

— Așai! Foarte bine, domnule! Cu cât puteți joni mai multă durere din dumneavoastră, cu atât e mai bine, căci vă rămâne mai puțină. Chiar dumneavoastră mi-ați spus aceasta odată... vă simțiți?... pe când zăceam pe țărm și mi-ați scos sâgeata din umăr.

Barry zâmbi.

— Îți mulțumesc, prietene! Dar acum trebuie să pleci! Dacă bandiții vor observa că băiatul a plecat singur, se vor întoarce să mă caute... fii bun și pleacă!

— Mai întâiu, să vă pansez, răspunse Willow. Apoi, puteți să-mi spuneți ce am de făcut.

Din două cămași — a lui și a lui Litton — făcu un bandaj pe care îl legă peste rană. Din fericire, sângele se opri... în asemenea cazuri, nisipul are aceleași proprietăți ca și pânza de păienjen.

— Ei, cum vă simțiți acum? întrebă Willow când totul fu gata.

— Minunat!

— Nu vă strânge?

— Nu! răspunse Barry. Îți mulțumesc! Dă-mi mâna și du-te!

— Mai întâiu, să cercetez puțin împrejurimile. Willow se ridică și se apropie de intrarea cocioabei. În aceeași clipă, se auzi o dețunătură. Un glonte șueră pe lângă capul lui și se infilșă în peretele din spatele colibei. Tom intra repede

înăuntru. Își scoase revolverul și se înclină pe jos lângă Litton.

— M'ați crezut un laș care-și părăsește vasul atunci când acesta se scufundă? Credeți că după atâta amar de vreme cât am trăit împreună, viața ar mai avea vreun farmec pentru mine fără dumneavoastră? Nu, atât timp cât mai trăesc trebuie să rămân cu dumneata. Aceasta e hotărîrea mea! Nădăjduesc că o împărtășești și dumneata, nu?

În timp ce Tom vorbea astfel, afară împușcăturile răpăiau din toate părțile. Gloanțele bătrânului se auzeau în pereții de lut ai colibeii.

— Tom, stai culcat, șopti Barry.

Willow se ridicase și se îndreptase spre ușă.

— Vreau să văd ce se petrece pe afară... poate că bandiții se apropie.

— Nu vor îndrăzni aceasta, căci știu că vom împușca pe oricine ar îndrăzni să apară în bătălia corăbinelor noastre, răspunse Litton, apucând cele două puști și încărcându-le din nou.

O nouă salvă. Gloanțele străbunseră încă odată partea de sus a pereților colibeii. Willow exclamă bucuros:

— Nu ne pot nimeri!... Desigur că poziția lor este rea. Vom rezista până ne sosesc ajutoarele.

Dar în aceeași clipă o bubuitură infernală, făcu să se cutremure întreaga colibă. O lespede mare de stâncă se prăvălise și smulse un colț din cocioabă. Barry și Tom se priviră tăcuți. Nu aveau nevoie de cuvinte, căci amândoi își dădeau seama că sfârșitul le era pecetluit.

Deodată se auzi strigătul unui glas, care părea foarte apropiat:

— Ei băieți, sunteți amândoi acolo?

Barry îl recunoscuse pe cel care striga:

— Nu, Stacey, sunt singur.

— Ai fost azi atât de minunat, încât mă mică ai fost atât de neprevăzător să intri în această colibă, pe care ași putea-o face țandartă. Ești rănit?

— Da, am căpătat o mică sgărietură, aduce Litton.

— După urmele de sânge pe care le-am observat pe pământ, trebuie să fie o rană destul de adâncă. Nu ți-e neplăcut să vorbesc cu tine?

— Nu, nu, spune tot ce ai pe inimă.

— Este tare păcat că doi oameni ca noi se dușmănesc în loc să lucreze împreună. Amândoi ne-am putea împărti întreaga lume. Felul în care l-ai salvat pe Jimmy dovedește că tu ești în stare de lucruri admirabile.

Stacey se opri. Dar pentru că răspunsul lui Litton — pe care îl aștepta cu nerăbdare întârziată — continuă:

— As vrea să mai știu un singur lucru. Ai fost tot timpul singur sau a fost și nătângul de Willow cu tine?

— Tu, uicinasule, ești un nătâng! îl strigă Tom.

— A, iată-te, prietenul meu Willow se află și el acolo. Spune-mi Litton, el a făcut isprava cu stânca? El a scos tipătul acela?

— Nu, din nefericire, domnul Litton nu m-a lăsat cu el.

— Întreaga mea apreciere, Barry! Lucrul a

Fost minunat chibzuit și cum nici nu se poate mai bine executat, spuse Stacey entuziasmat. Sfârșitul arată însă că îți mai lipsește totuși ceva, un nimic, dar tocmai de acest nimic depinde succesul tău... căci nu vei nega cred că de astă dată reușita este de partea mea. Ei spune, vrei să fim tovarăși? Dacă tu pui în aplicare planurile mele am putea stăpâni întreaga oamănătură.

— Stiu, Stacey, răspunse Barry, că prin propunerea ta vrei să mă măgulești. Și îți mulțumesc pentru aceasta. Dar tu știi că noi avem două căi diferite. Și în sfârșit, tu te înseși: reușita este de partea mea, căci băiatul este salvat. Nu-mi pasă ce se va întâmpla cu mine!...

— Asa... dar cu Tom Willow?

— Tom împarte de bună voie soarta mea. Am vrut să-l fac să plece, dar a rămas cu mine, cu toate că știa ce-l așteaptă. Sunt sigur că printre toți oamenii tăi nu găsești un suflet atât de sincer.

— Tocmai pentru aceasta te învidiez, spuse Stacey, că ai știut să-ți atașezi oamenii de tine.

— Acesta este mai mult meritul lui Tom decât al meu. Până acum numai el a dat dovadă de credință.

— Cred că și tu ai fi credincios față de el, nu?

— Desigur.

— Bine... dacă tu vrei să ieși afară și să te bați cu mine, îl dau voie lui Tom să plece nevătămat.

— Ești un netăcut! strigă Willow. Stăpânul meu zace aici și tu vrei să se bată cu tine?!

— Dar tu ce spui la aceasta, Barry? Oamenii mei sunt gata și nu așteaptă decât un semn pentru a prăvăli și celălalt colt de stâncă și a năruți complet coliba. Veți fi striviți. Mai veți să mi te împotrivesți și să-ți ții credința față de Tom?

— Ești un om tare ciudat, răspunse Litton. În iuri că nu i se va întâmpla nimic lui Tom, dacă primesc propunerea ta?

— Jur!

— Bine, atunci viu!

Barry se ridică cu greutate.

— Cu neputință domnule, spuse Tom. Veșteți singur... Nu pot îngădui una ca aceasta. Și apoi eu nu cred că Stacey se va ține de cuvânt...

— De data asta, sunt sigur că-și va respecta cuvântul dat. Dacă nu încerc, în câteva minute vom fi morți amândoi... așa, poate să am noroc. Dacă totuși lucrurile merg prost, salută-l din partea mea pe băiat și pe Lou. Spune-i că ultimul meu gând a fost pentru ea.... știe pentru ce. Așa, ajută-mă puțin!

Willow își dădea seama că Litton era hotărât la orice. Deaceia nu mai încercă să-l întărească prin rugămințile sale... Sărmanul de el în aceste momente, avea nevoie de toți nervii lui. Dar și el era hotărât să-l răzbune pe stăpânul său, în caz că Stacey l-ar fi omorât.

Tom îl ajută pe Barry să se ridice. Se apropiară de ușă. În prag își mai strânsesă odată mâna. Cu o mare putere de voință, Litton egrijă, în noaptea luminată de lună.

Partea superioară a corpului său era goală. Numai pansamentul rămăsese. Vântul îi zburlea părul. Avea înfățișarea unui adevărat lup de mare.

Când oamenii lui Stacey îl zăriră, un murmur înăbușit străbătu rândurile lor. Freacă lor nu părea deloc dușmănos, dimpotrivă arăta multă prețuire și admirație, căci se vedea limpede cât de grav rănit și cât de slăbit, de pe urma pierderii de sânge, era Barry.

Stacey se ivi pe după o lespede de stâncă — ce se afla la o depărtare de numai zece pași — și își scoase pălăria.

— Pentru prima oară în viața mea, strigă el, pot afirma că într'adevăr mă bucur să te văd! Ochește, Barry!...

Litton clătină din cap.

— Nu vreau să am niciun avantaj asupra ta. Să tragem în acelaș timp.

— Nu te-ai schimbat deloc. Ai rămas acelaș sentimental! Sau joci teatru? adăugă Stacey privind-și oamenii cari se arătau după stâncă. Il zări și pe Tom Willow care venise în pragul cocioabei.

— Poți crede despre mine tot ce vrei. Ești gata?

— Barker! strigă Stacey.

— Da, ce este? se auzi o voce.

— Numără până la douăzeci și apoi trage un foc în aer. Impușcătura tă să ne fie semnal la amândoi.

— Ar fi timpul să vă grăbiți, strigă o altă voce. Aud de acum tropăit de copite. Desigur că

vin cei din oraș.

— Mai avem destul timp, spuse Stacey, înainte ca șeriful să ajungă aci, noi vom fi departe. Așa dar, atențiune!..

Sus, depe stâncă se auzi o împușcătură. Glonțele lui Stacey, imediat, șueră pe lângă urechea lui Barry. Dar banditul fusese probabil nimerit, căci aruncând arma din mână, ridică brațele în sus și căzu cu fața la pământ.

Litton nu simți nici o părere de rău văzându-și adversarul prăvălindu-se la pământ. I se părea că visează, că o putere superioară condusesese mâna sa.

O pleaie de pietre porni depe înălțime. Apoi o stâncă mai mare, care fu desprinsă fără voce.

Dar Willow o zări. Sări lângă Barry care nu putea să se miște și-l trase într'o parte. Lespedea trecu pe lângă ei, sfărâmă coliba și căzu în fundul prăpastiei.

— Niciunul din oamenii lui nu se interesează de Stacey? întrebă Barry revenindu-și în fire. Hai să vedem dacă fi mai putem da vreun ajutor.

Dar nu mai era nimic de făcut. Iși dădură seama de aceasta, întorcându-l pe spate... glonțul lui Litton îl nimerise în inimă.

CAPITOLUL XXVIII SFARȘIT FERICIT

Oamenii din Bottomville se apropiară în galop. Mulți voră să sară din șei, dar șeriful nu le îngădui.

Wilson ținea morțiș să-și îndeplinească planul și fugi după oamenii din banda lui Duval.

— Iată toată lumea îl urmă, ci numai cei cu caii
se hniți.

Printre cei rămași în urmă se afla și Jimmy
Raeburn, căruia i se dase un cal foarte bun,
ca să servească drept conducător. La vederea
lui Barry, el predece comanda altuia și se
propole de eroul lui. Ar fi țipat de durere și
de groază.

— Iată prietene, ai ajuns, spuse Barry isto-
vît. Ai lucrat foarte bine!

Între timp, Willow trimise doi oameni după
apă. Alți doi îl ajutară să schimbe bandajul.
Pierderea mare de sânge îl slăbise într'atât pe
cînt încât își pierduse cunoștința.

După ce făcu tot ce se putea face, Tom îl
luă pe Jimmy de mână și îi spuse să se așeze
lângă Barry.

— Când își va reveni în fire, spuse el, în
primul rînd va voi să te vadă pe tine.

Băiatul își ridică obrazul, inundat de lă-
crimi spre Willow.

— Bun ! Dumnezeu nu-l va lăsa să moară
suspînă el.

— Desigur!, exclamă Tom.

Willow se pregăti să scofocească buzunarele
lui Stacey, sau Rann Duval, cum se numea el
aci. Într'un portofel de piele găsi mai multe
bucureze pe care le aruncă. Oamenii se gră-
biră să le strîngă. Pe el nu-l interesau decît
niște scrisori, dintre cari unele purtau iscăli-
ra judecătorului Chaney, iar altele semnă-
tura lui Morgan. De aci reeșea faptul că

Stacey se pusese în slujba ambelor partide și că primea bani și dela unul și dela altul, pentru a le preda „taurul cap de mort”.

Autorii scrisorilor erau însă atât de com-promiși încât un bombănit amenințător străbătu rândurile ascultătorilor, după ce Tom citi cu glas tare misivele. Iar când termină, Tom spuse :

— Dacă ar merge după dreptate, ar trebui spânzurați și Chaney și Morganii.

Un ropot de aplauze izbucni din toate părțile.

Când în dimineața următoare, în fața case-lor celor doi proprietari apărură mai mulți oa-meni mascați pentru a executa această hotă-răre a mulțimii, Chaney și Morganii dispă-ruseră cu toții.

Dar în tot Bottomville nu se vărsă nici o la-crime de părere de rău pentru ei... mai ales că alte evenimente atraseră atenția oamenilor.

În ziua următoare șeriful Dick Willson se întoarse în oraș împreună cu mai mulți mem-bri, arestați, din banda lui Duval. Câteva ore mai târziu, triumfătorul Barrv Litton își făcu deasemeni intrarea în Bottomville.

Targa pe care era purtat rănitul, era dusă de cetățenii cei mai de seamă ai orașului. De o parte și de alta a drumului se înșirară toți oamenii din târg. Cortegiul se îndreptă spre casa lui Samuel Raeburn. Jimmy mergea mândru în frunte.

Putin după aceea, pe străzi se ivi un al doi-

Tea cortegiu. Dar de data aceasta el nu era condus de cetățeni de vază. În fruntea lui mergea un taur negricios pe coasta căruia era ars un cap de mort.

Toți oamenii se bucurau că lupta pentru taur se terminase. Orașul găsi că-i potrivit să dăruiască animalul aceluia care salvase întreg târgul de o mare năpastă: lui Barry Litton.

Dar cu Barry cel albastru, ce s'a întâmplat? După ce se însănătoși își cumpără o fermă. Taurul deveni strămoșul a nenumărate generații de vite.

Litton se însură cu Lou. Întreg Bottomville încuviință această nuntă.

Numai Jimmy nu fu în totul de acord cu Barry. Oricât de mândru și de fericit era că devenise cumnatul eroului său, totuși nu putea pricepe ca un om ca Barry să crească în pace boi și vaci, în loc să uimească lumea cu aventurile lui.

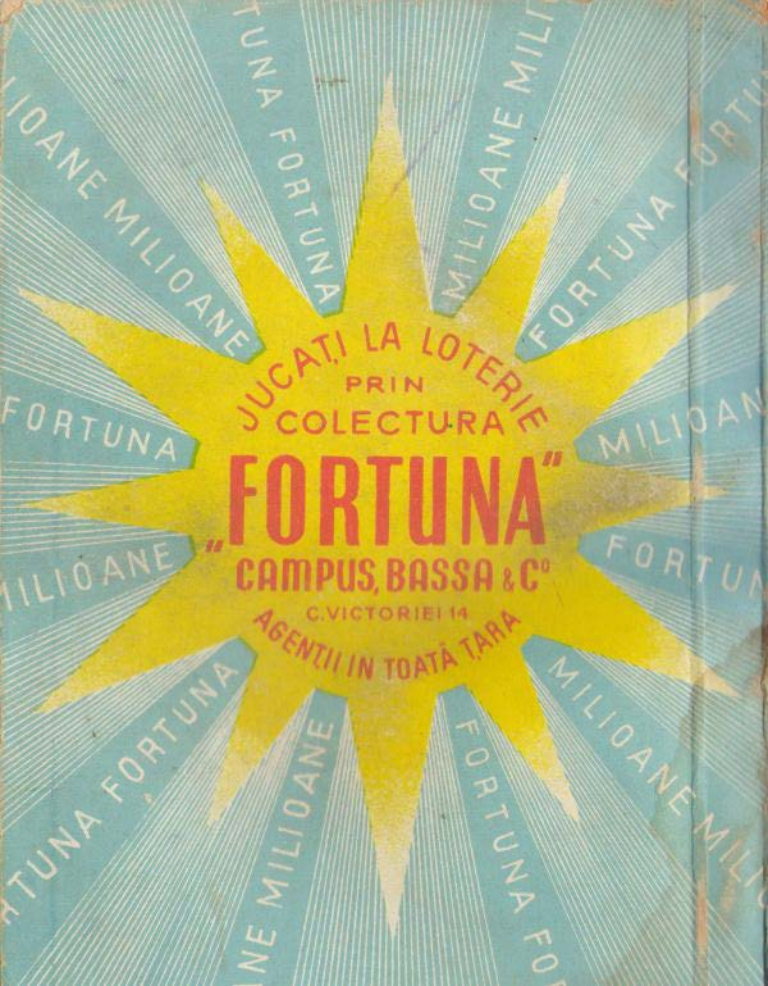
— Este tare păcat!, îi spunea el adesea lui Willow, care rămăsese și el la ferma lui Litton. Dacă aș fi știut că lucrurile se vor termina astfel, m'aș mai fi gândit mult, atunci când am trimis-o pe Lou să-î zâmbească.

S F Ă R Ș I T

Acest volum a fost tipărit în
INTREPRINDERILE
EMINESCU S. A.
Str. Ing. Anghel Saligay
— BUCUREȘTI —

Romanul «Aventurierul» a fost tipărit cu autorizația
Serviciului Cenzurii Militare a Presei

JUCAȚI LA LOTERIE
PRIN
COLECTURA

FORTUNA

CAMPUS, BASSA & Cº

C. VICTORIEI 14

AGENTII IN TOATĂ ȚARA